

**Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
iulie – august – septembrie 2024**

Evanghelia după Marcu

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru Studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2024 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text. Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Evanghelia după Marcu: citate din Spiritul Profetic,

aranjate pentru studiul zilnic: iulie - august - septembrie

2024 / comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat. -

Pantelimon: Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-536-9

I. White, Ellen G. (coment.)

Cuprins

1. Începutul Evangheliei.....	5
2. O zi din lucrarea Domnului Isus	13
3. Discuții și polemici	21
4. Parabole	29
5. Minuni în jurul lacului.....	37
6. Din interior spre exterior.....	45
7. Lecții pentru ucenici (1).....	53
8. Lecții pentru ucenici (2)	61
9. Controverse în Ierusalim	69
10. Zilele finale.....	77
11. Prins și judecat.....	85
12. Judecat și răstignit.....	93
13. Domnul înviat.....	101

Începutul Evangheliei

Sabat după-amiază, 29 iunie

De ce a fost nevoie de Matei, de Marcu, de Luca, de Ioan, de Pavel și de toți scriitorii care au mărturisit despre viața și lucrarea Mântuitorului? De ce nu a putut un singur ucenic să scrie un raport complet și astfel să avem o relatare unică a vieții de pe pământ a lui Isus? De ce unul dintre scriitorii Evangheliei ne prezintă ceva ce altul nu ne spune? De ce, dacă aceste aspecte sunt esențiale, nu sunt menționate de toți scriitorii? Pentru că mințile oamenilor sunt diferite, nu toți înțeleg lucrurile exact în același fel. Anumite adevăruri ale Scripturii impresionează mult mai puternic mintea unora decât pe a altora.

Același principiu se aplică și vorbitorilor. Unul insistă asupra unor aspecte peste care alții ar trece mai repede sau nici nu le-ar menționa. Adevărul întreg este prezentat mai clar de mai mulți decât de unul singur. Evangheliile diferă, dar relatările se leagă perfect într-un tot armonios. – *Sfaturi pentru părinți educatori și elevi*, p. 432

Mama lui Marcu era o convertită la religia creștină și casa ei din Ierusalim era un loc de adăpost pentru ucenici. Acolo, ei erau întotdeauna siguri că au parte de o primire bună și odihnă potrivită. Cu ocazia unei vizite făcute în casa mamei sale, Marcu le-a propus lui Pavel și lui Barnaba să-i însoțească în călătoria lor misionară. El simțea binecuvântarea lui Dumnezeu în inima sa și dorea mult să se consacre pe deplin lucrării slujirii Evangheliei. – *Faptele apostolilor*, p. 166

Aici [în Pamflia], Marcu, copleșit de teamă și descurajare, a șovăit pentru o vreme în hotărârea sa de a se preda cu totul pentru lucrarea Domnului. Neobișnuit cu greutatea, el s-a descurajat din pricina primejdiilor și lipsurilor drumului. Ei lucraseră cu succes în împrejurări bune; dar acum, din mijlocul împotrivirilor și pericolelor, care atât de adesea îl lovesc pe lucrătorul care face pionierat, Marcu nu a izbutit să rabde

greul ca un bun ostaș al crucii. El mai avea încă de învățat să facă față cu o inimă curajoasă primejdiei, prigoanei și împotrivirii. Pe măsură ce apostolii mergeau tot înainte, temându-se de greutate și mai mari, Marcu s-a intimidat și, pierzându-și curajul, a refuzat să meargă mai departe și s-a întors la Ierusalim. – *Faptele apostolilor*, p. 169

Viața de creștin este mai mult decât consideră mulți că este. Ea nu constă doar în blândețe, răbdare, umilință și bunăvoință. Aceste calități sunt esențiale; dar, de asemenea, este nevoie de curaj, forță, energie și perseverență. Cărarea pe care o indică Hristos este un drum îngust al tăgăduirii de sine. Pentru a porni pe această cărare și a răzbi prin dificultăți și descurajări, este nevoie de oameni care să fie mai mult decât niște făpturi plâpânde. ...

Cei care doresc să aibă succes [în lucrarea misionară] trebuie să fie curajoși și încrezători. Ei nu trebuie să cultive numai calitățile pasive, ci și pe cele active. Deși trebuie să dea întotdeauna un răspuns plin de blândețe, care îndepărtează mânia, ei trebuie să aibă curajul unui erou pentru a rezista înaintea răului. Alături de dragostea care suferă totul, ei au nevoie de tăria de caracter care va face din influența lor o putere pozitivă. – *Divina vindecare*, p. 497

Duminică, 30 iunie

Misionarul care ratează

Acest lucru [faptul că s-a întors la Ierusalim] l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l facă potrivit să fie un lucrător folositor pentru Hristos. În anii de mai târziu, faptul că el l-a susținut pe Marcu a fost bogat răsplătit, căci tânărul bărbat s-a predat fără rezerve Domnului și lucrării de vestire a soliei Evangheliei în câmpuri grele. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu și sub înțeleapta instruire a lui Barnaba, el s-a dezvoltat astfel încât a ajuns un lucrător valoros. – *Faptele apostolilor*, p. 170

Fiecărui om, Dumnezeu i-a încredințat o lucrare legată de Împărăția Sa. Oricine mărturisește Numele lui Hristos trebuie să fie un lucrător serios, dezinteresat, gata să apere principiile neprihănirii. Fiecare suflet trebuie să ia parte în mod activ la progresul lucrării lui Dumnezeu.

Indiferent de chemarea pe care o avem, creștini fiind, avem de făcut o lucrare – aceea de a-L face cunoscut pe Hristos în lume. Noi trebuie să fim misionari, având ca țintă supremă să câștigăm suflete pentru Hristos.

Dumnezeu i-a încredințat bisericii Sale o lucrare – aceea de a răspândi lumina și de a transmite mesajul dragostei Sale. Lucrarea noastră nu este de a condamna, de a acuza, ci de a-i atrage pe oameni la Hristos, rugându-i fierbinte să se împace cu Dumnezeu. Noi trebuie să încurajăm sufletele, să le atragem și, astfel, să le câștigăm pentru Mântuitorul. Dacă nu acesta este principalul nostru interes, dacă ne sustragem de la a-I aduce lui Dumnezeu o slujire a inimii și a vieții, noi Îl jefuim de influență, de timp, de bani și de efort. Atunci când nu le facem bine semenilor noștri noi Îl jefuim pe Dumnezeu de slava care ar trebui să se reverse către El prin convertirea sufletelor. ...

Cei care vor să lucreze pentru Dumnezeu să înceapă de acasă, în propria familie, între vecini, printre prieteni. Aici vor găsi un câmp misionar prielnic. Această lucrare misionară locală este un test care descoperă capacitatea sau incapacitatea lor de a sluji într-un câmp mai mare. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 427, 428

Hristos, și El răstignit, trebuie să devină tema gândurilor noastre și să ne trezească cele mai profunde emoții ale sufletului. Adevărații urmași ai lui Hristos vor aprecia marea mântuire pe care El a lucrat-o pentru ei și Îl vor urma oriunde îi va conduce El. Ei vor considera că este un privilegiu să poarte orice povară pe care Hristos ar așeza-o asupra lor. Doar prin cruce putem aprecia valoarea sufletului omenesc. Atât de mare este valoarea oamenilor pentru care a murit Hristos, încât Tatăl este mulțumit cu prețul infinit pe care l-a plătit pentru salvarea omului, îngăduind ca Fiul Lui să moară pentru răscumpărarea lor. ...

Ce poziție de responsabilitate, să lucrezi împreună cu Mântuitorul lumii, la mântuirea oamenilor! Lucrarea aceasta cere tăgăduire de sine, sacrificiu și generozitate, cere perseverență, curaj și credință. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 634, 635

Luni, 1 iulie

A doua șansă

Barnaba era gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei și pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Însă Pavel n-a fost de acord cu aceasta. El „socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela” care, în timpul primei lor călătorii misionare, îi părăsise într-o vreme de nevoie.

El nu era dispus să scuze slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranței și odihnei căminului. El a susținut că un om cu atât de puțină statornicie nu era potrivit pentru o lucrare care cere răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credință, un spirit gata de sacrificiu și, dacă ar fi fost nevoie, chiar viața. Atât de aprinsă a fost neînțelegerea, încât Pavel și Barnaba s-au despărțit, ultimul rămânând la părerile sale și luându-l cu sine pe Marcu. Astfel, „Barnaba a luat cu el pe Marcu și a plecat cu corabia în Cipru. Pavel și-a ales pe Sila și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului.” – *Faptele apostolilor*, p. 202

De la primii ani ai vieții sale de credință și până acum, experiența creștină a lui Marcu a devenit mai profundă. Studiind mai de aproape viața și moartea lui Hristos, el dobândise vederi mai clare despre lucrarea Mântuitorului, despre truda și luptele ei. Citind în rănile din mâinile și picioarele lui Hristos semnele slujirii Sale pentru omenire și până unde a trebuit să meargă lepădarea Sa de Sine pentru a-l salva pe cel pierdut și pieritor, Marcu era gata să-L urmeze pe Maestru pe calea sacrificiului de sine. Acum, împărtășind soarta lui Pavel întemnițatul, el a înțeles mai bine decât oricând mai înainte că este un câștig nespus de mare să-L câștige pe Hristos și este o pierdere de nedescris să câștige lumea, dar să-și piardă sufletul pentru a cărui mântuire a fost vărsat sângele lui Hristos. În fața încercărilor și a împotrăvirilor grele, Marcu a continuat să rămână statornic, un înțelept și iubit ajutor al apostolului. – *Faptele apostolilor*, p. 455

Când Dumnezeu deschide o cale pentru îndeplinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea reușitei, cel ales trebuie să facă tot ce stă în puterea lui pentru a realiza ce a fost promis. Pe măsura entuziasmului și a stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte va fi și reușita. Dumnezeu poate face minuni pentru cei din poporul Său numai dacă ei își îndeplinesc lucrarea cu energie neobosită. El cheamă oameni cu devotament față de lucrarea Sa, care au curaj moral, o dragoste arzătoare pentru suflete și o râvnă care nu slăbește niciodată. Astfel de lucrători nu vor considera nicio sarcină prea grea, nicio perspectivă prea disperată. Ei vor lucra neînfricați până când aparenta înfrângere se va transforma într-o biruință glorioasă. Nici zidurile închisorii, nici rugul de martir nu-i vor abate de la planul lor de a conlucra cu Dumnezeu pentru înălțarea Împărăției Sale. – *Profeți și regi*, p. 263

Marți, 2 iulie

Solut

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au hotărât să întocmească planul de mântuire. Pentru ca acest plan să fie pus în aplicare pe deplin, s-a hotărât ca Domnul Hristos, unicul Fiul al lui Dumnezeu, să Se dea pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcat. Oare cu ce măsură s-ar putea măsura adâncimea acestei iubiri? Dumnezeu a întocmit astfel lucrurile, încât omul să nu poată spune că El ar fi putut face mai mult. O dată cu Hristos, El a dat toate resursele cerurilor, astfel ca nimic să nu lipsească în planul pentru salvarea omului. Aici este dragostea a cărei contemplare va umple sufletul cu o mulțumire ce nu poate fi exprimată! O, ce dragoste, ce dragoste fără seamăn! Contemplarea acestei iubiri va curăți sufletul de orice egoism. Îl va conduce pe ucenic să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Mântuitorul. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 222

Dumnezeu îi făgăduise [lui Ioan] un semn prin care avea să-L cunoască pe Mielul lui Dumnezeu. Acel semn a fost dat când porumbelul din cer s-a așezat deasupra lui Isus și slava lui Dumnezeu a strălucit peste tot în jurul Său. Ioan a întins mâna, arătând către Isus, și a strigat cu un glas puternic: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Ioan și-a anunțat ucenicii că Isus este Mesia cel făgăduit, Mântuitorul lumii. Către încheierea lucrării sale, el și-a învățat ucenicii să privească la Isus și să-L urmeze ca pe Marele Învățător. Viața lui Ioan a fost plină de întristare și tăgăduire de sine. El a vestit prima venire a lui Hristos, dar lui nu i s-a îngăduit să-I vadă minunile și să se bucure de puterea pe care o manifesta. Când Isus avea să Se anunțe ca Învățător, Ioan știa că el trebuie să moară. Vocea lui a fost rareori auzită, cu excepția pustiei. Viața lui a fost singuratică. Nu s-a legat de familia tatălui său pentru a se bucura de societatea ei, ci a lăsat-o pentru a-și împlini misiunea. Mulțimi de oameni părăseau orașele agitate și satele și se îndreptau spre pustie pentru a asculta cuvintele minunatului profet. Ioan lovea cu securea la rădăcina copacului. El muștra păcatul, fără a se teme de consecințe, și pregătea calea pentru Mielul lui Dumnezeu. – *Scrieri timpurii*, pp. 153, 154

Ca popor, trebuie să pregătim calea Domnului sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru răspândirea Evangheliei în puritatea ei. Râul de apă vie urmează să se adâncească și să se lărgească în cursul său. Din toate domeniile, de aproape și de departe, oamenii vor fi chemați de la plug și de la

micile lor îndeletniciri comerciale, care ocupă în mare măsură mintea, și, venind în legătură cu oameni care au avut experiență, oameni care înțeleg adevărul, vor deveni educați. Prin cele mai minunate intervenții ale lui Dumnezeu, munții de dificultate vor fi îndepărtați și aruncați în mare. ...

Pe măsură ce această chemare este ascultată, mesajul care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzit și înțeles. Oamenii vor ști care este adevărul. Lucrarea va înainta tot mai mult și mai departe. Și evenimentele marcante ale Providenței vor fi văzute și recunoscute în judecăți și în binecuvântări. Adevărul va duce biruința la capăt. – *Letter 230*, 5 iulie 1906, către prezbiterii Bisericii Battle Creek.

Miercuri, 3 iulie

Botezul Domnului Isus

Când Hristos S-a plecat să Se roage pe malul Iordanului, după botezul Său, cerurile s-au deschis, iar Duhul S-a coborât sub forma unui porumbel, ca aurul lustruit, și L-a înconjurat cu slava Lui; și din cer s-a auzit glasul lui Dumnezeu, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Rugăciunea lui Hristos în favoarea omului a deschis porțile cerului, iar Tatăl a răspuns, acceptând cererea pentru omenirea căzută. Isus S-a rugat ca înlocuitor și garant al nostru, iar acum familia umană poate găsi acces la Tatăl prin meritele Fiului Său preaiubit. Din cauza căderii în păcat, pământul a fost desprins de continentul cerului. Comunicarea între om și Creatorul său încetase, dar a fost deschisă o cale ca omul să se întoarcă la casa Tatălui. Isus este „Calea, Adevărul și Viața”. Poarta cerului a fost lăsată întredeschisă, iar lumina de la tronul lui Dumnezeu strălucește în inimile celor care Îl iubesc, chiar dacă ei locuiesc pe acest pământ blestemat de păcat. Lumina care l-a înconjurat pe divinul Fiu al lui Dumnezeu va cădea pe cărarea tuturor celor care merg pe urmele Lui. Nu există niciun motiv de descurajare. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure și statornice. – *My Life Today*, p. 260

Rugăciunea lui Hristos de pe malul Iordanului îi include pe toți cei care vor crede în El. Promisiunea că ești primit în Cel Preaiubit ajunge la tine. Ține-te strâns de ea, prinzând-o cu mâna credinței neclintite. Dumnezeu a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Aceasta înseamnă că, prin umbra întunecată pe care Satana a aruncat-o în calea ta, Hristos ți-a deschis calea către tronul Dumnezeului infinit. El S-a prins de puterea atotputernică și ești tu ești acceptat în Cel Preaiubit. – *Lift Him Up*, p. 109

În timp ce era în pustie, Hristos a postit, dar nu a luat seama la foame. Angajat în rugăciune constantă către Tatăl Său, ca să fie pregătit să îi reziste adversarului, lui Hristos nu I-a păsat de chinurile foamei. Și-a petrecut timpul în rugăciune stăruitoare, ascuns în Dumnezeu. Era ca și cum El Se afla în prezența Tatălui Său. El a căutat putere pentru a-i ține piept vrăjmașului, pentru asigurarea că va primi har pentru a duce la îndeplinire tot ceea ce a întreprins în numele umanității. Gândul la lupta care îi stătea înaintea L-a făcut să nu țină seama de nimic altceva, iar sufletul Lui a fost hrănit cu pâinea vieții, tot așa cum vor fi hrănite astăzi sufletele ispitite care merg la Dumnezeu pentru ajutor. ... El nu a ținut seama deloc de chinurile foamei până când cele patruzeci de zile ale postului Său s-au încheiat. ...

Hristos știa că Tatăl Său Îi va oferi hrană atunci când va considera potrivit să facă acest lucru. În această grea încercare, când foamea Îl chinuia peste măsură, era hotărât să nu micșoreze înainte de vreme, prin exercitarea puterii Sale divine, câtuși de puțin încercarea pe care trebuia să o treacă. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1080

Joi, 4 iulie

Evanghelia după Isus

Solia Evangheliei, așa cum a fost dată de Însuși Mântuitorul, s-a bazat pe profeții. „Timpul” pe care El l-a declarat împlinit era perioada făcută cunoscută de îngerul Gabriel lui Daniel. ... „Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi, ... șaiszeci și două de săptămâni” (Daniel 9:25), adică șaiszeci și nouă de săptămâni sau patru sute optzeci și trei de ani. Porunca de a restaura și rezidi Ierusalimul, așa cum a fost completată prin decretul lui Artaxerxes Longimanus (vezi Ezra 6:14; 7:1,9), a intrat în vigoare în toamna anului 457 î.H. De la această dată, patru sute optzeci și trei de ani se întind până în toamna anului 27 d.H. Potrivit profeției, această perioadă trebuia să ajungă la Mesia, Unsul. În anul 27 d.H., Isus a primit ungerea Duhului Sfânt la botez și, curând după aceea, Și-a început lucrarea. Atunci a fost vestită solia: „S-a împlinit vremea.” – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 12 (4 ianuarie)

„Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” „Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu Îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.”

Imaginea aceasta fusese folosită de profetul Isaia, care o aplicase la misiunea lui Mesia, în cuvintele de mângâiere: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeuul vostru!... El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui»” (Isaia 40:9-11).

Hristos a aplicat aceste profeții la Sine și a arătat contrastul dintre caracterul Său și cel al conducătorilor lui Israel. Fariseii tocmai izgoniseră o oaie din turmă, deoarece îndrăznea să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei tăiaseră un suflet, pe care adevăratul Păstor îl atrăgea la Sine. Prin aceasta, ei arătau că nu cunosc lucrarea care le fusese încredințată și că sunt nevrednici de încrederea care li se acordase ca păstori ai turmei. Isus le-a prezentat contrastul dintre ei și Păstorul cel bun și a arătat către Sine ca fiind adevăratul păzitor al turmei Domnului. Însă, înainte de a face aceasta, El le-a vorbit despre Sine, folosind o altă ilustrație. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 476, 477

Domnul este ... dornic să lucreze prin eforturile umane acum și să realizeze lucruri mărețe prin instrumente slabe. Este esențial să avem cunoaștere inteligentă a adevărului, altfel cum am putea sta împotriva adversarilor lui vicleni? Biblia trebuie studiată nu numai pentru doctrinele pe care le prezintă, ci și pentru lecțiile ei practice. Nu ar trebui să fiți niciodată luați prin surprindere, nu ar trebui să fiți niciodată fără armură. Fiți pregătiți pentru orice urgență, pentru orice chemare a datoriei. Urmăriți, căutați orice ocazie de a prezenta adevărul, familiarizați-vă cu profețiile, cu învățăturile lui Hristos. Dar nu vă puneți încrederea în argumente bine pregătite. Numai argumentele nu sunt de ajuns. Voi trebuie să-L căutați pe Dumnezeu în genunchi; trebuie să mergeți în întâmpinarea oamenilor prin puterea și influența Duhului Său. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 2, p. 1003

Vineri, 5 iulie

Studiu suplimentar

Solii alese, „Ioan, chemat la o lucrare specială”, cartea 1, pp. 411, 412; *Faptele apostolilor*, cap. 17, „Soli ai Evangheliei”.

0 zi din lucrarea Domnului Isus

Sabat după-amiază, 6 iulie

După ce Și-a început lucrarea, El a zis: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). Isus nu S-a sustras de la griji și răspunderi, așa cum fac mulți care pretind că sunt urmași ai Săi. ... Încrederea și râvna, statornicia și tăria de caracter manifestate în Hristos trebuie să se dezvolte și în noi prin aceeași disciplină pe care a suportat-o El. Și harul pe care l-a primit El ne va fi dat și nouă.

Tot timpul cât a trăit printre oameni, Mântuitorul nostru a împărtășit soarta celor săraci. Din propria viață cunoștea grijile și poverile lor și putea să-i mângâie și să-i încurajeze pe toți lucrătorii umili. Aceia care au o adevărată concepție despre învățătura pe care ne-o dă viața Sa nu vor considera niciodată că trebuie să se facă o deosebire între clase, că bogații trebuie să fie onorați mai mult decât săracii valoroși. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 73

Hristos a ales lucrurile bune ale lumii – pe aceia pe care lumea i-a declarat neînvățați și ignorați – pentru a-i încurca pe înțelepții lumii. Ucenicii nu erau învățați în tradițiile rabinilor, dar, avându-L pe Hristos ca exemplu și învățător, ei dobândeau cea mai înaltă educație, căci aveau înaintea lor un exemplu divin. Hristos le prezenta adevăruri de cel mai înalt caracter.

Pe aceia pe care îi angajează să-L slujească pe El, Dumnezeu vrea să îi pregătească în felul Său pentru acel serviciu. Cei care Îl propovăduiesc pe Hristos trebuie să învețe zilnic despre Hristos, pentru a înțelege taina mântuirii și a slujirii sufletelor pentru care El a murit. ... Ei trebuie să se lase modelați după El în toate lucrurile, având compasiunea

Sa blândă, dar și severitatea Lui împotriva oricărei lucrări rele. – *Letter 53, February 2, 1905*, către doi lucrători de frunte de la nou-înființatul Paradise Valley Sanitarium

Pe pământ, viața Mântuitorului a fost o viață de comuniune cu natura și cu Dumnezeu. În această comuniune, El ne-a descoperit secretul unei vieți puternice.

Isus era un lucrător constant, serios. N-a existat niciodată un om atât de apăsător de răspunderi. Niciodată n-a trăit un altul care să fi purtat povara atât de grea a suferinței și păcatului lumii. Niciodată un altul n-a trudit cu un zel atât de mistuitor pentru binele oamenilor. Cu toate acestea, El a dus o viață sănătoasă. Atât fizic, cât și spiritual, El era reprezentat de mielul de jertfă „fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19). Atât fizic, cât și spiritual, El era un exemplu a ceea ce intenționase Dumnezeu să fie toți oamenii prin ascultare de legile Sale.

Când priveau la Isus, oamenii vedeau pe chipul Său contopirea compasiunii divine cu puterea de care era conștient. El părea să fie învăluit de o atmosferă spirituală. Cu toate că atitudinea Sa era blândă și plină de modestie, El făcea asupra oamenilor o impresie care le dădea simțământul unei puteri ascunse, dar care nu putea fi întru totul acoperită. – *Divina vindecare*, p. 51

Duminică, 7 iulie

„Veniți după Mine”

Când a fost pe acest pământ, Hristos nu le-a spus pescarilor să-și lase mrejele și bărcile și să meargă la învățătorii iudei ca să obțină o pregătire pentru lucrarea Evangheliei. Mergând pe malul Mării Galileei, El a văzut „doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său, Andrei, care aruncau o mreajă în mare, căci erau pescari. El le-a zis: «Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.» Îndată și-au lăsat mrejele și au mers după El. De acolo, a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor Zebedei și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. Și îndată ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și L-au urmat” (Matei 4:18-22).

Această ascultare promptă, fără nicio întrebare, fără nicio promisiune de plată, pare remarcabilă. Dar cuvintele lui Hristos erau o invitație care cuprindea tot ceea ce El a vrut să spună că ar trebui fie ei. În cuvintele Lui era o putere constrângătoare. Nu a existat o explicație lungă, dar ceea ce a spus El avea o putere care îi atrăgea. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 41 (2 februarie)

În aceia care umblă pe căile obișnuite ale vieții, vor fi dezvoltate talente deosebite. Dacă oamenii, bărbați și femei, pot primi mesajul adevărului, mulți dintre cei care aud îl vor primi. Din orice clasă socială, înaltă sau de jos, bogați și săraci, ei vor accepta adevărul pentru acest timp. Unii care sunt priviți ca needucați vor fi chemați în slujba Maestrului, la fel cum au fost chemați de Mântuitorul pescarii smeriți și neînvățați. Oamenii vor fi chemați de la plug, așa cum a fost chemat Elisei, și vor porni să își asume lucrarea pe care le-a rânduit-o Dumnezeu. Ei vor începe să lucreze în simplitate și liniște, citind și explicând altora Scripturile. Eforturile lor simple vor avea succes. — *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 115 (16 aprilie)

Acei pescari din Galileea erau oameni smeriți și neînvățați, dar Hristos, Lumina lumii, a putut să-i califice foarte bine pentru lucrarea pentru care îi alesese. Mântuitorul nu a disprețuit educația, pentru că, atunci când este condusă de iubirea lui Dumnezeu și devotată slujirii Sale, cultura intelectuală este o binecuvântare. Dar El a trecut pe lângă înțelepții timpului Său, pentru că erau atât de încrezători în ei înșiși, încât nu puteau să simpatizeze cu omenirea suferindă și să devină împreună-lucrători cu Omul din Nazaret. În bigotismul lor, ei refuzau să fie învățați de Hristos. Domnul Isus caută cooperarea celor care vor deveni canale deschise pentru a transmite harul Său. ...

Cel care i-a chemat pe pescarii din Galileea cheamă încă oameni în slujba Lui. Și este la fel de dispus să-și manifeste puterea prin noi ca și prin primii ucenici. Oricât de imperfecti și păcătoși am fi, Domnul ne oferă ocazia de a conlucra cu El, de fi ucenicii lui Hristos. El ne invită să venim să fim instruiți de înțelepciunea Sa divină, ca, unindu-ne cu Hristos, să putem face lucrările lui Dumnezeu. — *Conflict and Courage*, p. 282

Luni, 8 iulie

Un memorabil serviciu de închinare

Demonizatul înțelesese oarecum că se afla în prezența Unuia care îl putea elibera; însă, când a încercat să se apropie cât să poată fi atins de acea mână puternică, voința celui care-l stăpânea îl ținea; cuvintele altcuiva au fost rostite prin el.

Conflictul dintre puterea lui Satana și propria sa dorință de libertate era îngrozitor. Părea că omul acesta torturat avea să-și piardă viața în această luptă cu dușmanul. Însă Mântuitorul a vorbit cu autoritate și l-a eliberat pe cel robit. Cel care fusese posedat stătea înaintea oamenilor uluiți, în deplină stăpânire de sine. ...

... Fiecare om e liber să aleagă de ce putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a ajuns să decadă într-atât și nimeni nu este atât de rău, încât să nu mai poată găsi dezlegare în Hristos. În locul rugăciunii, demonizatul nu putea rosti decât cuvintele lui Satana; apelul nerostit al inimii a fost totuși auzit. Niciun strigăt al vreunui suflet aflat în nevoie, chiar dacă nu este declarat în cuvinte inteligibile, nu va trece neluat în seamă. Cei care consimt să intre în legământ cu Dumnezeu nu sunt lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunea propriei lor firi. – *Divina vindecare*, pp. 91–93

Același duh rău, care-L ispitise pe Hristos în pustie și care avea stăpânire asupra demonizatului din Capernaum, îi stăpânea și pe iudeii necredincioși. Dar față de ei acesta își lua un aer de evlavie, căutând să-i înșele cu privire la motivele respingerii Mântuitorului. Starea lor era și mai deznădăjduită decât a demonizatului, deoarece nu simțeau nevoia de Hristos și, din cauza aceasta, erau ținuți cu putere de Satana. ...

În zilele lui Hristos, conducătorii și învățătorii lui Israel nu aveau putere să se împotrivescă lucrărilor lui Satana. Ei neglijau tocmai acele mijloace prin care ar fi putut să țină piept duhurilor rele. Hristos nu l-a biruit pe cel rău decât prin Cuvântul lui Dumnezeu. Mai-marii lui Israel pretindeau că sunt interpreții Cuvântului lui Dumnezeu, dar ei îl studiaseră numai pentru a-și susține tradițiile și pentru a impune rânduielile făcute de oameni. Prin interpretarea pe care o dădeau, ei îl făceau să exprime idei pe care Dumnezeu nu le dăduse niciodată. Interpretările lor obscure făceau să apară într-o formă neclară lucrurile pe care El le făcuse ușor de înțeles. Se certau pentru detalii lipsite de importanță, dar în practică negau cele mai de seamă adevăruri. Din cauza aceasta, necredința se răspândea. Cuvântul lui Dumnezeu era jefuit de puterea lui și duhurile rele lucrau după bunul lor plac. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 256, 257

Cunoașterea adevărată vine de la Dumnezeu și se întoarce spre Dumnezeu. Copiii Lui trebuie să primească pentru a putea da mai departe. Cei care, prin harul lui Dumnezeu, au primit beneficii intelectuale și spirituale trebuie, pe măsură ce avansează, să-i atragă pe alții împreună cu ei la un nivel mai înalt. Și această lucrare, făcută pentru binele celorlalți, va beneficia de cooperarea unor agenții nevăzute. Pe măsură ce continuăm lucrarea cu credincioșie, vom avea aspirații înalte pentru neprihănire, sfințire și o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu. – *Manuscript 108*, 1 septembrie 1898, „O educație mai înaltă”

Marți, 9 iulie**Mai multă slujire în Sabat**

În căminul pescarului din Capernaum, mama soției lui Petru zace bolnavă, cuprinsă de „friguri mari”. Așa că „L-au rugat pentru ea [pe Isus]. El S-a plecat spre ea, a certat frigurile și au lăsat-o frigurile”, iar ea s-a ridicat și le-a slujit Mântuitorului și ucenicilor Săi (Luca 4:38,39; Marcu 1:30; Matei 8:15).

Vestea s-a răspândit cu repeziciune. Minunea fusese săvârșită în Sabat și, de teama rabinilor, oamenii nu îndrăzneau să vină pentru vindecare până nu apunea soarele. După aceea, din case, dughene sau piețe, locuitorii cetății se grăbeau spre locuința umilă care-L adăpostea pe Isus. Bolnavii erau aduși pe paturi portabile, veneau sprijinindu-se pe toiege sau erau ajutați de prieteni, clătînându-se cuprinși de slăbiciune în prezența Mântuitorului. ...

Isus nu și-a încetat lucrarea până când nu a fost ușurată și ultima suferință. Era noaptea târziu când a plecat mulțimea și peste casa lui Simon s-a așternut tăcerea. – *Divina vindecare*, p. 29

Mărturia noastră despre credincioșia Sa e mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime, dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînving, care lucrează pentru salvarea oamenilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 347

Trebuie să luăm jugul lui Hristos, să lucrăm așa cum a lucrat El pentru mântuirea celor pierduți; cei care sunt părtași la suferințele Lui vor fi părtași și la slava Lui. Apostolul spune: „Voi sunteți împreună-lucrători cu Dumnezeu.” Atunci să ne prindem de puterea Lui. Fiecare dintre noi, care poartă numele lui Hristos, să devină un împreună-lucrător cu Dumnezeu. Să nu cadă povara întregii lucrări asupra pastorilor, ci fiecare membru al bisericii să-și dea seama că are o lucrare de făcut. ...

Misiunea încredințată de Mântuitorul poporului Său este: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” O, cât de grav

a fost neglijată această lucrare, și lumea lovită de foame după pâinea vieții piere! Fiecare să se predea lui Dumnezeu, să accepte înzestrarea cerească a Duhului Sfânt și să meargă să le spună celor care sunt în întuneric despre dragostea și jertfa Mântuitorului, să le spună că nu trebuie să piară, ci să aibă viață veșnică. În orice loc în care locuiți, fiți o lumină pentru oameni, arătând calea pregătită pentru cei răscumparați de Domnul, ca ei să umble pe ea, și astfel să deveniți împreună-lucrători cu Dumnezeu! — *Bible Echo*, April 15, 1892

Miercuri, 10 iulie

Secretul misiunii lui Isus

Iată-L pe Fiul lui Dumnezeu plecat în rugăciune înaintea Tatălui Său! Deși este Fiul lui Dumnezeu, El Își întărește credința prin rugăciune și prin comuniune cu Cerul. El Își adună putere pentru a rezista celui rău și a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al neamului omenesc, El cunoaște nevoile acelor care, deși plini de defecte și trăind într-o lume a păcatului, doresc totuși să-I slujească. El știe că solii pe care El îi vede destoinici să fie trimiși sunt oameni slabi, supuși greșelii, dar tuturor acelor care se predau în totul slujirii Lui, El le făgăduiește ajutor divin. Exemplul Său este o asigurare că arzătoarele și stăruitoarele cereri înălțate către Dumnezeu în credință ... vor fi de folos să le aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Oricine ... urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătit să primească și să folosească puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale pentru strângerea secerișului pământului. Dimineată după dimineată, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului și-și reînnoiesc legământul lor de consacrare, El le va da prezența Duhului Său, însoțită de puterea lui reînviătoare și sfințitoare. — *Faptele apostolilor*, p. 56

Toți cei care sunt învățați de Dumnezeu au nevoie de ora liniștită de comuniune cu ei înșiși, cu natura și cu Dumnezeu. În ei trebuie să fie descoperită o viață care nu este în armonie cu lumea, cu obiceiurile sau cu practicile ei; și ei au nevoie de o experiență personală în obținerea unei cunoașteri a voinței lui Dumnezeu. Trebuie să-L auzim în mod individual adresându-Se inimii. Când orice zgomot este adus la tăcere și așteptăm în liniște înaintea Sa, tăcerea sufletului scoate și mai mult în evidență glasul lui Dumnezeu. El ne poruncește: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu!” (Psalmii 46:10). În felul acesta se face pregătirea

pentru orice lucrare eficientă pentru Dumnezeu. În mijlocul agitației și al îngrijorărilor zilnice, cel care este revigorat astfel va fi învăluit de o atmosferă de lumină și pace. El va primi o nouă doză de forță fizică și mintală. Viața sa va răspândi un miros plăcut și va evidenția o putere divină, care va ajunge la inimile oamenilor. – *Divina vindecare*, p. 58

În zorii zilei, Petru și tovarășii săi au venit la Isus, spunându-I că oamenii din Capernaum au și început să-L caute. ... Dar, cu uimire, au auzit cuvintele lui Hristos: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis.”

În agitația care se produsese la Capernaum, exista primejdia ca scopul misiunii Lui să fie pierdut din vedere. Isus nu Se mulțumea să atragă atenția asupra Sa doar ca făcător de minuni sau ca vindecător de boli ale trupului. El căuta să-i atragă pe oameni la El ca fiind Mântuitorul lor. În timp ce oamenii se grăbeau să creadă că El venise ca împărat, să întemeieze o împărăție pământească, El dorea să le îndepărteze mintea de la cele pământești și să-i conducă la cele spirituale. Succesul numai în cele lumești s-ar fi așezat în calea lucrării Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 260

Joi, 11 iulie

Poți ține un secret?

Deși stă la distanță, leprosul reușește să înțeleagă ceva din cuvintele rostite de Mântuitorul. De asemenea, Îl vede cum Își pune mâinile peste cei bolnavi. Îi vede pe șchiopi, pe orbi, pe paralizici și pe muribunzi cum se ridică sănătoși, lăudându-L pe Dumnezeu pentru vindecarea lor. Credința îi crește. Se apropie mai mult și mai mult de mulțimea care ascultă. Restricționările, riscul de contaminare al celor din jur, teama și reticența cu care este privit, toate sunt deopotrivă îndepărtate din minte și uitate. Se gândește doar la binecuvântata speranță de vindecare.

El este o priveliște groaznică. Boala a săpat în el înfricoșător și trupul său în proces de putrefacție este oribil la privit. La apariția lui, oamenii se dau înapoi înspăimântați. În groaza care i-a cuprins, se calcă în picioare pentru a nu fi atinși de el. Unii încearcă să-l împiedice să se apropie de Isus, dar în zadar. El nici nu-i vede, nici nu-i aude. Expresiile de scârbă de pe fețele lor nu sunt luate în seamă. Nu-L vede decât pe Fiul lui Dumnezeu, nu aude decât glasul care aduce viață celor muribunzi.

Înaintând către Isus, se aruncă la picioarele Sale cu strigătul: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești” (Matei 8:2). Iar Isus îi răspunde: „Da, vreau, fii curățit” (Matei 8:3) și Își pune mâna asupra lui.

Deodată, leprosul simte o schimbare. Sângele lui devine sănătos, nervii capătă din nou sensibilitate, mușchii i se întăresc. Crusta albă, solzoasă, nefirească, specifică leprei, dispare, iar carnea și pielea lui devin ca ale unui copilăș. – *Divina vindecare*, pp. 68, 69

Ucenicii au căutat să-L împiedice pe Învățătorul lor să îl atingă, pentru că cel ce atingea un lepros devenea el însuși necurat. Însă, punându-și mâna peste lepros, Isus nu a fost infectat. Din contră, lepra a fost curățită. Tot așa este și cu lepra păcatului – adânc înrădăcinată, mortală, imposibil de vindecat prin forțe proprii sau remedii omenești. ... Însă Isus, care a venit să umble în trup omenesc, nu este întinat de nicio necurăție. Prezența Sa este o forță vindecătoare pentru păcătos. Oricine va cădea la picioarele Sale, spunând cu credință: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești” va auzi răspunsul: „Da, vreau, fii curățit.”

În cazul altor bolnavi, Isus nu a adus imediat vindecare, dar, în cazul bolnavului de lepră, nici nu a fost pronunțată bine cererea că a și fost ascultată. Când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciunea noastră poate întârzia sau Dumnezeu ne poate da ceva diferit de ceea ce am cerut; însă lucrurile nu stau așa când cerem să fim izbăviți de păcat. Este voia Sa să ne curețe de păcat, să ne facă pe toți copii ai Săi și în stare să ducem o viață de sfințenie. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1:4). Și „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5:14,15). – *Divina vindecare*, p. 70

Vineri, 12 iulie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Pescarii de oameni au nevoie de prezența divină”, p. 237 (11 august); *Hristos, Lumina lumii*, cap. „Poți să mă curățești”.

Discuții și polemici

Sabat după-amiază, 13 iulie

Vindecarea paralicului a avut asupra poporului un asemenea efect, de parcă s-ar fi deschis cerul și ar fi descoperit strălucirile unei lumi mai bune. În timp ce omul care fusese vindecat trecea prin mulțime, binecuvântându-l pe Dumnezeu la fiecare pas și ducându-și povara ca și cum ar fi fost un fulg, oamenii se trăgeau înapoi ca să-i facă loc și îl priveau având pe fețe o expresie de teamă amestecată cu respect, șoptind încet între ei: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite” (Luca 5:26).

Cei din familia paralicului s-au bucurat nespuse de mult când acesta s-a întors acasă vindecat, purtându-și cu ușurință patul pe care fusese dus la Isus cu puțin timp înainte. Ei s-au strâns în jurul lui, cu lacrimi de bucurie, abia crezându-și ochilor. ... Lauda plină de recunoștință se înălța din mijlocul aceluia cămin, iar Dumnezeu era slăvit prin Fiul Său, care îi redase celui deznădăjduit speranța și celui lovit tărie. Acest bărbat și familia sa erau gata să-și dea viața pentru Isus. Nicio îndoială nu umbrea credința lor, nicio nehotărâre nu tulbura loialitatea lor față de Acela care adusese lumina în căminul lor întunecat. – *Divina vindecare*, pp. 78, 79

Isus știa că nu le poate face bine cărturarilor și fariseilor, dacă ei nu încetau să își dea atâta importanță lor înșiși. El a ales burdufuri noi pentru vinul cel nou al doctrinei și i-a făcut vestitori ai adevărului Său pentru lume pe niște pescari și pe niște credincioși neînvățați. Și totuși, deși le părea oamenilor nouă, doctrina Sa nu era de fapt o nouă doctrină, ci o descoperire a semnificației învățăturilor date de la început. Planul Său era ca ucenicii Săi să ia ca ghid al vieții lor adevărul clar, nealterat. Ei nu trebuiau să adauge nimic la cuvintele Sale sau să dea un sens forțat învățăturilor Sale. Ei nu trebuiau să dea o interpretare mistică învățăturii clare a Scripturilor și să folosească din rezervele teologice pentru a construi o teorie creată de om. Prin acordarea unui sens mistic cuvintelor clare ale lui Dumnezeu, adevărurile sacre și vitale fuseseră făcute de

puțină importanță, în timp ce teoriile oamenilor fuseseră înălțate. — Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1089

Mulți dintre aceia care pretind a fi creștini manifestă o umilință falsă și inconsecventă. Dorind să-și învingă eul, unii adoptă o atitudine cât se poate de smerită; dar, pentru că încearcă să lupte prin propriile puteri, prima adiere de laudă și apreciere îi face să se umfle de mândrie. Acestora le lipsește dispoziția de a se supune întru totul lui Hristos, iar El nu poate lucra prin ei.

Indiferent de realizările voastre, nu vă atribuiți nicio slavă. Nu urmăriți să atingeți obiective duplicitare, încercând să-I slujiți și lui Dumnezeu, și eului personal, în același timp. Nu acordați atenție eului vostru. Fie ca afirmațiile voastre să-i conducă pe cei apăsați și împovărați la Isus, Mântuitorul milos. Acționați ca și când L-ați vedea pe Isus alături de voi, gata să vă ofere putere în lucrarea de slujire. Dependenta de Hristos constituie unica voastră posibilitate de a fi în siguranță. — *Minte, caracter și personalitate*, vol. 1, p. 39

Duminică, 14 iulie

Vindecarea unui om paralizat

Când sârmanul paralytic, suferind, a fost adus la Mântuitorul, cazul lui părea atât de urgent, încât nu suporta niciun moment de amânare, deoarece degradarea își făcea deja lucrarea asupra corpului. Când cei care îl transportaseră pe patul său au văzut că nu puteau ajunge direct în prezența lui Hristos, îndată au desfăcut acoperișul și au coborât înăuntru patul pe care zăcea paralyticul. Mântuitorul l-a văzut și a înțeles perfect starea lui. El Și-a dat seama, totodată, că acest om nenorocit avea o boală a sufletului cu mult mai gravă decât cea trupească. Știa că povara cea mai mare pe care o purta de luni de zile era din cauza păcatelor. Oamenii din mulțime așteptau în tăcere, cu răsuflarea aproape tăiată, să vadă cum avea să trateze Hristos acest caz aparent atât de deznădăjduit, și au fost uimiți la auzul cuvintelor care I-au ieșit de pe buze: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Acestea erau cuvintele cele mai prețioase care ar fi putut să ajungă la urechile bolnavului suferind, deoarece povara de păcate îl apăsa atât de greu, încât nu-și putea găsi nici cea mai mică alinare. Hristos ridică povara care îl chinuia atât de mult. ... Acum, după ce minții i-au fost redată pacea și bucuria, poate fi atins și trupul. — *Mărturii*, vol. 3, pp. 168,169

Rabinii așteptaseră plini de nerăbdare să vadă ce hotărâre ia Hristos în cazul acesta. Și-au adus aminte că omul venise la ei după ajutor și că ei refuzaseră să-i dea nădejde sau să-i arate simpatie. Nemulțumindu-se numai cu atât, declaraseră că omul suferea un blestem dumnezeiesc pentru păcatele lui. Lucrurile acestea le-au revenit cu putere în minte când l-au văzut pe omul bolnav înaintea lor. Au observat interesul cu care toți urmăreau scena și au simțit o teamă nespusă că-și vor pierde influența asupra poporului. ...

Ațintindu-și privirile asupra lor, priviri sub care ei au început să tremure și să se dea înapoi, Isus a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Păcatele îți sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă.»” ...

Fariseii erau muți de uimire și copleșiți din cauza înfrângerii. Ei văzuseră că aici nu e loc pentru ca gelozia lor să aprindă mulțimea. Minunea săvârșită asupra omului pe care ei îl părăsiseră sub mânia lui Dumnezeu îi impresionase pe oameni atât de mult, încât, pentru un timp, rabinii au fost uitați. Ei au văzut că Hristos are puterea pe care ei I-o atribuiau numai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, demnitatea purtării Lui amabile era într-un contrast izbitor cu purtarea lor îngâmfată. Ei erau dezorientați și umiliți, recunoscând, dar nemărturisind, că în fața lor e o ființă superioară. ... Din casa lui Petru ... ei au plecat să nascăscă noi planuri pentru a-L aduce la tăcere pe Fiul lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 268–270

Luni, 15 iulie

Chemarea lui Levi și întrebarea despre post

În smerita sa recunoștință, Matei a dorit să-și arate aprecierea pentru onoarea deosebită care îi fusese făcută și, chemându-i laolaltă pe cei care îi fuseseră asociați în afaceri, în plăceri și în păcat, a dat o masă mare pentru Mântuitorul. Dacă Isus îl chemase pe el, care era atât de păcătos și nevrednic, cu siguranță că îi va accepta și pe foștii lui tovarăși care erau, credea Matei, mult mai merituoși decât el. Matei își dorea foarte mult să se împărtășească și ei de binecuvântarea îndurărilor și harului lui Hristos. El dorea ca ei să știe că Hristos nu îi disprețuia pe vameși și pe păcătoși așa cum făceau cărturarii și fariseii. El a vrut ca prietenii lui să-L cunoască pe Hristos ca Mântuitor binecuvântat. ...

Isus nu a refuzat niciodată o invitație la o astfel de sărbătoare. El voia să semene în inimile ascultătorilor Săi semințele adevărului și stând de vorbă cu ei să îi câștige, atrăgându-le inimile spre Sine. În fiecare acțiune a Sa, Hristos a avut un scop, iar lecția pe care El a dat-o cu această ocazie a fost potrivită și la momentul cel mai bun. Prin aceasta, El a declarat că vameșii și păcătoșii nu erau excluși din prezența Lui. Vameșii și păcătoșii puteau acum să dea mărturie că Hristos i-a onorat cu prezența Sa și a stat de vorbă cu ei. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1120

În cărturari, farisei și conducători, Isus nu a găsit vase potrivite pentru vinul Său nou. El a fost obligat să Se întoarcă de la ei și să Se îndrepte spre oameni smeriți, ale căror inimi nu erau pline de invidie, lăcomie și îndreptățire de sine. Pescarii smeriți au ascultat chemarea Învățătorului divin, în timp ce cărturarii și fariseii nu au vrut să se convertească.

Ucenicii pe care i-a chemat Isus erau needucați și erau departe de a fi desăvârșiți în caracter atunci când Isus i-a unit cu Sine, dar erau dispuși să învețe de la cel mai mare Învățător pe care lumea l-a cunoscut vreodată. Ei au fost cu adevărat oameni convertiți și au devenit vasele noi în care Isus putea să toarne vinul nou al Împărăției Sale. – *Lift Him Up*, p. 259

Rabinii aveau o zicală care spunea că în cer este bucurie atunci când este nimicit cineva care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, dar Domnul Isus i-a învățat pe oameni că lucrarea de nimicire este o lucrare străină pentru Dumnezeu.

... Fiecare suflet pe care l-a salvat Domnul Hristos este chemat să lucreze în Numele Său pentru salvarea celor pierduți. Această lucrare fusese neglijată în poporul Israel. Dar oare nu este ea neglijată și astăzi de aceia care pretind a fi urmașii lui Hristos? ...

... Când le întorci spatele celor care nu îți par simpatici și promițatori, îți dai tu seama că neglijezi tocmai sufletele pe care le caută Domnul Hristos? Poate că ei au cea mai mare nevoie de înțelegerea ta, chiar în momentul când le întorci spatele. În fiecare adunare de rugăciune și închinare, există suflete care doresc cu disperare pace și odihnă. Poate că par să aibă o viață neglijentă, dar nu sunt insensibile față de influența Duhului Sfânt. Multe dintre ele ar putea fi câștigate pentru Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 190, 191

Marți, 16 iulie

Domnul Sabatului

Când iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca, prin credință, să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalțe pe sine și să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că acesta era semnul puterii lui Hristos. Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerințe apăsătoare. În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici, decât caracterul Părintelui ceresc iubitor. Rabinii Îl prezentau pe Dumnezeu ca pe unul care dă legi de care oamenii nu pot să asculte. ... Lucrarea lui Hristos era tocmai aceea de a îndrepta părerile lor greșite. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 283

Învățătorii iudei se lăudau cu propriile cunoștințe din Scriptură, dar în răspunsul Mântuitorului se cuprindea o mustrare pentru necunoașterea Scripturilor Sfinte. „Oare n-ați citit ce a făcut David”, le-a zis El, „când au flămânzit el și cei ce erau cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, a mâncat din ele și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”... (Luca 6:3,4; Marcu 2:27,28).

Dacă era drept ca David să-și astâmpere foamea mâncând din pâinea pusă de o parte pentru un scop sfânt, atunci era drept și pentru ucenici să-și împlinească nevoile de hrană, rupând spice în ceasurile sfinte ale Sabatului. ...

... Ținta lucrării Lui în lumea aceasta este mântuirea omului, prin urmare tot ce este necesar să se facă în Sabat pentru săvârșirea acestei lucrări este în acord cu legea privitoare la Sabat. Isus a încununat apoi argumentația Sa, declarându-Se „Domn al Sabatului” – Unul care era mai presus de orice discuție și mai presus de orice lege. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 285

Îi îndemn cu toată puterea pe toți membrii bisericii, pe toți cei care sunt adevărați misionari, pe toți cei care cred în solia îngerului al treilea, pe toți cei care-și opresc piciorul în ziua Sabatului, să ia în considerație mesajul din Isaia, capitolul cincizeci și opt! Dumnezeu cere ca poporul Său să facă acum lucrarea de binefacere poruncită aici. Este dată chiar

de El. Nu suntem lăsați în dubiu cu privire la aplicarea soliei și timpul împlinirii ei, deoarece citim: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou dărâmăturile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»” (versetul 12). Memorialul lui Dumnezeu, Sabatul zilei a șaptea, semnul lucrării Sale în crearea lumii, a fost înlocuit de omul nelegiurii. Poporul lui Dumnezeu are de făcut o lucrare deosebită, aceea de a repara spărtura care a fost făcută în Legea Lui. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai urgentă este lucrarea aceasta. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor arăta că poartă semnul Lui prin păzirea poruncilor Sale. – *Lucrarea de binefacere*, p. 33

Miercuri, 17 iulie

Povestiri în ramă (1)

Când Hristos a fost pe acest pământ, oamenii se adunau să-L asculte. Cuvintele Sale erau atât de simple și de clare, încât și cei mai neînvățați dintre oameni L-au putut înțelege, iar ascultătorii Lui Îl ascultau cu totul captivați. Acest lucru i-a înfuriat pe cărturari și pe farisei. Erau plini de invidie când vedeau că oamenii ascultau cu atâta atenție cuvintele acestui nou Învățător. Ei au hotărât să termine cu stăpânirea Lui asupra mulțimilor. Ei au început prin a-L calomnia referitor la nașterea Sa, spunând că S-a născut în păcat și că scotea demonii cu ajutorul domnului dracilor. Astfel s-au împlinit cuvintele „M-au urât fără temei” (Ioan 15:25; cf. Psalmii 69:4). Conducătorii evrei L-au calomniat și L-au persecutat pe Cel care este deosebit între zece mii și a cărui ființă este plină de farmec. – *The Upward Look*, p. 325

Nimeni nu este atât de împietrit ca aceia care au respins chemarea lui Dumnezeu și au disprețuit Duhul harului. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt este continua neglijare de a asculta invitația Cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos este un pas spre lepădarea mântuirii și spre păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Lepădându-L pe Hristos, poporul iudeu a comis păcatul de neiertat; refuzând invitația harului, și noi putem comite aceeași greșală. Noi Îl insultăm pe Domnul vieții și-L facem de ocară înaintea sinagogii lui Satana și în fața universului ceresc, atunci când nu mai ascultăm de solii Lui împunerniciți și ascultăm în schimb de agenții lui Satana, care îndepărtează sufletul de la Hristos. Atâta vreme cât cineva face lucrul acesta nu poate

avea nădejde de iertare și, în cele din urmă, va pierde orice dorință de împăcare cu Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 234

În ce constă păcatul împotriva Duhului Sfânt? În a-i atribui, în mod deliberat, lui Satana lucrarea Duhului Sfânt. De exemplu, să presupunem că cineva este martor al lucrării speciale a Duhului lui Dumnezeu. El are dovezi convingătoare că lucrarea aceea este în armonie cu Scriptura și Duhul mărturisește împreună cu duhul lui că este de la Dumnezeu. Cu toate acestea, mai târziu, ... el declară că ceea ce a recunoscut mai înainte a fi puterea Duhului Sfânt este, de fapt, puterea lui Satana. Dumnezeu lucrează asupra inimii omenesci prin intermediul Duhului Său, dar, când resping Duhul în mod deliberat și îl declară ca fiind de la Satana, oamenii întrerup canalul prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei. Negând dovada pe care Dumnezeu a binevoit să le-o dea, ei sting lumina care a strălucit în inima lor și, ca urmare, sunt lăsați în întuneric. În felul acesta, sunt confirmate cuvintele lui Hristos: „Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” Pentru un timp, cei care au comis acest păcat pot să pară a fi copii ai lui Dumnezeu, dar, când se ivesc împrejurări care să arate ce fel de caracter au și să arate de ce spirit sunt conduși, atunci se vede că sunt pe terenul vrăjmașului. – *Mărturii*, vol. 5, p. 634

Joi, 18 iulie

Povestiri în ramă (2)

Fiii lui Iosif erau departe de a-L simpatiza pe Isus și lucrarea Lui. Veștile care ajungeau la ei cu privire la viața și lucrarea Lui îi umpleau de uimire și neliniște. Au auzit că petrecea nopți întregi în rugăciune, că în timpul zilei era înconjurat de mari mulțimi de oameni și că nu-și lua prea mult timp pentru masă. Prietenii Lui gândeau că El Se obosește prea mult datorită muncii neîncetate, nu înțelegeau atitudinea Lui față de farisei, iar unii se temeau că I s-a tulburat rațiunea.

Frații Lui au auzit lucrurile acestea, precum și acuzația adusă de farisei că El izgonea demonii prin puterea lui Satana. Ei suportau greu ocară aruncată asupra lor din cauza înrudirii cu Isus. Ei știau ce tulburare provocaseră cuvintele și faptele Lui și nu numai că erau alarmați de declarațiile Lui îndrăznețe, ci erau supărați că El îi muștra pe cărturari și pe farisei. Ei au hotărât că trebuia convins sau constrâns să înceteze acest mod de a lucra și au făcut-o și pe Maria să li se alăture, gândind că iubirea Lui pentru ea L-ar putea face să fie mai prevăzător. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 321

În timp ce Isus îi învăța încă pe oameni, ucenicii I-au adus vestea că mama și frații Lui erau afară și doreau să-L vadă. El știa ce este în inima lor și i-a răspuns celui ce Îi adusese știrea aceasta: „Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?” Apoi Și-a întins mâna spre ucenici și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă”.

Toți aceia care Îl primeau pe Hristos prin credință erau uniți cu El printr-o legătură mai strânsă decât aceea a înrudirii omenești. Ei deveneau una cu El, după cum și El era una cu Tatăl. Fiind credincioasă și împlinind cuvintele Lui, mama Sa era într-o legătură mai apropiată cu El decât prin rudenie naturală. Frații Lui nu aveau niciun câștig din legătura cu El, decât dacă Îl primeau ca Mântuitor personal. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 325

Ici-colo, un membru individual al unei familii este fidel convingerilor conștiinței sale și este obligat să stea singur. Linia de demarcație se face distinctă. Unul se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu, ceilalți, pe tradițiile și vorbele oamenilor. ...

Pacea pe care le-a dat-o Hristos ucenicilor Săi și pentru care ne rugăm este pacea care se naște din adevăr, o pace care nu se stinge din cauza dezbinării. Fără ea, sunt războaie și lupte, gelozii, invidii, ură, ceartă; dar lumea nu poate nici să dea, nici să ia pacea lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 328

Vineri, 19 iulie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 1, cap. „Hristos deține controlul” pp. 83, 84; *Hristos, Lumina lumii*, cap. „Sabatul”.

Parabole

Sabat după-amiază, 20 iulie

În înțelepciunea Sa, Domnul îmbrăca adevărurile spirituale în reprezentări și simboluri. Prin folosirea figurilor de stil, adesea El le putea adresa acuzatorilor și vrăjmașilor Săi cele mai vădite și grăitoare muștrări, iar aceștia nu puteau găsi în cuvintele Sale motive de condamnare. Prin pilde și comparații, El a găsit cea mai bună metodă de a transmite adevărul divin. Într-un limbaj simplu, folosind reprezentări și ilustrații din lumea naturală, El a deschis în fața ascultătorilor Săi adevărurile spirituale și a dat viață unor principii prețioase, care nu le-ar fi rămas în minte, doar poate cu greu ar fi lăsat vreo urmă, dacă El nu Și-ar fi legat cuvintele de scenele dinamice ale vieții, de experiență sau de natură. În acest fel, El le stârnea interesul, îi făcea să se întrebe asupra anumitor lucruri, iar când le câștiga toată atenția, El le întipărea în mod hotărât în minte mărturia adevărului. Astfel, El a fost capabil de a impresiona destul de puternic inima ascultătorilor Săi, astfel încât aceștia, ori de câte ori priveau lucrul de care El legase lecția, își aduceau aminte de cuvintele divinului Învățător. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 236

Atât de vastă era înțelegerea Domnului Hristos în ce privește adevărul și atât de cuprinzătoare erau învățăturile Sale, încât folosea fiecare element al naturii pentru a ilustra adevărul. Scenele pe care oamenii le vedeau zi de zi au fost legate de câte un adevăr spiritual, așa încât natura a ajuns să fie învăluită de parabolele Învățătorului.

În perioada de început a lucrării Sale, Domnul Isus le-a vorbit oamenilor în cuvinte simple ca toți ascultătorii să poată înțelege adevărurile care i-ar fi putut face înțelepți în vederea mântuirii. Totuși, în multe inimi, adevărul nu prinsese rădăcină și le fusese luat foarte repede. „De aceea le vorbesc în pilde”, spunea Domnul, „pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. ... Căci inima acestui popor s-a

împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii ca nu cumva să vadă” (Matei 13:13-15). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 20

... Domnul Hristos avea de rostit adevăruri pe care oamenii nu erau pregătiți să le accepte și nici măcar să le înțeleagă. Asociind aceste învățături cu scene din viața de zi cu zi, din experiența oamenilor sau din natură, El captiva atenția ascultătorilor și îi impresiona. După aceea, când vedeau lucrurile pe care le folosiseră ca ilustrații pentru învățăturile Sale, ei își aminteau de cuvintele Învățătorului divin. Pentru mințile care erau deschise față de Duhul Sfânt, semnificația învățăturilor Mântuitorului devenea din ce în ce mai clară. Tainele se deslușeau, iar înțelesul care părusese confuz devenea evident.

Domnul Isus căuta o cale de a ajunge la fiecare inimă. Prin faptul că folosea o varietate de ilustrații, nu numai că prezenta diverse aspecte ale adevărului, dar reușea și să ajungă la inima unor ascultători diferiți. Interesul lor era trezit de imaginile desprinse din mediul în care își petreceau viața de zi cu zi. Niciunul dintre ascultătorii Mântuitorului nu putea să se simtă neglijat sau uitat. Chiar și cel mai umil și cel mai păcătos auzeau în învățătura Sa un glas care le vorbea cu duioșie și simpatie. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 21, 22

Duminică, 21 iulie

Pilda semănătorului

Misiunea lui Hristos nu era înțeleasă de oamenii din vremea Sa. Felul în care a venit pe pământ nu se potrivea cu așteptările lor. Domnul Isus era temeliea întregii religii evreiești. Serviciile obligatorii ale acestui sistem religios fuseseră rânduite de Dumnezeu. Ele erau menite să-i învețe pe oameni că Acela pe care Îl reprezentau toate ceremoniile religioase va veni la timpul stabilit. Dar iudeii acordaseră o importanță atât de mare formelor și ceremoniilor, încât pierduseră din vedere obiectivul lor. Tradițiile, preceptele și regulile omenești ascundeau acele învățături pe care Dumnezeu intenționase să le transmită prin intermediul serviciilor religioase rânduite de El. Tradițiile acestea deveniseră un obstacol în calea înțelegerii și a trăirii adevăratei religii. Iar când simbolurile conținute de ceremoniile religioase s-au împlinit în persoana Domnului Hristos, iudeii nu L-au recunoscut ca fiind împlinirea tuturor simbolurilor, chipul pe care toate acestea îl reflectau. ...

... Evanghelia lui Hristos era pentru ei o piatră de poticnire, pentru că ei cereau un semn, în loc de a cere un Mântuitor. Ei așteptau ca Mesia

să-Și dovedească mesianitatea prin fapte eroice de cucerire, să-Și întemeieze un imperiu pe ruinele împărățiilor pământești. Parabola semănătorului a fost răspunsul lui Hristos la această așteptare a lor. Împărăția lui Dumnezeu urma să învingă, dar nu prin puterea armelor, nici prin confruntări violente, ci prin implantarea unui nou principiu de viață în inima oamenilor. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 33, 34

Pe lângă Biblie, natura este cel mai mare manual al nostru. ... Când semănăm sămânța și cultivăm planta, ne aducem aminte că Dumnezeu a creat sămânța și că tot El o dă pământului. Prin puterea Sa divină, El Se îngrijește de acea sămânță. După legea stabilită de El, sămânța, când moare, le dă viața ei firului verde și spicului, în care se găsesc alte semințe care urmează să fie strânse și puse, la rândul lor, în pământ, ca să producă o nouă recoltă. Putem studia, de asemenea, modul în care participă omul la această lucrare. Agentul uman are partea lui de îndeplinit, lucrarea lui de făcut. Aceasta este una dintre lecțiile pe care le învățăm din natură și vom vedea în ea o lucrare solemnă și frumoasă. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 185, 186

Luni, 22 iulie

Interpretarea lui Isus

Aspectul principal tratat de parabola semănătorului se referă la efectul pe care îl are locul în care este semănată sămânța asupra dezvoltării ei. Prin această parabolă, de fapt, Domnul Hristos le spune ascultătorilor Săi: Dacă voi criticați lucrarea Mea sau nutriți resentimente fiindcă nu corespunde ideilor voastre, sunteți în pericol. Întrebarea cea mai importantă care vi se adresează este: Cum tratați solia Mea? De acceptarea sau respingerea ei depinde destinul vostru veșnic. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 43, 44

Pretutindeni în parabola semănătorului, Domnul Hristos arată că rezultatele diferitele ale semănatului depind de calitatea terenului. În fiecare situație, este același semănător și aceeași sămânță. Prin urmare, Domnul ne învață că, dacă lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu nu are succes în inima și în viața noastră, cauza se găsește la noi. Cu toate acestea, rezultatele depășesc limitele capacităților noastre. Într-adevăr, noi nu ne putem schimba singuri, dar puterea de a alege ne aparține și depinde numai de noi să decidem ce anume vom deveni. Ascultătorii reprezentați de pământul de lângă drum, de terenul stâncos și de cel plin de spini nu sunt nevoiți

să rămână așa. Duhul lui Dumnezeu Se străduiește neîncetat să spulbere vraja pasiunilor trecătoare, care îi menține pe oameni absorbiți de lucrurile pământești, și să trezească în suflet o dorință pentru comorile veșnice. Oamenii devin neatenți și indiferenți față de Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt. Ei sunt singurii vinovați pentru împietrirea inimii lor, care împiedică sămânța cea bună să prindă rădăcini și permite ca plantele dăunătoare să-i împiedice dezvoltarea.

Grădina inimii trebuie cultivată. Pământul trebuie arat și bulgării mari, sfărâmați printr-un regret profund pentru păcat și o pocăință serioasă. Plantele otrăvitoare ale lui Satana trebuie smulse din rădăcină. Odată invadat de mărăcini, pământul poate fi lucrat din nou doar dacă se depune o muncă serioasă și perseverentă. Tot astfel, înclinațiile rele ale inimii firești pot fi biruite numai printr-un efort stăruitor, în Numele și prin puterea lui Isus. ... Aceasta este lucrarea pe care Domnul dorește să o îndeplinească pentru noi și El ne cere să cooperăm cu El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 56

Nu trebuie să permitem ca lucrurile acestei lumi să ne absoarbă atenția atât de mult, încât mintea și corpul să fie complet prinse de ele. Astfel, cei din jurul nostru sunt jefuiți de cuvintele și faptele bune care i-ar ajuta pe calea care duce în sus. Canalul de lumină este astfel înfundat cu cele lumești. Harul pe care Hristos dorește să-l împartă și altora nu poate fi revărsat. Mulți ajung să aibă din ce în ce mai puțină putere pe care să o transmită altora, pentru că nu primesc putere de la Sursa întregii puteri. Dumnezeu îi cheamă să se separe de lucrurile care afectează mintea și strică experiența religioasă.

Toți sunt presați de griji, poveri și îndatoriri urgente, dar, cu cât presiunea asupra ta este mai mare și poverile pe care trebuie să le porți sunt mai grele, cu atât nevoia ta de ajutor divin este mai mare. Isus va fi ajutorul tău. Tu ai nevoie în mod constant de lumina vieții pentru a-ți lumina calea, iar apoi razele ei divine se vor reflecta asupra altora. – *Our High Calling*, p. 280

Marti, 23 iulie

Motivul rostirii parabolilor

Domnul Isus dorea să le trezească ascultătorilor dorința de a cunoaște mai mult. El încerca să atragă atenția celor indiferenți și să imprime adevărul în inima lor. Învățarea prin parabole era o practică obișnuită și le impunea respect și atenție nu numai iudeilor, ci și celor care aparțineau

altor națiuni. Aceasta era cea mai eficientă metodă de învățare pe care o putea folosi. Dacă ar fi dorit să cunoască învățăturile divine, ascultătorii ar fi putut înțelege cuvintele Sale, deoarece Domnul Isus era întotdeauna binevoitor să le explice oricărui cercetător sincer. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 20, 21

Hristos le-a dat ucenicilor Săi de înțeles că El vorbea în pilde și a ascuns sub formă de parabole marile adevăruri pe care le prezenta pentru ca aceia ce nu au adevărul, nici dragostea pentru adevăr, ale căror inimi sunt înșelate de propria fire și de satisfacerea înclinațiilor lor, să nu poată cunoaște învățăturile Lui. ...

Ascultătorii neroditori sunt considerați de Domnul sceptici, superficiali sau lumești. Ei nu pot înțelege slava minunată a adevărului sau aplicația personală la inimile lor. Lor le lipsește acea credință care biruiește lumea și urmarea sigură va fi că lumea îi biruiește pe ei. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 361 (18 decembrie)

Domnul mai avea un motiv pentru care îi învăța pe oameni prin intermediul parabolilor. În mulțimea celor adunați în jurul Său, se aflau preoți și rabini, cărturari și conducători, irodieni și persoane oficiale, oameni iubitori de lume, fanatici și ambițioși, care ar fi dorit mai presus de orice să găsească motive de a-L acuza. În fiecare zi, spionii trimiși de ei Îl urmăreau pas cu pas pentru a-L surprinde făcând declarații care ar putut fi folosite ca dovezi pentru a obține condamnarea Lui și a-L aduce la tăcere pentru totdeauna pe Acela care părea să-i atragă la Sine pe toți. Mântuitorul cunoștea caracterul acelor oameni și prezenta adevărul în așa fel, încât ei să nu poată să găsească nicio posibilitate de a aduce cazul Său înaintea Sinedriului. În parabolele Sale, Domnul mustra ipocrizia și lucrările nelegiuite ale celor ce ocupau poziții înalte, iar limbajul figurat exprima un adevăr atât de tăios, încât, dacă ar fi fost rostit în mod direct, ei nu ar fi ascultat cuvintele Lui și s-ar fi grăbit să pună capăt activității Sale. Dar, în timp ce reușea să-i evite pe aceia care urmăreau să-I găsească greșeli, Domnul prezenta adevărul atât de limpede, încât minciuna devenea evidentă imediat, iar cei sinceri beneficiau de valoarea învățăturilor Sale. Înțelepciunea divină și harul infinit erau explicate cu claritate prin intermediul lucrurilor create de Dumnezeu. Oamenii învățau despre Dumnezeu din natură și din experiențele vieții. „Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:20).

În metoda lui Isus de a-Și prezenta învățăturile prin parabole, se găsește un indiciu cu privire la ce anume constituie adevărata „înaltă educație”. ... În toate învățăturile Sale, Hristos a adus mintea omenească în legătură cu înțelepciunea Celui Infinit. El nu i-a îndrumat pe ascultători să studieze doar niște teorii omenești despre Dumnezeu, despre Cuvântul sau despre lucrările Sale. Domnul Isus i-a învățat să-L vadă pe Dumnezeu în mod direct, așa cum era El manifestat în lucrările Sale, în Cuvântul Său și în dovezile providenței Sale. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 22

Miercuri, 24 iulie

Lumina și banița

Când învăța norodul, Isus făcea ca învățăturile Sale să fie pline de interes și atrăgea atenția ascultătorilor prin ilustrații obișnuite, luate din scenele naturii din jurul lor. ... Mântuitorul a privit la ceata din fața Sa și apoi la soarele care răsărea și le-a zis ucenicilor: „Voi sunteți lumina lumii”. După cum soarele se avântă în misiunea sa de iubire, împrăștiind umbrele nopții și trezind lumea la viață, tot așa trebuie să se avânte și urmașii lui Hristos în misiunea lor, revărsând lumina cerului asupra acelor care sunt în întunericul rătăcirii și al păcatului.

În lumina strălucitoare a dimineții, orașele și satele de pe colinele din împrejurimi se vedeau clar, făcând ca scena să fie și mai atrăgătoare. Arătând spre ele, Isus a zis: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă”. Apoi a adăugat: „Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.” O mare parte dintre cei care ascultau cuvintele lui Isus erau țărani și pescari, ale căror locuințe umile nu aveau decât o încăpere, în care o singură lumină, pusă în sfeșnic, lumina tuturor din casă. „Tot așa”, zicea Isus, „să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 38, 39

Dumnezeu ți-a dat lumina nu ca să o ascunzi sub obroc, ci ca să o pui într-un sfeșnic, astfel încât toți cei din casă să poată beneficia de ea. Lumina ta trebuie să strălucească asupra altora, ca să lumineze sufletele pentru care a murit Hristos. Dacă harul lui Dumnezeu ți-ar stăpâni inima și ți-ar aduce gândurile și mintea în supunere față de Isus, ai deveni un bărbat puternic de partea lui Hristos și a adevărului. ...

... Salvarea sufletelor ar trebui să fie lucrarea vieții oricui îl mărturisește pe Hristos. Noi suntem datori față de lume pentru harul pe care ni

l-a dat Dumnezeu, pentru lumina care a strălucit asupra noastră și pentru descoperirea frumuseții și a puterii adevărului. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 52, 53

În toate tranzacțiile comerciale, trebuie să lăsăm lumina să strălucească hotărât. Nu trebuie să existe nicio practică de înșelătorie. Totul trebuie făcut cu cea mai strictă integritate. Mai bine consimți să ai o pierdere financiară decât să câștigi câțiva bani în plus printr-o practică necinstită. Nu vom pierde nimic până la urmă printr-o tranzacție corectă. Trebuie să trăim Legea lui Dumnezeu în lumea noastră și să ne desăvârșim un caracter după asemănarea divină. Toate afacerile, cu cei care sunt în credință și cu cei care nu sunt în credință, trebuie să fie tratate după criteriile și principii corecte. Totul trebuie văzut în lumina Legii lui Dumnezeu, totul trebuie făcut fără nicio fraudă, fără duplicitate, fără vreo nuanță de viclenie. ...

„Cumpăna înșelătoare este urâtă Domnului.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1158

Joi, 25 iulie

Sămânța și grăuntele

Isus învăța prin ilustrații și parabole pe care le extrăgea din întâmplările obișnuite ale vieții cotidiene. Astfel, El asocia aspectele din natură cu cele spirituale, făcând legătura între viața ascultătorilor Săi și sublimele adevăruri scrise în Cuvântul Său. Și, după aceea, ori de câte ori ochii lor întâlneau lucrurile cu care Isus Își asociase adevărul veșnic, ei își aminteau lecțiile Lui.

Una dintre cele mai frumoase și mai impresionante parabole este aceea a semănătorului și a seminței. „El a zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și, când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul»” (Marcu 4:26-29). Cel care a spus această parabolă, a creat El Însuși sămânța cea delicată, i-a dat puteri de viață și a stabilit legile care să-i guverneze creșterea. Apoi, El a făcut o ilustrație vie a adevărului, atât în plan fizic, cât și în plan spiritual. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 140

În timp ce Domnul Isus rostea această parabolă, în apropiere și în depărtare, puteau fi văzuți arbuștii de muștar care se înălțau deasupra ierbii

și grâului, legănându-și ușor ramurile în bătaia vântului. Păsările zburau din creangă în creangă și cântecul lor se auzea din frunzișul bogat. Totuși sămânța din care răsărea această plantă înaltă era una dintre semințele cele mai mici. La început, răsărea un firicel firav, dar plin de vitalitate, care creștea, dezvoltându-se până când ajungea la o înălțime deosebită. Tot astfel, la început, Împărăția lui Hristos părea umilă și lipsită de semnificație. În comparație cu împărățiile pământești, ea lăsa impresia că este cea mai neînsemnată. Domnitorii acestei lumi ridiculizau faptul că Domnul Hristos Se declara Împărat. Cu toate acestea, adevărurile puternice pe care le-a încredințat urmașilor Împărăției Evangheliei aveau în ele viață divină. Și cât de rapidă a fost creșterea ei! Cât de răspândită a fost influența ei! Când a rostit această parabolă, Împărăția cea nouă era reprezentată doar de câțiva oameni simpli din Galileea.

Sărăcia și numărul mic al acelor pescari simpli care Îl urmau pe Domnul Isus erau prezentate din nou și din nou, ca argumente că oamenii nu trebuiau să se asocieze cu ei. Totuși sămânța de muștar avea să crească și să-și întindă ramurile până departe, pretutindeni în lume. Împărățiile pământești a căror glorie umplea atunci inima oamenilor urmau să piară, dar Împărăția lui Hristos avea să reziste ca un imperiu puternic și vast. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 77

Împărăția lui Hristos este altfel decât orice guvernare pământească. Este o reprezentare a celor care compun regatul. „Cu ce vom asemana Împărăția lui Dumnezeu” a întrebat Hristos, „sau prin ce pildă o vom înfățișa?” Nu a putut găsi nimic pe pământ cu care să poată face o comparație perfectă. Împărăția Lui este una în care domnește iubirea sfântă și în care slujbele sunt date și numirile sunt acordate prin exercitarea iubirii. El le cere slujitorilor Săi să aducă milă și bunătate iubitoare, care sunt atributele Sale, în toate lucrările lor și să-și găsească fericirea și satisfacția reflectând dragostea și compasiunea gingașă a naturii divine asupra tuturor celor cu care au de a face. – *The Review and Herald*, March 19, 1908

Vineri, 26 iulie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Deosebită de împărățiile lumești”, p. 14 (6 ianuarie).

Minuni în jurul lacului

Sabat după-amiază, 27 iulie

La nașterea lui Isus, Satana știa că venise Cineva, care avea împluternicire divină să lupte pentru a-i lua stăpânirea. El a început să tremure când a auzit cuvintele îngerului care adevereau autoritatea Împăratului nou-născut. Satana cunoștea foarte bine poziția pe care o avusese Hristos în cer, ca Preaiubit al Tatălui. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină pe pământul acesta ca om îl umplea de uimire și de temere. El nu putea să pătrundă taina acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înțelege o așa iubire pentru neamul omenesc înșelat. Gloria și pacea din ceruri și bucuria comuniunii cu Dumnezeu erau slab înțelese de oameni, dar ele erau prea bine cunoscute de Lucifer, heruvimul acoperitor. De când pierduse cerul, se hotărâse să se răzbune, făcându-i și pe alții să-i împărtășească soarta. Lucrul acesta căuta el să-l realizeze, făcându-i să subaprecieze lucrurile cerești și să-și lege inima de lucrurile pământești. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 115

Domnul Hristos trebuia să Se identifice pe Sine cu interesele și nevoile omenirii. El, care era una cu Dumnezeu, S-a legat de fiii oamenilor cu legături care nu aveau să fie rupte niciodată. Domnului Hristos „nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). El este Jertfa noastră, Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui și, pentru veșnicie, este una cu neamul omenesc pe care l-a răscumpărat El, Fiul omului. Și toate acestea pentru ca păcătosul să poată fi ridicat din ruina și degradarea păcatului pentru a putea reflecta iubirea lui Dumnezeu și a se împărtăși de bucuria sfințirii. ...

O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai Împăratului cersc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamă a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are asupra sufletului o putere ce îi subjugă și aduce rațiunea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin

în lumina crucii de pe Golgota, cu atât vom vedea mai mult mila, gingășia și iertarea împletite cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai mult și mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător. – *Calea către Hristos*, pp. 14, 15

Acela care a zis: „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau” (Ioan 10:17) a ieșit din mormânt, la viața care era în Sine Însuși. Natura omenească a murit, natura divină nu a murit. În natura Sa divină, Domnul Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. El declară că are în Sine Însuși viața și că o va da oricui voiește.

Toate făpturile create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele primesc viață din viața Fiului lui Dumnezeu. Oricât de abile și de talentate ar fi și oricât de mari ar fi capacitățile lor, ele sunt realimentate cu viața care vine din Sursa vieții. El este Izvorul, Fântâna vieții. Numai Cel ce este Singurul care are nemurirea, care locuiește în lumină și viață, poate să spună: „Am putere s-o dau [viața] și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18). – *Solii alese*, cartea 1, p. 301

Duminică, 28 iulie

Potolirea unei furtuni

Absorbiți de eforturile lor de a se salva singuri, uitaseră că Isus era cu ei în barcă. Acum, văzând că truda le este zadarnică și că îi așteaptă moartea, și-au amintit cine le poruncise să traverseze marea. Singura lor speranță era Isus. ...

Deodată, lumina unui fulger străbate întunericul și ei îl văd pe Isus dormind netulburat de zgomot. ... La lumina fulgerului, ei văd pe fața Lui o pace dumnezeiască; citesc în privirea Lui uitare de sine, iubire duioasă, iar inima lor, îndreptându-se către El, strigă: „Doamne, scapă-ne, că pierim!”

Niciodată nu a rostit un suflet strigătul acesta fără să fie luat în seamă. În timp ce ucenicii înalță vâslele pentru a face o ultimă efortare, Isus Se ridică. El stă în picioare în mijlocul ucenicilor, în timp ce furtuna urlă ... . Își ridică mâna, atât de des folosită în fapte de milă, și îi spune mării înfuriate: „Taci, fii liniștită!” ...

După cum Isus Se sprijinea prin credință pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mântuitorului nostru. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 334–336

Dumnezeul nostru are cerul și pământul sub porunca Lui și știe exact de ce avem nevoie. Noi nu putem vedea decât puțin înaintea noastră, dar „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13). El stă și tronează mai presus de frământările pământului, toate sunt descoperite privirii Sale divine și, din marea și liniștita Sa veșnicie, El poruncește ceea ce providența Lui vede că este cel mai bine.

Nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl determină pe Satana să găsească plăcere în a distruge chiar și creaturile necuvântătoare. Doar prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, ca să ne înveselească prin cântecele lor pline de bucurie. ... „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:31). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 272, 273

Domnul nostru divin este Același în orice situație dificilă. Cu El nimic nu este imposibil. El Și-a arătat marea Sa dragoste pentru noi trăind o viață de lepădare de sine și sacrificiu și murind într-o moarte de agonie. Vino la Hristos așa cum ești! ... Lasă-te cu totul în grija milei Lui. Nu există nicio dificultate în interior sau în exterior care să nu poată fi depășită prin puterea Lui.

Unii au temperamente tumultuoase, dar Cel care a potolit furtuna de pe Marea Galileei îi va spune inimii agitate: „Taci, fii liniștită!” Nu există natură atât de răzvrătită, încât Hristos să nu o poată supune, nici vreun temperament atât de clocotitor, încât să nu îl poată liniști, dacă inima este predată grijii Sale.

Cel care își încredințează sufletul în mâna lui Isus nu trebuie să se dispere. Avem un Mântuitor atotputernic. Privind la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței tale, poți spune: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zguduî pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor” (Psalmii 46:1,2). – *In Heavenly Places*, p. 17

Luni, 29 iulie

Auzi șoapta de dincolo de strigăt?

La porunca lui Isus, duhurile rele au părăsit victimele, lăsându-le liniștite, supuse, inteligente și blânde la picioarele Mântuitorului. Demonilor le-a fost îngăduit să arunce o turmă de porci în mare; dar, pentru locuitorii Gadarei, pierderea acestora a cântărit mai mult decât binecuvântările pe care Hristos le revărsase, așa că Vindecătorul divin a fost rugat să-i părăsească. Acesta a fost rezultatul pe care Satana a dorit să-l obțină.

Aruncând vina pentru pierderea lor asupra lui Isus, el a trezit temerile egoiste ale oamenilor și i-a împiedicat să asculte cuvintele Sale. Satana îi acuză continuu pe creștini ca fiind cauza pierderii, a nenorocirii și a suferinței, în loc să lase ca mustrarea să cadă asupra aceluia care o merită – asupra lui și a agenților lui. ...

... Mai mult decât atât, acest eveniment a fost îngăduit să aibă loc pentru ca ucenicii să poată fi martori ai puterii crude a lui Satana atât asupra omului, cât și a animalelor. Mântuitorul dorea ca urmașii Săi să-l cunoască pe vrăjmașul pe care aveau să-l întâlnească, pentru a nu fi amăgiți și biruiți de planurile lui. Voia Sa era, de asemenea, ca oamenii din regiunea aceea să vadă puterea Sa de a rupe robia lui Satana și de a-i elibera pe captivi. Iar când Isus Însuși avea să plece, bărbații aceia eliberați într-un mod atât de minunat rămâneau să vestească mila Binefăcătorului lor. – *Tragedia veacurilor*, pp. 514, 515

Deși oamenii din Gherghesa nu-L primiseră, Isus nu i-a lăsat în întineric. Când L-au rugat să plece de la ei, nu auziseră cuvintele Sale. Ei nu știau ce respinseseră. De aceea, El a trimis lumina spre ei prin unii pe care nu ar fi refuzat să-i asculte.

Prin nimicirea porcilor, Satana plănuise să-i îndepărteze pe oameni de Mântuitorul și să împiedice predicarea Evangheliei în acea regiune. Însă tocmai această întâmplare a atras atenția întregului ținut spre Isus, așa cum nimic altceva n-ar fi reușit s-o facă. Deși Hristos plecase, oamenii pe care îi vindecase rămăseseră ca martori ai puterii Lui. Cei care fuseseră unelte ale prințului întinericului au devenit canale de lumină, mesageri ai Fiului lui Dumnezeu. Când Isus S-a reîntors în Decapole, oamenii s-au adunat în număr mare în jurul Său și, timp de trei zile, mii de persoane din toate ținuturile învecinate au auzit solia mântuirii. – *Divina vindecare*, p. 98

Tăria fiecărui suflet este în Dumnezeu, nu în om. Liniștea și încrederea trebuie să fie tăria tuturor aceluia care își predau lui Dumnezeu inima. Hristos nu are față de noi un interes obișnuit, ci unul mai puternic decât cel pe care îl are o mamă pentru copilul ei. Mântuitorul nostru ne-a răscumpărat prin suferință și prin durere, prin insulte, reproșuri, abuzuri, batjocuri, respingere și moarte. El veghează asupra ta, copil al lui Dumnezeu care tremuri de teamă. El te va păstra în siguranță sub protecția Sa. Slăbiciunea naturii noastre omenești nu ne va împiedica intrarea la Tatăl ceresc, pentru că El, Hristos, a murit ca să mijlocească pentru noi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 77 (11 martie)

Marti, 30 iulie**Cu Isus prin suișurile și coborâșurile vieții**

Isus ... a rămas pe țărni câțiva timp, învățând și vindecând, apoi S-a îndreptat spre casa lui Levi-Matei, pentru a lua masa împreună cu vameșii. Aici L-a găsit Iair, mai-marele sinagogii.

Acest conducător al iudeilor a venit foarte întristat la Isus și s-a aruncat la picioarele Lui, spunând: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.”

Îndată, Isus a plecat spre casa acestui fruntaș. Deși văzuseră atât de multe fapte de milă, ucenicii au fost foarte surprinși de îndeplinirea cererii acestui rabin îngâmfat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 342

Făcându-și drum prin mulțime, Mântuitorul a ajuns în apropiere de locul în care se afla femeia suferindă. Ea încercase de multe ori, dar fără succes, să se apropie de El. Acum venise și ocazia ei. Nu vedea cum I-ar fi putut vorbi. Ea nu voia să-I împiedice înaintarea, și așa destul de anevoioasă. Însă auzise că cineva se vindecase de la o atingere a veșmintelor Sale și, temătoare că și-ar putea pierde singura șansă de vindecare, ea înaintă cu mare efort ... .

Hristos cunoștea fiecare gând din mintea ei și Se îndreptă exact către locul în care se afla ea. El Și-a dat seama de marea ei nevoie și a ajutat-o să-și exercite credința.

Când El a trecut, ea abia a reușit să atingă marginea veșmântului Său. În acel moment, a știut că a fost vindecată. În acea singură atingere se concentrase credința vieții ei și, pe loc, durerea și slăbiciunea au încetat. – *Divina vindecare*, pp. 59, 60

Hristos nu a pus întrebarea [„Cine s-a atins de Mine?”] pentru a Se informa. El voia să le dea o lecție ucenicilor, mulțimii și femeii aceleia. El dorea să le insuflă speranță celor năpăstuiți. Dorea să arate că ceea ce adusesese puterea vindecătoare era credința. Încrederea femeii nu trebuia ignorată pur și simplu. Dumnezeu trebuia să fie slăvit prin mărturisirea ei plină de recunoștință. Hristos dorea ca femeia să priceapă că El aprecia actul ei de credință. Nu voia ca ea să plece numai cu o jumătate de binecuvântare. Trebuia să știe că El îi cunoștea suferința, că era plin de dragoste pentru ea și că aprecia credința în puterea Lui de a mântui în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El.

... Văzând că este în zadar să se ascundă, ea înaintă tremurând și se aruncă la picioarele Lui. Printre lacrimi de recunoștință, ea I-a spus,

înaintea tuturor oamenilor, de ce I-a atins haina și cum fusese vindecată numaidecât. Ea se temea ca nu cumva gestul ei să fi fost o încumetare, însă Isus nu i-a reproșat absolut nimic. El nu a rostit decât cuvinte de aprobare. Ele veneau dintr-o inimă iubitoare, plină de compasiune pentru suferința umană. „Îndrăznește fiică”, a zis Isus cu blândețe, „credința ta te-a mântuit. Du-te în pace” (Luca 8:48). Cât de încurajatoare erau aceste cuvinte pentru ea! Acum, nicio temere că L-ar fi supărat nu-i mai umbrea bucuria cu amărăciune. – *Divina vindecare*, pp. 60, 61

Miercuri, 31 iulie

Respingere și acceptare

Cuvintele spuse de Isus ascultătorilor Săi din sinagogă au lovit la rădăcina neprihănirii lor, punând în inima lor adevărul amar că se îndepărtaseră de Dumnezeu și că pierduseră dreptul de a se mai numi poporul Lui. Fiecare cuvânt tăia ca un cuțit când li se punea în față adevărata lor stare. Acum, ei luau în răs credința cu care îi inspirase Isus la început. Ei nu voiau să admită că Acela care Se ridicase din sărăcie și condiție socială umilă era mai mult decât un om de rând.

Necredința lor a dat naștere la brutalitate. Satana îi stăpânea și, plini de mânie, au început să strige împotriva Mântuitorului. Ei se îndepărtaseră de Acela a cărui misiune era de a vindeca și de a reface și acum dădeau pe față însușirile pierzătorului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 239

Solia ucenicilor era aceeași ca a lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos Însuși: „Împărăția cerurilor este aproape.” Ei nu trebuiau să intre în dispută cu oamenii cu privire la întrebarea dacă Isus din Nazaret este sau nu Mesia, dar, în Numele Lui, trebuiau să facă aceleași lucrări pline de milă pe care le făcuse El. ...

În prima lor călătorie misionară, ucenicii trebuiau să meargă numai la „oile pierdute ale casei lui Israel”. Dacă ar fi predicat Evanghelia la neamuri sau la samariteni, ei și-ar fi pierdut influența față de iudei. Stârnind prejudecățile fariseilor, ei s-ar fi amestecat în certuri care i-ar fi descurajat chiar de la începutul lucrării lor. Chiar apostolii înțelegeau cu greu că Evanghelia trebuia să fie dusă la toate neamurile. Atâta timp cât ei înșiși nu puteau să pătrundă acest adevăr, nu erau pregătiți să lucreze pentru neamuri. Dacă iudeii primeau Evanghelia, Dumnezeu intenționa ca ei să devină solii Săi pentru neamuri. De aceea trebuia ca ei să fie primii care auzeau solia. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 350, 351

Întrucât conducătorii n-au crezut în El, poporul nu era dispus să-L accepte pe Isus. El era un om al durerii și obișnuit cu suferința. Ei nu puteau suporta să fie conduși de viața Sa sobră, marcată de tăgăduire de sine. Doreau să se bucure de cinstea pe care o dă lumea. Cu toate acestea, mulți L-au urmat pe Fiul lui Dumnezeu și I-au ascultat învățăturile, desfătându-se cu cuvintele care ieșeau încărcate de atâta har de pe buzele Sale. Vorbele Sale erau pline de înțeles și totuși atât de simple, încât și cel mai slab le putea pricepe.

Satana și îngerii lui au orbit ochii și au întunecat priceperea iudeilor și i-au provocat pe mai-marii poporului și pe conducători să-I ia viața Mântuitorului. ...

Am văzut că mulți dintre dregători și bătrâni credeau cu adevărat în Isus, dar Satana îi oprea să recunoască; se temeau de batjocura poporului mai mult decât se temeau de Dumnezeu.

Până în acel moment, viclenia și ura lui Satana nu distrusese planul de mântuire. Timpul pentru împlinirea obiectivului pentru care venise Isus în lume se apropia. – *Scieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, pp. 160, 161

Joi, 1 august

Un altfel de Mesia

Când vi se ridică în inimă întrebarea: „De unde să cumpărăm pâine, ca toți aceștia să poată mânca?”, nu lăsați ca răspunsul vostru să fie răspunsul necredinței. Când ucenicii au auzit îndrumarea dată de Mântuitorul: „Dați-le voi să mănânce”, în mintea lor s-au ivit tot felul de greutăți. Ei au pus întrebarea: „Să mergem prin sate să cumpărăm hrană?” Tot astfel și acum, când oamenii duc lipsă de pâinea vieții, copiii lui Dumnezeu întreabă: „Să trimitem după cineva, care să vină să le dea hrană?” Dar ce a zis Hristos? „Spuneți oamenilor să stea jos.” Și i-a hrănit acolo. Tot astfel, când sunteți înconjurați de suflete în nevoie, să știți că Isus este și El prezent acolo. Comunicați cu El. Aduceți pâinile voastre de orz la Isus.

Mijloacele pe care le avem noi ar putea să pară neîndestulătoare pentru lucru, dar, dacă vom porni înainte în credință, având încredere în puterea atotîndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelșugate se vor deschide în fața noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuși va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire. El va răsplăti încrederea simplă, cinstită, în El. ... Dacă mergem la Izvorul puterii cu brațele credinței deschise pentru a primi, vom fi susținuți în lucrarea

noastră chiar în împrejurările cele mai descurajatoare și vom fi făcuți în stare să le dăm altora pâinea vieții. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 370, 371

Deși mințile mărginite ale oamenilor nu sunt în stare să pătrundă în sfaturile Celui Infinit sau să înțeleagă deplin realizarea scopurilor Sale, se întâmplă adesea ca, din cauza vreunei greșeli sau vreunei neglijențe din partea lor, să înțeleagă slab soliile Cerului. Nu rareori mintea oamenilor, și chiar a slujitorilor lui Dumnezeu, este atât de orbită de părerile omenestești, de tradiții și de învățăturile false ale oamenilor, încât ei nu sunt în stare să prindă decât în parte lucrurile mari pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său. Așa au stat lucrurile cu ucenicii lui Hristos, chiar atunci când Mântuitorul era cu ei în persoană. Mintea lor era îmbibată de concepția populară cu privire la Mesia, ca prinț pământesc, care urma să-l ridice pe Israel pe tronul împărăției universale, și nu puteau înțelege însemnătatea cuvintelor Lui prin care prevestea suferințele și moartea Sa. – *Tragedia veacurilor*, p. 344

Având în vedere scurtimea timpului, noi, ca popor, ar trebui să veghem și să ne rugăm și în niciun caz să nu ne lăsăm distrași de la solemnă lucrare de pregătire pentru mărețul eveniment care stă în fața noastră. Pentru că timpul pare că se prelungește, mulți au devenit neglijenți și indiferenți în ceea ce privește propriile cuvinte și acțiuni. Ei nu își dau seama de pericolul în care se află și nu văd și nu înțeleg îndurarea Dumnezeului nostru, care le prelungește timpul ca să aibă vreme pentru a-și forma caractere pentru viața viitoare, nemuritoare. Fiecare clipă este de cea mai înaltă valoare. ... Dumnezeu are pe pământ un popor de oameni care, cu credință și cu sfântă speranță, urmăresc grăbita desfășurare a împlinirii profeției și caută să-și curețe sufletele prin ascultarea de adevăr, ca să nu fie găsiți fără haina de nuntă când Se va arăta Hristos. – *Mărturii*, vol. 4, p. 306

Vineri, 2 august

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Atingerea credinței”.

Din interior spre exterior

Sabat după-amiază, 3 august

Din primii ani ai vieții, copilul iudeu era înconjurat de cerințele rabinilor. Pentru fiecare faptă, până la cele mai neînsemnate amănunte ale vieții, se prescriau reguli rigide. Sub conducerea învățătorilor din sinagogă, tineretul era instruit în cunoașterea regulilor nenumărate, pe care israeliții credincioși trebuiau să le păzească. Isus însă nu era interesat de lucrurile acestea. Chiar din copilărie, El a fost independent de legile rabinilor. El studia neîncetat Scripturile Vechiului Testament, și cuvintele: „Așa zice Domnul” erau întotdeauna pe buzele Sale.

Când starea oamenilor a început să se deschidă minții Sale, Isus a înțeles că pretențiile societății și pretențiile lui Dumnezeu sunt într-o continuă contradicție. Oamenii se îndepărtau de Cuvântul lui Dumnezeu și înălțau teoriile inventate de ei. Ei țineau la tradiții în care nu era nicio putere. Serviciul lor divin era numai un șir de forme; adevărurile sfinte, pe care urmau să le învețe aici, erau ascunse de privirea credincioșilor. El a văzut că în slujbele lor lipsite de credință nu putea găsi pace. Ei nu cunoșteau libertatea spirituală pe care ar fi avut-o dacă L-ar fi servit pe Dumnezeu în adevăr. Isus venise să-i învețe pe oameni ce înseamnă să te închini lui Dumnezeu și nu putea să fie de acord ca învățăturile lui Dumnezeu să fie amestecate cu pretențiile oamenilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 84

Atât față de mulțime, cât și mai târziu, pe deplin, față de ucenici, Isus a arătat că întinarea nu vine din afară, ci dinăuntru. Atât curăția, cât și necurăția aparțin inimii. Fapta rea, cuvântul rău, gândul rău și călcarea Legii lui Dumnezeu îl întinează pe om, nu neglijarea ceremoniilor instituite de oameni.

Ucenicii au observat mânia manifestată de iscoade, când a fost demascată învățătura lor rătăcită. ... Sperând că ar putea să-i împace pe acești funcționari de stat înfuriați, ei I-au spus lui Hristos: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?”

El a răspuns: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.” Obiceiurile și tradițiile atât de mult apreciate de rabini erau din lumea aceasta, nu din cer. Oricât de mare era autoritatea lor în fața oamenilor, ele nu puteau să reziste, dacă erau puse la probă de Dumnezeu. Orice invenție omenească pusă în locul poruncilor lui Dumnezeu va fi socotită ca fiind fără valoare. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 397, 398

Înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu prin precepte omenești n-a încetat. Chiar și între creștini se găsesc așezăminte și practici care n-au o temelie mai bună decât tradițiile părinților. Asemenea întocmiri, întemeiate pe autoritatea omenească, le-au înlocuit pe cele dumnezeiești. Oamenii se agață de tradițiile lor, onorează obiceiurile și cultivă ura împotriva acelor care caută să le arate greșeala. Astăzi, când suntem invitați să atragem atenția asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, vedem aceeași vrăjmășie care s-a dat pe față și în zilele lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 398

Duminică, 4 august

Tradiții umane versus porunci divine

Între datinile asupra cărora se stăruia mai mult era și aceea a curățirii ceremoniale. Neglijarea săvârșirii unor ritualuri înainte de a mânca era socotită ca un păcat foarte mare, care trebuia pedepsit atât în lumea de acum, cât și în cea viitoare; omorârea celui care călca datina era privită ca o mare virtute.

Rânduielele cu privire la curățire erau nenumărate. Viața întreagă de abia ajungea ca cineva să le cunoască pe toate. Viața acelor care încercau să țină cerințele rabinice era o luptă neîncetată împotriva unor întinări ceremoniale și un șir nesfârșit de spălări și curățiri. În timp ce oamenii erau ocupați cu lucruri și cu detalii lipsite de importanță și cu ritualuri pe care Dumnezeu nu le ceruse, atenția le era îndepărtată de la marile principii ale Legii Sale.

Hristos și ucenicii Lui nu respectau aceste spălări ceremoniale și iscoadele au făcut din aceasta temeiul acuzațiilor lor. Cu toate acestea, nu L-au atacat direct pe Hristos, ci au venit la El criticându-i pe ucenici. Când au ajuns în fața mulțimii, au spus: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 395, 396

Dar zelul fățarnic pentru Dumnezeu al preoților și rabinilor era o aparență cu care să-și acopere dorința de înălțare. Oamenii erau înșelați. Ei purtau sarcini grele, pe care Dumnezeu nu le impusese. Nici chiar ucenicii lui Hristos nu erau liberi cu totul de jugul care fusese pus asupra lor prin prejudecățile moștenite și prin autoritatea rabinică. Acum, dezvăluind adevăratul spirit al rabinilor, Isus a căutat să-i elibereze din sclavia tradiției pe toți aceia care doreau din toată inima să Îi slujească lui Dumnezeu. „Fățarnicilor”, a zis El, adresându-Se iscoadelor șirete, „bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățăături care nu sunt decât niște porunci omenești.»” Cuvintele lui Hristos erau o acuzație pentru întregul sistem fariseic. El declară că, așezând pretențiile lor mai presus de principiile divine, rabinii se așezau mai presus de Dumnezeu. Delegații de la Ierusalim s-au umplut de mânie. Ei nu puteau să-L acuze pe Hristos că a călcat Legea dată pe Sinai, deoarece El vorbea ca apărător al ei împotriva tradițiilor. Marile precepte ale Legii pe care El le prezentase se dovedeau a fi într-un contrast izbitor cu rânduielele meschine inventate de om. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 398

Luni, 5 august

Mâini curate sau inimă curată?

Nimic nu dorește Domnul Hristos atât de mult cum dorește să-Și răscumpere moștenirea de sub stăpânirea lui Satana. Dar, înainte de a fi eliberați de sub puterea lui Satana care lucrează în afara noastră, trebuie să fim eliberați de sub puterea lui care acționează înăuntrul nostru. Dumnezeu îngăduie încercările ca să putem fi eliberați de tot ce este firesc, de egoism și de orice trăsături de caracter aspre și necreștinești. El îngăduie ca apele adânci ale necazurilor să se reverse peste noi, ca să-L putem cunoaște pe El și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, așa încât să ajungem să dorim din adâncul inimii să fim curățiți de orice murdărie morală și să putem ieși din încercare mai curați, mai sfinți și mai plini de bucurie. Adesea intrăm în cuptorul încercărilor cu sufletul întunecat de egoism. Dar, dacă rămânem răbdători în încercarea decisivă a vieții noastre, vom ieși din ea reflectând caracterul divin. Când scopul încercării va fi fost atins, „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău, ca soarele la amiază” (Psalmii 37:6).

Nu există niciun pericol ca Dumnezeu să nu ia în considerare rugăciunile copiilor Săi. Există însă primejdia ca, în ispite și încercări, ei să se descurajeze și să nu mai stăruie în rugăciune. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 174, 175

Mântuitorul nostru, care înțelege luptele inimii noastră și cunoaște slăbiciunea naturii noastre, are milă de neputințele noastre, ne iartă greșelile și ne dăruiește harurile pe care ni le dorim cu stăruință. Bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândețea, credincioșia și facerea de bine sunt elementele caracterului creștin. Aceste haruri prețioase sunt roada Duhului și coroana și scutul creștinului. Acolo unde aceste haruri domnesc în cămin, fiii sunt „ca niște odrasle, care cresc în tinerețea lor”, iar fiicele, „ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești”. Aceste realizări cerești nu depind de circumstanțe și nici de voința sau de raționamentele nedesăvârșite ale omului. Nimic nu poate oferi în mod desăvârșit mulțumire și satisfacție așa cum oferă cultivarea unui caracter creștin; cele mai înalte aspirații nu pot viza nimic mai înalt. – *Signs of the Times*, 9 septembrie 1886

Domnul Isus vorbea ca unul care avea cunoștință și autoritate. Văsurile rostite împotriva iudeilor condamnau formalismul și ipocrizia lor. Muștrările sale usturătoare și denunțarea formalismului au astăzi aceeași forță ca în zilele cărturarilor și fariseilor și li se aplică celor care au numai o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea. Dumnezeu sfînțeniei infinite nu poate accepta ca închinare spirituală un serviciu care doar se vede în afară. Cei care se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine în duh și în adevăr, altfel slujirea lor este zadarnică. Ceremoniile religioase trebuie făcute din inimă, dacă nu, ele sunt pur și simplu pretenții goale, o urâciune înaintea Domnului. Dar, deși Isus i-a certat pe preoți și pe învățătorii legii pentru formalismul și ipocrizia lor, totuși cât de pline de îngăduință și de blândețe au fost lecțiile sale față de cei săraci, asupriți, suferinzi și descurajați. Preoții și conducătorii, cărturarii și fari-seii, au călcat în picioare pășunile vii și au pângărit izvoarele apei vieții. Prin rânduieșile lor false, ei au încurcat înțelegerea și au întunecat ce era clar. Ei L-au reprezentat greșit pe Dumnezeu prin împietrirea inimii lor, prin necurăția, mândria și egoismul lor. – *Sabbath-School Worker*, 1 decembrie 1894

Marți, 6 august

Firimituri pentru căței

Femeia [siro-feniciană] a cerut cu și mai mare stăruință să fie ascultată, plecându-se la picioarele lui Hristos și strigând: „Doamne, ajută-mă!” Isus, făcându-Se că încă respinge rugămintea ei, așa cum cerea prejudecata nemiloasă a iudeilor, a răspuns: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.” Aceasta voia să spună că nu era drept să reverse binecuvântările aduse pentru poporul favorizat de Dumnezeu asupra celor îndepărtați și străini de Israel. Răspunsul ar fi descurajat-o pe o persoană mai puțin hotărâtă. Dar femeia a văzut că șansa ei venise. Sub refuzul aparent al lui Isus, ea a văzut o milă pe care El n-a putut să o ascundă. ... Dacă lui Israel i s-au dat multe binecuvântări, nu se găsea o binecuvântare și pentru ea? Ea era privită ca un câine, dar atunci nu putea să aibă pretenție, ca un câine, să primească o fărâcă din belșugul Lui? ...

... Aici, Hristos întâlnește pe cineva dintr-un neam nefericit și disprețuit, care nu fusese favorizat cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu; totuși ea se supune îndată influenței divine a lui Hristos și are credință în puterea Lui de a-i da ajutorul cerut. Ea se roagă pentru firimiturile care cad de la masa Stăpânului. Dacă poate să aibă privilegiile unui câine, e bucuroasă să fie privită ca un câine. Ea n-are prejudecăți religioase sau naționale, nici mândrie care să-i influențeze conduita și Îl recunoaște îndată pe Isus ca Mântuitor și ca fiind în stare să împlinească tot ceea ce ea cere de la El. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 400, 401

Mântuitorul e mulțumit. A pus la probă credința ei în El. Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtășească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea, cu o privire plină de milă și de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești.” Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoșit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisindu-L pe Mântuitorul ei, fericită că i s-a împlinit rugăciunea. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 401

Mântuitorul Și-a manifestat mila dumnezeiască față de femeia siro-feniciană. Când i-a văzut durerea, inima Lui a fost mișcată. El ar fi dorit mult să-i dea imediat asigurarea că rugăciunea ei a fost ascultată, dar voia să le dea o lecție ucenicilor Săi și, de aceea, pentru un timp, a lăsat impresia că

neglijează strigătul inimii ei zburcimate. Totuși, când credința ei a devenit evidentă, Domnul i-a adresat cuvinte de laudă și i-a dăruit binecuvântarea prețioasă pe care o ceruse. Ucenicii n-au uitat niciodată lecția aceasta și ea a fost cuprinsă în raportul biblic pentru a arăta care este rezultatul rugăciunii stăruitoare. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 175

Miercuri, 7 august

Cu limba legată

În ținutul Decapole, fuseseră vindecați cei doi demonizați din Gherghesa. În locul acesta, alarmați de pierderea porcilor, oamenii stăruiseră pe lângă Isus să plece din mijlocul lor. Dar ei auziseră între timp cuvintele solilor lăsați de El în urmă și se născuse în ei dorința de a-L vedea. Când a venit din nou în ținutul acela, oamenii s-au adunat în jurul Lui și I-au adus un om surd, care vorbea anevoie. Isus nu l-a vindecat pe om așa cum avea obiceiul, numai prin cuvânt. Luându-l la o parte din mulțime, a pus degetele în urechile lui și i-a atins limba; privind spre cer, El a suspinat, gândindu-Se la urechile care nu voiau să se deschidă înaintea adevărului și la limbile care refuzaseră să-L recunoască pe Mântuitorul. La cuvântul „Deschide-te!”, omul a putut din nou să vorbească și, neținând seamă de porunca de a nu spune nimănui, a povestit pretutindeni istoria vindecării lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 404

În puterea Duhului, slujitorii reprezentanți ai lui Hristos trebuie să dea mărturie pentru Conducătorul lor. Dorința arzătoare a Mântuitorului pentru salvarea păcătoșilor trebuie să marcheze toate eforturile lor. Invitația plină de har, adresată pentru prima dată de Hristos, trebuie să fie preluată de glasuri omenești și să răsune în întreaga lume: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). Biserica trebuie să spună: „Vino!” Fiecare putere a bisericii trebuie să fie în mod activ angajată de partea lui Hristos. Urmașii lui Hristos trebuie să se unească într-un efort puternic de a atrage atenția lumii către profețiile Cuvântului lui Dumnezeu, care se împlinesc cu repeziciune. Necredința și spiritismul câștigă o puternică influență în lume. Oare cei cărora le-a fost dată multă lumină să fie reci și fără credință tocmai acum? – *Mărturii*, vol. 9, p. 43

Cel care este hotărât în inima lui să-I slujească lui Dumnezeu va găsi ocazia de a da mărturie pentru El. Greutățile nu vor avea putere să îl împiedice pe acela care este hotărât să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. În puterea câștigată prin rugăciune și

cercetarea Cuvântului, el va căuta virtutea și va lepăda viciul. Privind la Isus, Începătorul și Desăvârșitorul credinței, care a îndurat împotrivirea păcătoșilor față de Sine, credinciosul va întâmpina curajos defăimarea și derâderea. Și Acela al cărui cuvânt este adevăr a făgăduit ajutor și har îndestulător pentru orice împrejurare. Brațele Sale veșnice cuprind sufletul care se îndreaptă spre El după ajutor. Ne putem încrede cu toată siguranța în grija Sa, spunând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Psalmii 56:3). Dumnezeu Își va împlini făgăduințele față de toți aceia care își pun încrederea în El.

Prin exemplul Său, Mântuitorul le-a arătat că urmașii Săi pot fi în lume, și totuși nu din lume. El a venit nu pentru a Se împărtăși de plăcerile ei amăgitoare, pentru a fi stăpânit de obiceiurile ei și a urma practicile ei, ci pentru a face voia Tatălui Său, El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Cu această țintă înaintea sa, creștinul poate rămâne nemolipsit în orice împrejurare. Oricare ar fi situația sau împrejurările, mai înalte sau mai umile, el va dovedi puterea adevăratei religii printr-o credincioasă îndeplinire a datoriei. – *Faptele apostolilor*, p. 467

Joi, 8 august

Ferește-te de pâinea care nu e bună!

Cei care doreau un semn de la Isus își împietriseră atât de mult inimile în necredință, încât n-au văzut în caracterul Său chipul lui Dumnezeu. Ei nu voiau să vadă că misiunea Lui era o împlinire a profețiilor Scripturilor. ... Nu mai putea fi dat niciun semn în cer sau pe pământ care să-i ajute.

Isus „a suspinat adânc în duhul Său” și, întorcându-Se de la grupul batjocoritor, S-a urcat în corabie cu ucenicii. Într-o tăcere tristă, ei au străbătut lacul din nou. ... În timp ce se apropiau de locul acela [Betsaida], Isus a zis: „Luați seama și păziți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor”. Iudeii obișnuiau, din zilele lui Moise, să îndepărteze aluatul din casele lor în timpul Paștelui, căci fuseseră învățați să-l socotească un simbol al păcatului. Dar ucenicii nu L-au înțeles pe Isus. La plecarea lor grăbită de la Magdala, uitaseră să ia pâine și nu aveau cu ei decât o singură pâine. De astă dată, au crezut că Hristos îi avertiza să nu cumpere pâinea fariseilor sau a saducheilor. Lipsa lor de credință și de pătrundere spirituală îi făcuse de multe ori să înțeleagă greșit cuvintele lui Isus. Acum, Isus i-a mus-trat pentru că au crezut că El, care a hrănit mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești, S-ar fi gândit în solemnele Lui avertizări mai mult la hrana pământească, pieritoare. Exista primejdia ca raționamentele iscusite ale

fariseilor și saducheilor să-i influențeze și pe ucenicii Săi prin necredință, făcându-i să se gândească în mod ușuratic la lucrările lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 407

Ucenicii erau înclinați să creadă că Domnul ar fi trebuit să împlinească cererea pentru un semn din cer. Ei credeau că El este în stare să facă lucrul acesta și că un semn i-ar fi redus pe vrăjmașii Lui la tăcere. Ei nu observaseră fățărnicia acestor batjocoritori.

După luni de zile, ... Isus a repetat aceeași învățătură. El „a început să spună ucenicilor Săi: «Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia»” (Luca 12:1).

Aluatul pus în făină lucrează pe neobservate, schimbând toată plămădeala, făcând-o asemenea lui. Tot astfel, dacă se îngăduie fățărniciei să locuiască în inimă, ea pătrunde în caracter și în viață. ... Cărturarii și fariseii strecurau învățături amăgitoare. Ei ascundeau adevărata tendință a învățăturilor lor și foloseau orice ocazie pentru a le strecura cu măiestrie în mintea ascultătorilor lor. Aceste principii false, odată primite, lucrău asemenea aluatului în făină, pătrunzând și transformând caracterul. Tocmai învățătura aceasta înșelătoare făcea ca oamenii să primească așa de greu cuvintele lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 408

Când vom putea înțelege caracterul lui Dumnezeu așa cum a făcut Moise, și noi ne vom grăbi să ne plecăm în adorare și laudă. Domnul Isus nu a dorit nimic mai puțin decât ca „dragostea cu care Tu M-ai iubit pe Mine” să fie în inimile copiilor Săi, pentru ca aceștia să le poată împărtăși semenilor lor cunoașterea lui Dumnezeu.

O, ce asigurare este aceasta, ca dragostea lui Dumnezeu să poată locui în inimile tuturor celor care cred în El! ... Unul care cunoaște totul a spus: „Tatăl Însuși vă iubește.” Acela care cunoaște din experiență lungimea, adâncimea, înălțimea și largimea acestei iubiri ne-a făcut cunoscut acest lucru uimitor. Această dragoste poate fi a noastră prin credință în Fiul lui Dumnezeu și, de aceea, legătura cu Hristos trebuie să însemne totul pentru noi. Noi trebuie să fim una cu El așa cum El este una cu Tatăl, iar apoi vom fi iubiți de Dumnezeu cel nemărginit ca fiind mădulare ale trupului lui Hristos, mlădițe în Vița cea vie. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pp. 177, 178

Vineri, 9 august

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Adevăratul semn”.

Lecții pentru ucenici (1)

Sabat după-amiază, 10 august

Trebuie să înălțăm crucea și să călcăm pe urmele lui Hristos. Cei care ridică crucea vor descoperi că, în timp ce fac acest lucru, crucea îi înalță, le dă putere și curaj, îndreptându-le privirea spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. ...

Crucea te înalță din zonele de jos ale pământului și te aduce în cea mai dulce comuniune cu Dumnezeu. Prin purtarea crucii, experiența ta poate fi de așa natură, încât să poți spune: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu” și, pentru că El trăiește, voi trăi și eu. Ce asigurare minunată! – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1095

Mă doare inima când mi se arată cât de mulți sunt aceia care fac un idol din propria persoană. Domnul Hristos a plătit prețul de răscumpărare pentru ei. Lui Îi aparține folosirea tuturor capacităților lor. Totuși inima lor este plină de dragoste de sine și de dorința după împodobire. Ei nu acordă nicio atenție cuvintelor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). Mulțumirea eului Îl ascunde pe Hristos din fața ochilor lor. Ei nu au nicio dorință de a trăi în prezența lui Dumnezeu cu blândețe și umilință. Ei nu privesc la Isus. Ei nu se roagă să fie schimbați după chipul Său. ...

Mulți dintre cei care se declară a fi creștini sunt creștini numai cu numele. Ei nu sunt convertiți. Ei își pun în evidență eul. Nu stau la picioarele lui Isus, asemenea Mariei, ca să învețe de la El și nu sunt pregătiți pentru venirea lui Hristos. – *Solii alese*, cartea 1, p. 80

Este greu să ne înțelegem pe noi înșine, să avem o imagine corectă cu privire la propriul caracter. Cuvântul lui Dumnezeu este clar, dar adeseori îl aplicăm greșit la noi înșine. Există pericolul de a te autoînșela, de a crede că avertizările și muștrările lui nu fac referire la tine. „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cine poate să o cunoască?” ...

Biblia este completă, clară și explicită; caracterul adevăratului ucenic al lui Hristos este descris cu exactitate. Trebuie să cercetăm Scripturile cu inima smerită, tremurând în fața Cuvântului Domnului, dacă nu vrem să ne lăsăm înșelați în vreun fel cu privire la adevăratul nostru caracter. Trebuie să existe un efort perseverent pentru a birui egoismul și încrederea în sine. Cercetarea de sine trebuie să fie amănunțită, ca să nu existe pericolul de a ne înșela singuri. ... Fii cinstit cu inima ta, deoarece nu-ți poți permite să îți asumi riscuri în această privință. Socotește cât te costă să fii un creștin devotat și apoi îmbracă armura. Studiază Modelul, privește la Isus și fii ca El! – *Mărturii*, vol. 5, p. 332

Duminică, 11 august

Vedere limpede

Isus și ucenicii ... se aflau acum dincolo de hotarele Galileei, într-o regiune unde predomina idolatria. Aici, ucenicii erau scoși de sub influența atotstăpânitoare a iudaismului și puși în situația de a înțelege ce înseamnă închinarea idolatră. În jurul lor erau reprezentate formele de superstiție care existau în toate părțile lumii. Isus dorea ca aceste realități să le aducă simțământul răspunderii față de păgâni. În timpul rămânerii Sale în această regiune, El voia să înceteze să mai învețe mulțimea și să Se dedice mai mult ucenicilor Săi.

El voia să le vorbească despre suferințele care Îl așteptau. Dar întâi a mers deoparte singur și S-a rugat ca inima lor să fie pregătită pentru a primi cuvintele Sale. După ce a venit la ei, nu le-a spus îndată tot ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face lucrul acesta, le-a dat ocazia de a-și mărturisi credința în El, ca să fie întăriți pentru încercarea viitoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 411

Isus a pus atunci o ... întrebare, adresându-Se chiar ucenicilor: „Dar voi cine ziceți să sunt?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” ...

Petru a exprimat credința celor doisprezece. Dar ucenicii erau încă de parte de a înțelege misiunea lui Hristos. Împotrivirea și greșita interpretare provenite de la preoți și conducători, deși nu-i puteau îndepărta de la Hristos, totuși îi puneau într-o mare dilemă. Ei nu vedeau lămurit calea lor. Influența educației primite din copilărie, învățăturile rabinilor și puterea tradiției încă îi împiedicau să vadă adevărul. Din timp în timp, raze prețioase de lumină pornite de la Isus străluceau asupra lor, dar adesea ei erau ca niște oameni care bâjbâie prin întuneric. Însă, în ziua aceasta,

înainte ca ei să fie puși față în față cu încercarea cea mare a credinței lor, Duhul Sfânt a venit cu putere asupra lor. Pentru un scurt timp, ochii lor au fost îndepărtați de la „lucrurile văzute”, pentru a privi „lucrurile nevăzute” (2 Corinteni 4:18). Sub veșmântul naturii omenești, ei au zărit slava Fiului lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 411, 412

Adevărul mărturisit de Petru este temelia credinței credincioșilor. Hristos Însuși a zis că în aceasta constă viața veșnică. Dar faptul de a avea această cunoștință nu era un motiv de proslăvire de sine. Petru nu primise această descoperire datorită înțelepciunii sau datorită bunătății sale. Niciodată natura omenească nu poate, de la sine, să ajungă să cunoască cele dumnezeiești. „Cât cerurile-i de înaltă; ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților; ce poți ști?” (Iov 11:8). Numai Duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit”. „Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:9,10). „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El” și faptul că Petru a priceput slava lui Hristos era o dovadă că el fusese „învățat de Dumnezeu” (Psalmii 25:14; Ioan 6:45). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 412

Luni, 12 august

Prețul uceniciei

Înainte de răstignire, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că urma să fie omorât și că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în mintea și inima lor. Ucenicii însă așteptau eliberarea de sub jugul roman și nu puteau admite că Acela în care se concentraseră toate speranțele lor avea să sufere o moarte umilitoare. Cuvintele pe care trebuiau să și le amintească le-au fost șterse din minte, iar când a venit, timpul încercării i-a surprins nepregătiți. Moartea lui Isus le-a spulberat complet speranțele, ca și când El nu i-ar fi avertizat niciodată. Astfel, viitorul ne este descoperit în profeții tot atât de clar cum le-a fost descoperit ucenicilor prin cuvintele Mântuitorului. Evenimentele legate de încheierea timpului de har, precum și pregătirea necesară pentru acel timp de criză sunt prezentate clar. Oamenii însă înțeleg în măsură atât de mică aceste adevăruri importante de parcă nu le-ar fi fost dezvăluite niciodată. Satana este atent să șteargă din mintea lor orice ar putea să „dea înțelepciunea care duce la mântuire” (2 Timotei 3:15), așa că această criză finală îi va găsi nepregătiți. – *Tragedia veacurilor*, p. 594

Când Hristos i-a descoperit lui Petru că înaintea Lui se afla timpul încercării și al suferinței, și Petru a răspuns: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”, Mântuitorul a poruncit: „Înapoia Mea, Satano!” Prin Petru a vorbit atunci Satana, făcându-l să joace rolul ispititorului. Petru nu bănuia prezența lui Satana, dar Domnul Hristos putea simți prezența înșelătorului și, în muștrarea adresată lui Petru, de fapt, El i se adresa adevăratului vrăjmaș. ... Lucrarea lui Satana era aceea de a-L descuraja pe Isus atunci când El se lupta să salveze omenirea decăzută, iar cuvintele lui Petru erau exact ce dorea Satana să audă. Ele erau împotriva planului lui Dumnezeu, și tot ce poartă această trăsătură de caracter este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Ele fuseseră rostite la instigarea lui Satana. ... [Iar el] spera că aceste cuvinte Îl vor descuraja și demoraliza pe Hristos, [însă Hristos S-a adresat autorului acestui gând când a spus: „Înapoia Mea, Satano!” – Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ, vol. 5, p. 1095

Acela care Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele său ca pe sine însuși va lucra înțelegând fără încetare că el este o privilegiu pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Prin faptul că va face din voința lui Dumnezeu voința sa, el va descoperi în viața lui puterea de schimbare a harului lui Hristos. În orice împrejurare din viața sa, el se va lăsa călăuzit de exemplul lui Hristos.

Fiecare lucrător adevărat și gata de sacrificiu de sine este dispus să jertfească și să fie jertfit pentru binele altora. Domnul Hristos spune: „Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică” (Ioan 12:25). Prin eforturile stăruitoare și atente de a ajuta acolo unde este nevoie de ajutor, creștinul adevărat își arată dragostea față de Dumnezeu și față de semenii lui. Poate că își va pierde viața în slujire, dar, când va veni Hristos pentru a-Și aduna mărgăritarele Sale prețioase, o va găsi din nou. – *Solii alese*, cartea 1, p. 86

Marti, 13 august

Muntele și norodul

Isus le spusese ucenicilor Săi că erau unii alături de El care nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Această făgăduință s-a împlinit la Schimbarea la față. Fața lui Isus s-a schimbat și a strălucit ca soarele. Veșmântul Său era alb și strălucitor. Moise era acolo pentru a-i reprezenta pe cei care vor fi înviați la cea de-a doua venire a lui Isus. Iar Ilie, care a fost ridicat la cer fără să vadă

moartea, îi reprezenta pe cei care vor fi transformați la cea de-a doua venire a lui Hristos și vor fi nemuritori, fiind luați la cer fără a vedea moartea. Ucenicii au privit cu uimire și teamă splendoarea maiestății lui Isus și norul care-i acoperea și au auzit glasul lui Dumnezeu care spunea cu o măreție înfricoșătoare: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați!” – *Scrieri timpurii*, p. 164

„Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne!” Câte suflete apăsa-te de păcat au făcut să răsune această rugăciune! Și, tuturor, Mântuitorul milostiv le răspunde: „Dacă poți... totul este cu puțință celui care crede.” Credința este aceea care ne pune în legătură cu Cerul și ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și, din cauza aceasta, stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care i-a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 429

Am fi îndreptățiți să ne alarmăm în fața puterii și răutății lui Satana și ale îngerilor lui dacă n-am găsi scut și eliberare în puterea superioară a Răscumpărătorului nostru. Ne încuiem cu grijă casele cu zăvoare și lacăte pentru a ne proteja proprietatea și viața de oameni răi, dar rareori ne gândim la îngerii răi, care caută continuu o modalitate de a ne controla și împotriva atacurilor cărora, în propria noastră putere, nu avem niciun mijloc de apărare. Dacă îi lăsăm, ei ne pot tulbura mintea, ne pot îmbolnăvi și chinui trupul și ne pot distruge bunurile și viața. Singura lor plăcere este să aducă nenorocire și distrugere. Teribilă este starea celor care se opun cerințelor divine și cedează în fața ispitelor lui Satana, până când Dumnezeu îi lasă sub controlul spiritelor rele. Însă cei care Îl urmează pe Hristos sunt întotdeauna în siguranță sub grija Lui ocrotitoare. Îngeri cu o putere mult mai mare sunt trimiși din cer ca să-i protejeze. Cel rău nu poate străpunge garda pe care Dumnezeu a pus-o în jurul poporului Său. – *Tragedia veacurilor*, p. 517

Miercuri, 14 august

Cine este mai mare?

Odată, Ioan a intrat într-o ceartă cu câțiva dintre ucenici, vrând să știe care dintre ei trebuia să fie considerat cel mai mare. Ei nu aveau de gând ca discuția lor să ajungă până la urechile Învățătorului, dar Isus le citea inimile și a folosit prilejul pentru a le da ucenicilor Săi o lecție de umilință. Aceasta era nu numai pentru micul grup care asculta cuvintele Sale, ci trebuia să fie scrisă pentru binele tuturor urmașilor Săi până la sfârșitul timpului. Atunci, Isus S-a așezat, i-a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor” (Marcu 9:35).

Aceia care au Spiritul lui Hristos nu vor avea ambiția de a ocupa vreun loc mai presus de frații lor. Numai cei care sunt mici în ochii lor vor fi considerați mari înaintea lui Dumnezeu. „Și a luat un copilaș și l-a așezat în mijlocul lor, apoi l-a luat în brațe și le-a zis: «Oricine primește pe unul din acești copilași în Numele Meu Mă primește pe Mine și oricine Mă primește pe Mine nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine»” (vers. 36, 37).

O, ce învățătură prețioasă pentru urmașii lui Hristos! Cei care trec cu vederea datoriile vieții aflate chiar în calea lor, care neglijează ocaziile de a fi miloși și buni, amabili și iubitori chiar față de un copilaș Îl neglijează pe Hristos. – *Sfințirea vieții*, pp. 55, 56

Printre noi își face apariția un spirit căruia Dumnezeu nu-i va îngădui să conducă. Niciodată creștinii nu ar trebui să creadă că sunt stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu. ...

Cel care se supune acestui duh de înălțare de sine se așază sub stăpânirea vrăjmașului. Dacă slujitorii Evangheliei nu pot fi de acord cu toate ideile și imaginațiile sale, el le întoarce spatele și vorbește împotriva lor, revărsându-și sarcasmul și amărăciunea din inimă asupra slujitorilor și asupra lucrării. ...

Isus ne-a dat un exemplu prin viața Sa de curăție și de sfințenie desăvârșită. Deși era ființa cea mai înălțată din ceruri, El a fost cel mai dispus să slujească. El, Cel mai onorat, S-a smerit pe Sine pentru a le sluji celor care, cu puțin timp înainte, se certaseră cu privire la cine ar trebui să fie cel mai mare în Împărăția Lui. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 192 (2 iulie)

Dumnezeu lucrează prin aceia pe care îi alege El. Uneori, El alege oamenii cei mai simpli ca să facă lucrarea cea mai mare, pentru că puterea

Sa este descoperită în slăbiciunea omenească. Noi avem propriul standard și, în virtutea acestuia, declarăm că unele lucruri sunt mari, iar altele mici, dar Dumnezeu nu ne evaluează în conformitate cu normele noastre. Nu trebuie să presupunem că lucrurile care ni se par nouă mari trebuie să fie mari și pentru Dumnezeu sau că acelea pe care noi le considerăm mici trebuie să fie mici și pentru El. Nu este răspunderea noastră să ne judecăm talentele sau să ne alegem lucrarea. Trebuie să acceptăm poverile pe care ni le rânduiește Dumnezeu și să le purtăm pentru onoarea Sa, apelând în permanență la El, ca să ne dea odihnă. Dumnezeu este mulțumit atunci când ne acceptăm îndatoririle cu recunoștință, bucurându-ne că ne consideră vrednici să fim conlucrători cu El. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 363, 364

Joi, 15 august

Omul sănătos în iad

În Epistola către evrei este arătată precis singura dorință a inimii, care ar trebui să caracterizeze alergarea creștină în vederea dobândirii vieții veșnice: „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12:1,2). Invidia, răutatea, gândul rău, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutăți pe care creștinul trebuie să le dea la o parte dacă vrea să alerge cu succes în alergarea pentru nemurire. Orice obicei sau practică ce duce la păcat și aduce dezonoare asupra lui Hristos trebuie dată la o parte, oricare ar fi sacrificiul care s-ar cere.

„Dacă mâna ta te face să cazii în păcat”, spunea Mântuitorul, „taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini, și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazii în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge” (Marcu 9:43-45). Dacă pentru a scăpa corpul de la moarte trebuie să fie tăiat piciorul sau mâna sau chiar să fie scos ochiul, cu cât mai dispus ar trebui să fie creștinul să îndepărteze păcatul ce aduce moarte sufletului! – *Faptele apostolilor*, p. 312

Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca având aceeași gravitate. Și în aprecierea Sa există grade de vinovăție, cum există și în aprecierea omului, care este limitat. Dar, oricât de mărunță și de neînsemnată ar părea în ochii oamenilor o greșeală de comportament sau alta, în ochii

lui Dumnezeu niciun păcat nu este mic. Păcatele pe care omul este dispus să le considere mici s-ar putea să fie tocmai acelea pe care Dumnezeu le consideră nelegiuiri mari. Bețivul este disprețuit și i se spune că păcatul lui îl va exclude din cer, în timp ce mândria, egoismul și lăcomia rămân nemustrate. Dar, pentru Dumnezeu, păcatele acestea sunt deosebit de ofensatoare. – *Mărturii*, vol. 5, p. 337

Mintea umană nu este capabilă să evalueze răul pe care l-a produs erezia chinului veșnic. Religia Bibliei, plină de iubire, bunătate și milă, este întunecată de superstiție și învăluită în teroare. Când vedem în ce culori false a zugrăvit Satana caracterul lui Dumnezeu, să ne mai mirăm că oamenilor le este frică și chiar Îl urăsc pe îndurătorul nostru Creator? Concepțiile înspăimântătoare despre Dumnezeu care s-au răspândit în toată lumea, fiind predicate de la amvoane, au dat naștere la milioane de sceptici și de necredincioși.

Chinul veșnic este una dintre doctrinele false care constituie „vinul desfrânării” pe care Babilonul îl dă tuturor națiunilor să-l bea (Apocalipsa 14:8; 17:2). Este, într-adevăr, un mister cum de au acceptat slujitorii lui Hristos această erezie și au și predicat-o de la amvoane. ... Dacă ne întoarcem de la Cuvântul lui Dumnezeu și acceptăm doctrine false doar pentru că părinții noștri le-au susținut, cădem sub sentința care a fost pronunțată împotriva Babilonului și bem din „vinul desfrânării lui”. – *Tragedia veacurilor*, p. 536

Vineri, 16 august 16

Studiu suplimentar

Sfaturi cu privire la administrarea creștină a vieții, cap. „Datoria noastră”; *Hristos, Lumina lumii*, cap. „Cine este mai mare?”.

Lecții pentru ucenici (2)

Sabat după-amiază, 17 august

Ce respect minunat pentru viața umană a arătat Isus în lucrarea Sa! El nu a stat printre oameni ca un rege, cerând atenție, reverență, slujire, ci ca unul care dorea să slujească, să înalțe omenirea. El a spus că nu a venit ca să I se slujească, ci pentru ca El să slujească. ... Oriunde a văzut un om, Hristos a văzut pe cineva care avea nevoie de simpatie umană. Mulți dintre noi suntem dispuși să le slujim unora, celor pe care îi onorăm, dar trecem pe lângă cei cărora Hristos ar vrea să le fim o binecuvântare, dacă nu am fi atât de reci, atât de puțin binevoitori și egoiști, și îi considerăm nedemni de atenția noastră. ...

„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu” (Efeseni 5:1,2). Acesta este nivelul iubirii la care suntem chemați să ajungem. O iubire care nu este pătată de egoism. – *Our High Calling*, p. 176

Hristos le-a dat ucenicilor Săi cea mai importantă învățătură cu privire la felul cum ar trebui să fie ucenicii Săi. „În împărăția pe care Eu am venit să o întemeiez”, a spus El, „nu va exista luptă pentru suprație. Voi toți sunteți frați. Acolo, toți slujitorii Mei vor fi egali. Singura măreție recunoscută acolo va fi măreția smereniei și devotamentul în slujirea altora. Cine se smerește va fi înălțat, iar cel care se înalță va fi coborât. Celui care caută să-i slujească pe alții prin tăgăduire de sine și sacrificiu îi vor fi date acele trăsături de caracter care îl recomandă lui Dumnezeu și îi dezvoltă înțelepciunea, răbdarea adevărată, îngăduința, bunătatea, compasiunea. Aceasta îi dă locul cel mai de frunte în Împărăția lui Dumnezeu.”

Fiul omului S-a smerit pentru a deveni slujitorul lui Dumnezeu. El S-a supus umilinței și sacrificiului de sine, chiar până la moarte, pentru a le da libertate, viață și un loc în Împărăția Sa celor care cred în El. El Și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți. Acest lucru ar trebui să fie suficient

pentru a-i face pe cei care caută continuu să fie primii și luptă pentru supremație, să se rușineze de umblarea lor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 356 (13 decembrie)

Cei care cred în Hristos și umblă în smerenie cu El, ... care caută să vadă ce pot face pentru a ajuta, a aduce binecuvântare și a întări sufletele altora, conlucrează cu îngerii care slujesc celor ce vor moșteni mântuirea. Isus le dă har, înțelepciune și neprihănire, făcându-i o binecuvântare pentru toți cei cu care sunt aduși în contact. Cu cât sunt mai modești în ochii lor, cu atât primesc mai multe binecuvântări de la Dumnezeu, pentru că primirea nu îi înalță. Ei folosesc bine binecuvântările, pentru că primesc ca să dea.

Îngerii slujitori primesc instrucțiuni de la tronul lui Dumnezeu să coopereze cu instrumentele umane. Ei primesc harul lui Hristos, pentru a-l da ființelor umane. – *Manuscript 165*, 13 decembrie 1898, „Unity, a Test of Discipleship”

Duminică, 18 august

Planul lui Dumnezeu pentru căsătorie

Mai târziu, când fariseii L-au întrebat cu privire la legalitatea divorțului, Domnul Isus a îndreptat atenția ascultătorilor Săi spre instituția căsătoriei, așa cum fusese rânduită la creație. „Din pricina împietririi inimilor voastre”, a spus El, „a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar, de la început, n-a fost așa” (Matei 19:8). El a făcut referire la zilele binecuvântate din Eden, când Dumnezeu declarase că toate lucrurile erau „foarte bune”. Căsătoria și Sabatul aveau o origine comună – erau două instituții-surori, menite să-I aducă slavă lui Dumnezeu și binecuvântare oamenilor. Când a unit mâinile sfintei perechi în legământul căsătoriei, spunând că astfel „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24), Dumnezeu a enunțat legea căsătoriei pentru toți copiii lui Adam până la încheierea timpului. Legământul căsătoriei, pe care Tatăl cel veșnic l-a declarat ca fiind bun, reprezenta principiul celei mai mari binecuvântări și al celei mai înalte dezvoltări a omului. – *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 63

Domnul Isus a venit în această lume pentru a corecta greșeli și pentru a reface în om chipul moral al lui Dumnezeu. În mintea învățătorilor lui Israel se cuibăriseră simțăminte greșite cu privire la căsătorie. Ei făceau fără efect instituția sfântă a căsătoriei. Bărbații deveniseră atât de

neînduplecați, fără inimă, încât pentru cele mai neînsemnate motive își lăsau nevestele sau le luau copiii și le alungau. Aceasta era socotită o mare rușine, dezonoare, și era adesea însoțită de cea mai acută suferință pentru femeia părăsită.

Domnul Hristos a venit pentru a corecta aceste rele și prima Sa minune a fost făcută cu ocazia unei nunți. Astfel, El a arătat lumii că, atunci când este păstrată în curăție și nu este pângărită, căsătoria este o instituție sacră. – *Căminul adventist*, p. 341

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut „un ajutor potrivit pentru el” – cineva care să-i corespundă – care era potrivit să fie tovarășul lui și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să stăpânească peste el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare, ca fiind inferioară, ci să stea lângă el, ca egală cu el, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând unitatea și atașamentul plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură.

Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care i le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală. – *Patriarhi și profeți*, p. 46

Luni, 19 august

Domnul Isus și copiii

Pe vremea Domnului Hristos, mamele și-au adus copiii la El, pentru ca El să-și pună mâinile asupra lor și să-i binecuvânteze. Prin acest act, ele își arătau credința în Isus și profunda îngrijorare a inimii lor cu privire la binele prezent și viitor al celor mici, încredințați grijii lor. ...

Pe când mamele treceau pe drumul prăfuit, apropiindu-se de Mântuitorul, El a văzut lacrimile lor neșterse și buzele tremurânde, când rosteau o rugăciune tăcută pentru copiii lor. El a auzit cuvintele de

mustrare ale ucenicilor și a contramandat imediat porunca lor. Inima Lui mare, plină de iubire, era deschisă pentru a-i primi pe copii. Unul câte unul, i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, în timp ce unul mai micuț, lăsându-se pe pieptul lui Isus, a adormit imediat. Domnul a rostit cuvinte de încurajare către mame, în legătură cu lucrarea lor, și, oh, ce ușurare a constituit aceasta pentru sufletele lor! Cu câtă bucurie aveau să se bizuie pe bunătatea și îndurarea Domnului Isus, amintindu-și de acea ocazie memorabilă! Cuvintele Lui pline de har au ușurat povara inimilor lor și le-au inspirat o nouă nădejde și curaj. Oboseala a dispărut. – *Căminul adventist*, p. 273

Hristos, Maiestatea cerului, a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerului este a unora ca ei.” Isus nu îi trimite pe copii la rabini, nu-i trimite la farisei, fiindcă știe că acești oameni i-ar învăța să-și respingă cel mai bun Prieten. Mamele care și-au adus copiii la Isus au făcut bine. ... Lăsați mamele să-și conducă acum copiii la Hristos. Lăsați-i pe slujitorii Evangheliei să ia copiii în brațe și să-i binecuvânteze în Numele lui Isus. Să li se spună celor mici cuvinte de cea mai duioasă iubire, căci Isus a luat în brațe mieii turmei și i-a binecuvântat. – *The Review and Herald*, 24 martie 1896

Să vină dar mamele cu greutățile lor la Isus! Vor găsi har îndestulător ca să le ajute la creșterea copiilor. Porțile sunt deschise pentru oricare mamă care vrea să-și depună poverile la picioarele Mântuitorului. Acela care a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” le invită fără încetare pe mame să-i aducă pe copilașii lor să fie binecuvântați de El. Până și copilul din brațele mamei poate să locuiască la umbra Celui Atotputernic, prin credința mamei care se roagă. Ioan Botezătorul a fost plin de Duhul Sfânt chiar de la naștere. Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, și noi putem aștepta ca Duhul Sfânt să-i modeleze pe micuții noștri chiar din primele clipe. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 512

Venind la Hristos și primind învățăturile și binecuvântările Sale, în mintea maleabilă a acestor micuți aveau să fie întipărite cuvintele Sale pline de har și chipul Său, pentru a nu mai fi șterse niciodată. Din acest gest al lui Hristos ar trebui să învățăm o lecție – aceea că inimile celor tineri sunt cele mai sensibile la învățăturile creștinismului, ușor de influențat către evlavie și virtute și puternice în a reține impresiile primite. – *Căminul adventist*, p. 275

Marți, 20 august

Cea mai bună investiție

Nu știți că, atunci când tânărul acela a venit la Domnul Hristos și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a avea viața, Hristos i-a spus să păzească poruncile? El a zis: „Le-am păzit”. Atunci, Domnul a dorit să conducă învățătura în punctul în care trebuia. „Ce-mi mai lipsește? Sunt desăvârșit” (Matei 19:20). El nu înțelegea că exista un lucru care îi lipsea și nu înțelegea nici de ce nu va avea viața veșnică. „Le-am păzit”, a spus el. Prin urmare, Domnul Hristos atinge locul dureros din inima lui. El îi spune: „Vino după Mine și vei avea viața”.

Ce a făcut tânărul? A plecat foarte trist, pentru că avea bogății mari.

Așadar, el nu respectase poruncile întru totul. Ar fi trebuit să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor al lui și să se încreadă în neprihănirea Sa. Apoi, după ce ar fi avut neprihănirea lui Hristos, ar fi putut să respecte Legea lui Dumnezeu. Tânărul nu ar mai fi putut să calce Legea în picioare. El trebuia să o respecte și să o iubească. Atunci, Domnul Hristos ar fi adus puterea divină pentru a se uni cu eforturile omului. – *Credința și faptele*, p. 70

Iudeii aproape că pierduseră din vedere adevărul despre harul fără plată al lui Dumnezeu. Rabinii îi învățau că favoarea lui Dumnezeu trebuie câștigată prin merite. Ei sperau să obțină prin faptele proprii răspătarea neprihănirii. Prin urmare, închinarea lor era determinată de un spirit mercantil. Nici măcar ucenicii nu se eliberaseră cu totul de acest spirit, iar Mântuitorul căuta orice ocazie pentru a le arăta greșeala lor. ... Exprimându-Se într-o manieră inconfundabilă, El a prezentat ascultarea ca fiind condiția primirii vieții veșnice, aceeași condiție care i s-a cerut lui Adam înainte de cădere. Domnul nu așteaptă de la oameni cu nimic mai puțin acum decât a așteptat de la om în Paradis, adică ascultarea desăvârșită, neprihănirea deplină. Cerința pentru cei aflați sub legământul harului este tot atât de cuprinzătoare cum a fost cerința din Eden – armonia cu Legea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă și bună. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 390, 391

Cel care se iubește pe sine este un călcător al Legii. Aceasta a dorit Domnul Isus să-i descopere tânărului și l-a supus unui test care avea scopul de a face evident egoismul din inima lui. Domnul i-a arătat pata din caracterul său. Tânărul nu a vrut să primească o lumină mai mare. El păstrase în suflet un idol. Dumnezeu lui era lumea. El pretindea că a

păzit Legea, dar îi lipsea acel principiu care era însuși spiritul și viața tuturor poruncilor. El nu avea o dragoste adevărată față de Dumnezeu și față de oameni. Acestui tânăr îi lipsea tocmai ceea ce l-ar fi putut face să fie pregătit pentru a intra în Împărăția cerurilor. Datorită iubirii de sine și de câștig lumesc, el nu era în armonie cu principiile Cerului.

Când tânărul conducător a venit la Domnul Isus, sinceritatea și seriozitatea lui au cucerit inima Mântuitorului. „Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit” (Marcu 10:21). Domnul a văzut în el un om care ar fi putut sluji ca predicator al neprihănirii. El era tot atât de dispus să-l primească pe acest tânăr talentat și nobil cum i-a primit pe umilii pescari care L-au urmat. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 392

Miercuri, 21 august

„Puteti voi să beți paharul [Meu]?”

Atât prin viața Sa, cât și prin învățăturile Sale, Domnul Hristos a dat o pilă desăvârșită a unei slujiri neegoiste care își are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Creând lumea și susținând toate lucrurile, El le slujește continuu altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5:45). Tatăl I-a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii prin exemplul Său, arătând ce înseamnă a sluji. Întreaga Sa viață a fost supusă legii slujirii. El a fost de folos tuturor, slujindu-i pe toți.

Mereu și mereu, Isus a căutat să statornicească acest principiu între ucenicii Săi. Când Iacov și Ioan au cerut să ocupe locurile cele mai de frunte, El a spus: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci el să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:26-28). – *Faptele apostolilor*, p. 359

... Iacov și Ioan au cerut, prin mama lor, să li se dea cele mai înalte locuri în Împărăția lui Hristos. Mântuitorul le-a răspuns: „Voi nu știți ce cereți” (Marcu 10:38). ... Isus cunoștea sacrificiul nemărginit prin care trebuia să se răscumpere acea mărire, când, „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12:2). Această bucurie era aceea de a vedea suflete mântuite prin umilirea Sa, prin suferințele și prin vărsarea sângelui Său. ...

Isus i-a întrebat: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Și ei au răspuns: „Putem!” (Marcu 10:38,39).

Cât de puțin înțelegeau ei ce însemna acest botez! „Și Isus le-a răspuns: «Este adevărat că paharul pe care-l voi bea Eu îl veți bea și, cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați, dar cinstea de a șede la dreapta sau la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau»” (vers. 39, 40). – *Sfințirea vieții*, pp. 56, 57

[Domnul] îl face reprezentantul Său pe slujitorul smerit și care se încrede în El, pe cel care nu se va înălța și nu se va crede mai înțelept decât este. Viața unui astfel de om Îi va fi consacrată lui Dumnezeu ca o jertfă vie, iar Domnul va accepta viața aceea, o va folosi și o va susține. El dorește să-i facă pe oameni înțelepți dându-le din înțelepciunea Sa, ca să o folosească în Numele Lui. El Se manifestă prin lucrătorul smerit și consacrat. ...

Socotiți fiecare capacitate încredințată ca o comoară sacră, care trebuie să fie folosită pentru a le împărtăși altora cunoștințele și harul primit. În felul acesta aceasta veți îndeplini scopul pentru care vi le-a dat Dumnezeu. Domnul ne cere să ne ascundem cu totul în Isus Hristos și să lăsăm ca slava să fie toată a lui Dumnezeu. – *That I May Know Him*, p. 88

Joi, 22 august

„Ce vrei să-ți fac?”

Orbul Bartimeu aștepta la marginea drumului; aștepta de mult timp să Îl poată întâlni pe Hristos.

Mulțimi de oameni care puteau vedea treceau într-o parte și alta, dar niciunul nu avea această dorință de a-L vedea pe Isus. O simplă privire plină de credință I-ar fi mișcat inima iubitoare și le-ar fi adus binecuvântările harului Său, dar ei nu erau conștienți de suferința și sărăcia sufletelor lor și nu simțeau nevoia după Hristos. Dar nu așa stăteau lucrurile cu sârmanul orb. Singura lui speranță era în Isus. În timp ce aștepta și veghea, a auzit zgomotul multor pași și a întrebat nerăbdător: „Ce este cu zgomotul acesta de pași?” Trecătorii i-au răspuns că Isus din Nazaret trecea pe acolo. Cu ardoarea unei dorințe puternice, el a început să strige: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” Cei din jur au încercat să-l oprească, dar el striga și mai tare: „Fiul lui David, ai milă de mine!” Acest strigăt a fost auzit. Credința sa perseverentă a fost răsplătită. Și nu numai

vederea fizică i-a fost redată, ci și ochii înțelegerii i-au fost deschiși. În Hristos, el L-a văzut pe Răscumpărătorul Său, iar Soarele Neprihănirii a strălucit în sufletul lui. Toți cei care, asemenea lui Bartimeu, devin conștienți de nevoia lor după Hristos și care vor fi la fel de zeloși și de hotărâți ca el vor primi ca și el binecuvântarea pe care au dorit-o cu înfocare. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 126 (29 aprilie)

Așa cum mlădița trebuie să rămână în viță ca să primească seva vitală care o face să înflorească, tot astfel cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc toate învățăturile Lui trebuie să rămână în dragostea Lui. Fără Hristos, noi nu putem supune niciun păcat și nu putem învinge nici cea mai mică ispită. Mulți au nevoie de Duhul lui Hristos și de puterea Sa ca să le lumineze înțelegerea, la fel de mult cum avea nevoie orbul Bartimeu de vederea naturală. „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.” Toți cei care sunt cu adevărat în Hristos vor cunoaște beneficiile acestei uniri. Tatăl îi primește în Cel Preaiubit și ei devin obiectul preocupării și al grijii Lui iubitoare. Această legătură cu Hristos va conduce la curățirea inimii, la o viață trăită cu grijă și la un caracter desăvârșit. Rodul adus de pomul creștin este: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. – *Mărturii*, vol. p. 355

Nu este suficient să conștientizezi bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința și iubirea de tată, specifice caracterului Său. Nu este de ajuns să discerți înțelepciunea și dreptatea Legii Sale și să observi că ea este întemeiată pe principiul veșnic al iubirii. Pavel ... tânjea după puritatea și dreptatea la care nu avea puterea necesară să ajungă prin sine însuși, așa că a strigat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Acesta este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor de pe orice meleaș și din orice epocă. Nu este decât un singur răspuns pentru toți: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1: 29). – *Calea către Hristos*, p. 19

Vineri, 23 august

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Un lucru îți lipsește”.

Controverse în Ierusalim

Sabat după-amiază, 24 august

Vremea Paștelui se apropia și Isus S-a îndreptat din nou către Ierusalim. În inima Lui domnea pacea supunerii desăvârșite față de voia Tatălui. Cu pasul grăbit, înainta spre locul jertfirii Sale. Dar pe ucenici i-a cuprins un simțământ tainic, de îndoială și teamă. Mântuitorul „mergea înaintea lor. Ucenicii erau tulburați și mergeau îngroziți după El.”

Hristos i-a chemat din nou pe cei doisprezece în jurul Său și, mult mai clar decât oricând până atunci, le-a vorbit despre trădarea și suferințele Sale. „«Iată»”, a zis El, „«că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului se va împlini. Căci va fi dat în mâna neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiele, Îl vor omori, dar a treia zi va învia.» Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri, căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei și nu pricepeau ce le spunea Isus.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 547

Domnul Isus nu S-a abținut să rostească adevărul, dar întotdeauna l-a exprimat cu iubire. În relațiile Sale cu oamenii, El a dovedit cel mai mare tact și o atenție înțelegătoare și plină de bunătate. El nu a fost niciodată nepolitic, nu a rostit niciodată un cuvânt aspru fără a fi necesar și nu i-a pricinuit niciodată o durere inutilă unui suflet sensibil. Domnul Hristos nu a condamnat slăbiciunea omenească. El spunea adevărul, dar îl rostea întotdeauna cu dragoste. El denunța ipocrizia, necredința și nedreptatea, dar, când rostea muștrările tăioase, în glasul Lui se simțeau lacrimi. Domnul a plâns pentru Ierusalim, cetatea pe care o iubea, dar care a refuzat să-L primească tocmai pe El, Cel ce era Calea, Adevărul și Viața. Oamenii L-au respins tocmai pe El, Cel ce era Mântuitorul, dar Domnul i-a tratat cu o delicatețe plină de compătimire. El a trăit o viață de renunțare la sine, îngrijindu-Se cu atenție de nevoile altora. În ochii Lui, fiecare suflet era prețios. Deși Se comporta întotdeauna cu o demnitate divină, El Se umilea, tratându-l cu respect și atenție pe fiecare membru

al familiei lui Dumnezeu. Domnul Hristos a văzut în toți oamenii suflete căzute în capcana păcatului, iar misiunea Lui era aceea de a le salva.

Acesta este caracterul Domnului Hristos, așa cum a fost descoperit în viața Lui. Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Căci torențele milei divine, manifestate în Isus Hristos, se revarsă asupra fiilor oamenilor, din inima Tatălui. Isus, Mântuitorul cel milostiv și duios, era Dumnezeu „arătat în trup” (1 Timotei 3:16). – *Calea către Hristos*, p. 12

În timpul lucrării Sale, El [Hristos] a fost urmărit permanent de oameni perfiți și răuvoitori, care atentau la viața Sa. Iscoadele se aflau pe urmele Sale, atente la cuvintele Lui, pentru a-L putea prinde cu ceva. Cele mai pătrunzătoare și mai studiate minți căutau să-L învingă în polemică. Însă n-au reușit niciodată să obțină vreun avantaj. Au fost nevoiți să părăsească scena de luptă năuciți și rușinați de înfrângerea provocată de umilul Învățător din Galileea. Învățătura lui Hristos avea o prospețime și o putere cum nu mai cunoscuseră oamenii până atunci. Până și vrăjmașii Săi erau constrânși să mărturisească: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:46). – *Divina vindecare*, p. 51

Duminică, 25 august

Intrarea triumfală

În ziua întâi a săptămânii, Și-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim. Mulțimile care alergaseră să-L vadă la Betania Îl însoțeau acum, doritoare să fie martore la primirea Lui. Mulți oameni erau pe drum către oraș, pentru a serba acolo Paștele, și aceștia s-au alăturat mulțimii care Îl însoțea pe Isus. Întreaga natură părea că se bucură. Copacii erau îmbrăcați în verdeață, iar florile lor răspândeau în aer un parfum delicat. O viață și o bucurie nouă îi însuflețeau pe oameni. Nădejdea noului regat răsărea iarăși.

Având de gând să meargă la Ierusalim călare, Isus i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi să aducă o măgăriță cu mânzul ei. ... Isus a ales să folosească mânzul pe care nimeni nu călărise. Ucenicii, plini de voie bună și entuziasm, și-au așezat hainele pe mânz și L-au așezat apoi pe el pe Învățătorul lor. Până aici, Isus umblase întotdeauna pe jos și ucenicii s-au mirat la început că El a ales să meargă călare. Dar în inima lor s-a aprins nădejdea, aducând plăcutul gând că El era gata să intre în capitală, să Se proclame împărat și să-Și exercite puterea Sa împărătească. În timp ce mergeau să-și îndeplinească misiunea, ei le-au împărtășit prietenilor lui Isus așteptările lor strălucitoare; agitația s-a întins în toate părțile,

ridicând așteptările poporului până la culmea cea mai înaltă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 569

Hristos a urmat obiceiul iudeilor în ce privește intrarea împărătească. Animalul pe care călărea era acela pe care călăreau regii lui Israel, iar profetia prevestise că în felul acesta trebuia să vină și Mesia în Împărăția Sa. De-abia S-a așezat pe mânz și un puternic strigăt de triumf a umplut aerul. Cei din mulțime Îl onorau ca pe Mesia, Împăratul lor. De astă dată, Isus a primit omagiul care nu îngăduise niciodată mai înainte să-I fie adus, iar ucenicii au văzut în aceasta o dovadă că fericita lor nădejde urma să se împlinească și Îl vor vedea așezat pe tron. Oamenii din mulțime erau convinși că ceasul eliberării lor este aproape. În imaginație, vedeau oștirile romane izgonite din Ierusalim și Israel ajuns din nou o națiune independentă. Toți erau fericiți și emoționați; oamenii se întreceau unii cu alții să-I aducă cinstire. ... Nu erau în stare să-I aducă daruri prețioase, dar și-au întins hainele pe drum, ca un covor în calea Lui ... Ei nu puteau să așeze în fruntea procesiunii steaguri împărătești, dar au tăiat ramuri bogate din palmieri, emblema biruinței naturii, și le-au fluturat prin aer, scoțând aclamații și osanale puternice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 570

A fost lucrul de care s-a mirat întregul Univers, și anume ca Hristos să Se umilească spre a salva neamul omenesc. Ca Acela care a mers din stea în stea și din planetă în planetă, supraveghind și conducând totul, satisfăcând, în providența Sa, nevoile tuturor ființelor din vasta Sa creațiune, ca El să consimtă să părăsească slava Sa și să ia asupra Sa natura omenescă, aceasta a fost o taină pe care inteligențele necăzute în păcat din alte lumi doreau să o înțeleagă. – *Patriarhi și profeți*, p. 69

Luni, 26 august

Un pom blestemat și un templu curățat

La sfârșitul lucrării Sale, El [Hristos] a mers din nou la templu și l-a găsit mai profanat ca înainte. ... Demnitarii templului erau ei înșiși angajați în vânzări, cumpărări și schimburi de bani. Erau stăpâniți atât de mult de lăcomia lor de bani, încât, în ochii lui Dumnezeu, nu erau mai buni decât hoții. ...

Încă o dată privirea pătrunzătoare a lui Isus a trecut pe deasupra curții profanate a templului. Toți ochii s-au întors spre El. Preoți și conducători, farisei și neamuri L-au privit cu uimire și teamă pe Acela care stătea în fața lor în măreția Împăratului cerului. ... Hristos a vorbit cu o putere

care i-a zguduit pe oameni ca o furtună puternică. „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune», dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.”

... Nimeni nu îndrăznește să-I pună la îndoială autoritatea. Preoții și negustorii au fugit dinaintea Lui, luând cu ei și vitele. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 589–591

Specificul smochinului este că apar mai întâi fructele și apoi frunzele. De aceea, acest pom plin de frunze promitea și fructe coapte. Dar înfățișarea lui era înșelătoare. Cercetându-i ramurile de la cea mai de jos până la lăstarii din vârf, Isus „n-a găsit decât frunze”. Numai un frunziș bogat și nimic mai mult.

Hristos l-a blestemat să se usuze. ... A doua zi dimineața, pe când Mântuitorul și ucenicii erau din nou pe drum spre cetate, ramurile uscate și frunzișul ofilit le-au atras atenția. „Învățătorule”, a zis Petru, „uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.”

Faptul că Hristos blestemase smochinul îi umpluse pe ucenici de uimire. Lucrul acesta li se părea cu totul nepotrivit cu deprinderile și lucrările Lui. Adesea Îl auziseră spunând că El n-a venit să condamne lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Își aminteau cuvintele: „Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56). Minunile Lui fuseseră săvârșite ca să refacă, nicidecum să distrugă. Ucenicii Îl cunoscuseră numai ca vindecător și restaurator. Faptul acesta era neobișnuit și se întrebau care să fie rostul lui. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 581, 582

Motivul pentru care cei din poporul nostru nu au mai multă putere este acela că ei mărturisesc adevărul, dar nu îl practică. Au doar puțină credință și încredere în Dumnezeu. ... Dacă mintea ar stăruii asupra lui Dumnezeu și dacă adevărul ar exercita asupra inimii o influență sfințitoare, eul ar fi ascuns în Hristos. ...

... Voi aveți teoria adevărului, dar nu îi simțiți puterea în suflet. Smochinul neroditor își flutura ramurile arogante în fața cerului, dar când Mântuitorul a căutat roade, iată că nu era nimic, ci numai frunze. Dacă pentru voi, ca indivizi și ca biserică, nu se face o lucrare completă, blestemul lui Dumnezeu va veni cu siguranță asupra voastră, așa cum a căzut asupra pomului neroditor. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 613, 614

Marți, 27 august

„Cine Ți-a spus că poți face așa ceva?”

Preoții au văzut că se găsesc într-o dilemă din care niciun artificiu nu putea să-i scoată. ... Dacă preoții credeau mărturia lui Ioan, cum puteau să nege mesianitatea lui Hristos? Dacă declarau adevărata lor poziție, că lucrarea lui Ioan era de la oameni, provocau o furtună de nemulțumire, deoarece poporul îl credea pe Ioan profet.

Cu viu interes, mulțimea aștepta hotărârea. Oamenii știau că preoții susținuseră că primesc lucrarea lui Ioan și așteptau ca aceștia să recunoască fără rezerve că el era trimis de Dumnezeu. Dar, după ce s-au sfătuit în taină, preoții au hotărât să nu își asume vreo obligație. Fățarnici, voinde să pară ignoranți, ei au zis: „Nu știm”. „Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac aceste lucruri”, a zis Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 593, 594

Înfrânți și dezamăgiți, [cărturarii, preoții și conducătorii] stăteau cu fruntea încruntată, neîndrăznind să-I mai pună lui Hristos și alte întrebări. Prin lașitate și nehotărâre, ei pierduseră în mare parte respectul poporului, care acum se amuza văzând cum oamenii aceștia încrezuți și plini de îndreptățire de sine fuseseră înfrânți. ...

... Mulți dintre cei care așteptaseră cu nerăbdare să vadă efectul întrebării lui Isus aveau să devină, în cele din urmă, ucenici ai Săi; ei fuseseră atrași prima dată spre El de cuvintele Lui din ziua aceea plină de evenimente. Scena din curtea templului urma să nu se șteargă din mintea lor. Contrastul dintre Isus și marele-preot, când vorbeau, era puternic. Îngâmfatul slujbaș al templului era îmbrăcat în veșminte bogate și scumpe. ... În fața acestei auguste persoane stătea Maiestatea cerului, fără pozoabe și fără strălucire. Veșmintele Sale erau prăfuite de mult umblet, fața Sa palidă exprima tristețe și răbdare; dar înfățișarea Lui exprima demnitate și bunăvoință, care erau în surprinzător contrast cu aerul mândros, încrezut și îngâmfat al marelui-preot. Din momentul acela, mulți dintre cei care au fost martori ai cuvintelor și faptelor lui Isus în templu L-au prețuit în inima lor ca pe un profet al lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 594

În parabolă, ... stăpânul viei făcuse toate cele necesare pentru înmulțirea rodului viei. „Ce-aș mai fi putut face viei Mele”, zice el, „și nu i-am făcut?” (Isaia 5:4). ... Dar, după cum vierii i-au omorât pe robii trimiși de stăpân să ceară roadele, iudeii i-au ucis pe profeții trimiși de Dumnezeu

ca să-i cheme la pocăință. ... În fiul cel iubit, pe care stăpânul viei l-a trimis în cele din urmă la servii neascultători, pe care aceștia au pus mâna și l-au omorât, preoții și conducătorii au văzut un tablou clar al lui Isus și cele ce puteau să I se întâmple. Chiar atunci, ei plănuiau să-L omoare pe Acela pe care Tatăl Îl trimisese ca ultimă chemare. În pedeapsa rânduie asupra vierilor nerecunoscători, era zugerăvită soarta acelor care aveau să-L omoare pe Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 596

Miercuri, 28 august

Responsabilități aici și rezultate acolo

Teoriile și speculațiile omenești nu vor conduce niciodată la înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care cred că înțeleg filozofia consideră că explicațiile lor sunt necesare pentru a desluși comorile cunoașterii și pentru a împiedica pătrunderea ereziilor în biserică. Dar tocmai aceste explicații au adus în biserică teorii false și erezii. ...

Preoții și fariseii gândeau că, așezând interpretările proprii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, realizează lucruri mari ca învățători, dar Domnul Hristos le-a spus: „Oare nu vă rătăciți voi din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?” (Marcu 12:24). El i-a învinovățit de faptul că prezentau „învățăături care nu sunt decât niște porunci omenești” (Marcu 7:7). Deși erau învățătorii scrierilor sfinte ale lui Dumnezeu și ar fi fost de așteptat să înțeleagă Cuvântul Său, ei nu îl împlineau. Satana îi orbise, așa încât să nu vadă adevărata importanță a Cuvântului. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 110

Toate minunile lui Hristos au fost făcute pentru a-i binecuvânta pe cei pe care conducătorii evrei îi neglijau, îi disprețuiau și refuzau să-i ajute. El era iubit de oamenii de rând, pentru că era Restauratorul, Marele Medic. Toate calitățile Lui reflectau lumină din cer. Prin fiecare faptă de binefacere, El căuta să-i facă să-L accepte ca Mântuitor personal. Viața Lui era plăcut înmiresmată, un miros de viață spre viață. El aducea soarele în inimă și în cămin. Oamenii veneau la El plângând și plecau cântând plini de bucurie, cântări de laudă. El li S-a dăruit cu totul, pentru ca ei să-I ofere un loc în inimile lor.

Și totuși, conducătorii evrei nu au vrut să-L primească. Deși pretindeau că respectă Legea, ei o negau prin faptele lor. Aveau ochi, dar nu vedeau, din cauza ignoranței date de împietrirea inimii lor. Necurăția inimii, practicile rele ale vieții lor, egoismul, invidia, gelozia, bănuielile lor rele, călcarea Legii lui Dumnezeu, în timp ce pretindeau că o țin, aduceau

o mărturie continuă cu privire la caracterul lor. Pomul se făcea cunoscut după roadele lui. Dar Hristos le-a arătat care era adevăratul lor caracter. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 275 (23 septembrie)

Nicăieri în Sfânta Scriptură nu se găsește afirmația că cei dreapți își primesc răsplata sau că cei păcătoși își primesc pedeapsa în momentul morții. Patriarhii și profeții nu ne-au lăsat nicio astfel de asigurare. Hristos și apostolii n-au făcut nicio aluzie la aceasta. Biblia spune clar că morții nu merg imediat în cer. Ei sunt descriși ca dormind până în momentul învierii (1 Tesaloniceni 4:14; Iov 14:10-12). Gândurile omului dispar chiar în ziua când „se rupe funia de argint” și se „sfărâmă vasul de aur” (Eclesiastul 12:6). Cei care coboară în mormânt sunt în țara tăcerii. Ei nu mai știu nimic din ceea ce se face sub soare (Iov 14:21; Eclesiastul 9:6). Binecuvântată odihnă pentru dreapții oboșiți! Timpul, lung sau scurt, nu este decât o clipă pentru ei. Ei dorm, apoi sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu la o nemurire glorioasă. „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii... Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputerezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15:52-54). Treziți din somnul lor adânc, ei își reiau firul gândurilor exact de unde l-au întrerupt. Ultima senzație a fost chinul morții; ultimul gând a fost că treceau sub puterea mormântului. Când se vor ridica din mormânt, primul lor gând fericit va fi exprimat de strigătul triumfal: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55). – *Tragedia veacurilor*, p. 549

Joi, 29 august

Cea mai mare poruncă

Cărturarul care-L întrebase pe Isus cunoștea bine legea și a rămas uimit de cuvintele Lui. El nu se aștepta ca Isus să dovedească o cunoaștere atât de adâncă și desăvârșită a Scripturii. El câștigase o mai cuprinzătoare înțelegere a principiilor care stau la baza preceptelor sfinte. Înaintea preoților și a conducătorilor adunați, el a recunoscut cu sinceritate că Hristos dăduse o dreaptă interpretare Legii, zicând:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul în afară de El și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.”

Înțelepciunea răspunsului lui Hristos l-a convins pe cărturar. El știa că religia iudeilor constă mai degrabă din ceremonii exterioare decât din evlavie launtrică. El își dădea seama într-o măsură oarecare că simplele sacrificii ceremoniale și vărsarea de sânge pentru ispășirea păcatului nu aveau nicio valoare în ele însele, dacă lipsea credința. Iubirea, ascultarea de Dumnezeu și respectarea neegoistă a omului îi apăreau ca fiind de mai mare valoare decât toate aceste ritualuri. Dispoziția acestui om de a recunoaște corectitudinea raționamentului lui Hristos și răspunsul hotărât și prompt dat în fața oamenilor arătau un spirit cu totul deosebit de acela al preoților și conducătorilor. Inima lui Isus s-a umplut de milă față de cărturarul cinstit, care îndrăznise să înfrunte încruntarea preoților și amenințările conducătorilor, pentru a rosti convingerile inimii lui. Isus a văzut că răspunsese cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 607, 608

Poruncile lui Dumnezeu sunt cuprinzătoare și vaste. În câteva cuvinte, ele descoperă întreaga datorie a omului. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12:30,31). În cuvintele acestea sunt cuprinse lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea Legii lui Dumnezeu, pentru că apostolul Pavel declară: „... Dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Singura definiție a păcatului pe care o găsim în Biblie este că „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). ... Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea unui standard omenesc al caracterului, un standard fixat de ei, dar cât de fatal dau greș, pentru că nu ating standardul divin, iar prin puterea lor nu sunt în stare să corespundă cerințelor lui Dumnezeu!

Noi putem să ne evaluăm singuri, să ne comparăm între noi, să spunem că ne descurcăm la fel de bine ca acesta sau acela, dar întrebarea care se va pune la judecată este: Corespundem noi cerințelor înaltului cer? Atingem noi standardul divin? Este inima noastră în armonie cu Dumnezeul cerurilor? – *Solii alese*, cartea 1, pp. 320, 321

Vineri, 30 august

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Sfințenia inimii” (17 mai); *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Controversa”.

Zilele finale

Sabat după-amiază, 31 august

Amăgiți de învățăturile rabinilor, și ei [ucenicii] împărtășeau așteptările populare cu privire la o împărăție pământească. Ucenicii nu puteau înțelege ce făcea Domnul Isus. Ei erau contrariați și încurcați, deoarece Domnul nu făcuse niciun efort pentru a-Și consolida poziția și lucrarea, căutând să obțină sprijinul preoților și al rabinilor, și nu făcuse nimic pentru a-Și afirma autoritatea ca rege pământesc. Acești ucenici nu erau pregătiți pentru misiunea sfântă care trebuia să le fie încredințată după ce Domnul Hristos avea să Se înalțe la cer. De aceea, pentru ei încă mai era de îndeplinit o mare lucrare. Totuși, ei răspuseseră iubirii lui Hristos și, deși erau destul de slabi în credință, Domnul Isus văzuse în ei niște oameni pe care îi putea educa și disciplina pentru marea Lui lucrare. Acum, după ce fuseseră cu El suficient de mult timp pentru a li se întări, într-o anumită măsură, încrederea în caracterul divin al misiunii Sale ... era pregătită calea ca principiile Împărăției Lui să fie confirmate în mod public, fapt ce urma să-i ajute să înțeleagă adevărata ei natură. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 3

În planul lui Dumnezeu, faptele de generozitate și de bunăvoință au menirea de a păstra inimile copiilor oamenilor sensibile și pline de compasiune și de a-i încuraja pe aceștia să manifeste interes și afecțiune unul pentru altul, urmând modelul Stăpânului, care, de dragul nostru, S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem deveni bogați. Legea zecimii a fost întemeiată pe un principiu durabil, cu intenția de a fi o binecuvântare pentru om. – *Asemenea lui Hristos*, p. 270 (13 septembrie)

Motivația este cea care arată caracterul faptelor noastre, dându-le o amprentă de infamie sau de înaltă valoare morală. Nu lucrurile mărețe pe care le vede fiecare ochi și pe care fiecare limbă le laudă sunt considerate de Dumnezeu ca fiind cele mai prețioase. Micile îndatoriri îndeplinite cu

bucurie, micile daruri care nu sunt făcute să fie văzute și care, pentru ochii oamenilor, pot părea lipsite de valoare sunt adesea cele mai de preț în ochii Lui. O inimă plină de credință și de iubire este mai valoroasă înaintea lui Dumnezeu decât cel mai scump dar. ... Acest spirit altruist și o credință ca a unui copil s-au bucurat de aprecierea Mântuitorului. – *Lift Him Up*, p. 88

Cine poate pune la îndoială faptul că trăim vremuri periculoase? Când a descris distrugerea Ierusalimului, Hristos a privit înainte prin veacuri și a inclus în descrierea Sa distrugerea și mai îngrozitoare a lumii. El declară: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aiodoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24:37-39). ...

În învățătura Sa, Hristos a dat lecții de mare valoare cu privire la zilele din urmă. O, dacă oamenii ar înțelege pericolul lor înainte de a fi prea târziu pentru veșnicie! – *The Publishing Ministry*, pp. 280, 281

Duminică, 1 septembrie

Doi bănuți în dar pentru Domnul

Văduva săracă, cea care a aruncat doi bănuți în vistieria Domnului a dovedit dragoste, credință și bunăvoință. Ea a dat tot ce avea, având încredere în grija lui Dumnezeu pentru viitorul incert. Mântuitorul nostru a declarat că micul ei dar a fost cel mai mare dintre câte s-au adus în ziua aceea la vistierie. Mărimea lui a fost măsurată nu după valoarea monedei, ci după curăția motivului cu care a fost dat.

Binecuvântarea lui Dumnezeu a transformat acel dar făcut cu toată sinceritatea într-o sursă de mari rezultate. Bănuțul văduvei a fost ca un mic pârau care a curs de-a lungul veacurilor, lărgindu-se și adâncindu-și albia în drumul său și contribuind în mii de feluri la răspândirea adevărului și la ajutorarea celor nevoiași.

Influența acestui mic dar a acționat iar și iar asupra inimii a mii de oameni din fiecare epocă și din fiecare țară. Ca rezultat, daruri nenumărate s-au revărsat în vistieria Domnului de la săracii darnici, care s-au tăgăduit pe ei înșiși. Și, în repetate rânduri, exemplul ei i-a îndemnat la fapte bune pe mii de oameni iubitor de confort, egoiști și plini de îndoieli, iar darurile lor s-au adăugat la darul ei, sporindu-i valoarea. – *Asemenea lui Hristos*, p. 268 (11 septembrie)

Mântuitorul i-a chemat la Sine pe ucenici și le-a tras atenția la sărăcia văduvei. Atunci, cuvintele Lui de laudă au ajuns la urechea ei: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți.” Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii când a simțit că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată. Mulți ar fi sfătuit-o să-și păstreze acel nimic pentru folosul ei; dat în mâinile preoților sătui, s-ar fi pierdut din vedere printre multele daruri scumpe aduse vistieriei. Dar Isus a înțeles motivul ei. Ea credea că serviciile divine de la templu sunt rânduite de Dumnezeu și era nerăbdătoare să facă totul pentru a susține această lucrare. Ea a făcut ce a putut, iar fapta ei avea să fie un monument care să amintească de ea de-a lungul timpului și bucuria ei veșnică. Odată cu darul, ea a oferit și inima, iar valoarea lui a fost estimată nu după valoarea monedei, ci după dragostea față de Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Lui care a determinat această faptă. – *Lift Him Up*, p. 88

Dumnezeu dorește ca manifestarea dărnicii să fie pe deplin voluntară, nu să se producă drept răspuns la apeluri insistente de a da dovadă de compasiune. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” Lui nu Îi place să-Și umple vistieria cu resurse oferite din obligație. Inimile credincioase ale celor care sunt poporul Său, bucurându-se de adevărul mântuitor pentru acest timp, din dragoste și din recunoștință față de El pentru această lumină prețioasă, vor fi sincere și nerăbdătoare să ajute cu mijloacele de care dispun ca adevărul să ajungă și la alți oameni. Cea mai bună cale de a ne exprima iubirea pentru Mântuitorul nostru este aceea de a oferi daruri pentru a aduce și alte suflete la cunoașterea adevărului. Planul de mântuire a fost adus la îndeplinire de către Mântuitorul nostru într-un tot de bunăvoie, iar dorința lui Hristos este ca toată generozitatea noastră să fie o jertfă de bunăvoie. – *Mărturii*, vol. 3, p. 413

Luni, 2 septembrie

Nu va rămâne piatră pe piatră

Ucenicii se umpluseră de teamă și uimire la prorocia lui Hristos cu privire la distrugerea templului și doreau să înțeleagă mai deplin sensul cuvintelor Sale. Bogăție, muncă și iscusință arhitectonică fuseseră cheltuite timp de peste patruzeci de ani pentru a spori splendorile lui. Irod cel Mare risipise pentru el atât bogății romane, cât și comori iudaice, și chiar împăratul lumii îl îmbogățise cu darurile sale. Blocuri masive de marmură albă de dimensiuni aproape de neînchipuit, trimise de la Roma pentru acest scop, formau o parte din structura lui, și ucenicii atraseră

atenția Domnului lor la aceasta, spunând: „Uită-Te ce pietre și ce zidiri” (Marcu 13:1). Acestor cuvinte, Isus le-a dat răspunsul solemn și surprinzător: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” (Matei 24:2). – *Tragedia veacurilor*, pp. 24, 25

Când s-au adunat în jurul Mântuitorului pe Muntele Măslinilor, [ucenicii] au întrebat: „Când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3).

Viitorul a fost acoperit, în mila Sa față de ucenici. Dacă ar fi înțeles la data aceea pe deplin cele două evenimente teribile – suferințele și moartea Mântuitorului și distrugerea cetății și a templului lor, ei ar fi fost copleșiți de spaimă. Hristos le-a dat o schiță a evenimentelor mai importante, care urmau să aibă loc înainte de încheierea timpului. Cuvintele Sale n-au fost atunci pe deplin înțelese, însă înțelesul lor urma să fie descoperit pe măsură ce poporul Său avea nevoie de sfaturile date în ele. Profetia pe care El a rostit-o avea un înțeles dublu; în timp ce prefigura distrugerea Ierusalimului, ea arunca o lumină și asupra grozăviilor marii zile din urmă. – *Tragedia veacurilor*, p. 25

[Isus a zis:] „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.” Toate acestea le-au suferit creștinii. Tați și mame și-au trădat copiii. Copiii și-au trădat părinții. Oamenii au dat pe mâna Sinedriului pe prietenii lor. Persecutorii și-au împlinit scopul, omorând pe Ștefan, pe Iacov și pe alți creștini.

Prin slujitorii Săi, Dumnezeu le-a dat iudeilor o ultimă ocazie de a se pocăi. El S-a manifestat prin martorii Săi, când au fost arestați, judecați și închiși. Cu toate acestea, judecătorii i-au condamnat la moarte. Ei erau oameni de care lumea nu era vrednică și, omorându-i, iudeii Îl răstigneau din nou pe Fiul lui Dumnezeu. Lucrurile acestea se vor petrece din nou. Autoritățile vor face legi pentru a restrânge libertatea religioasă. Ele își vor însuși un drept pe care îl are numai Dumnezeu. Vor crede că pot constrânge conștiința, pe care numai Dumnezeu o poate stăpâni. Au început deja să facă lucrul acesta și vor continua până vor ajunge la o limită peste care nu vor putea trece. Dumnezeu va interveni pentru poporul Său credincios, care păzește poruncile. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 629, 630

Marți, 3 septembrie**Urâciunea pustiirii**

Isus le-a arătat ucenicilor care ascultau judecățile ce aveau să cadă peste Israelul apostat și îndeosebi răzbunarea care urma să vină peste popor din cauza respingerii și răstignirii lui Mesia. Semne neînșelătoare vor preceda apogeul teribil. Ceasul îngrozitor va veni deodată și pe nesimțite. Mântuitorul i-a avertizat pe urmașii Săi: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în locul Sfânt – cine citește să înțeleagă –, atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți” (Matei 24:15,16; Luca 21:20,21). Când steagurile idolatre ale romanilor aveau să fie așezate în locul sfânt, care se întindea cu câțiva kilometri în afara zidurilor cetății, atunci urmașii lui Hristos trebuiau să-și găsească scăparea fugind. Atunci când semnalul de avertizare era dat, aceia care doreau să scape nu trebuiau să mai amâne. În toată Iudeea, ca și în Ierusalim, semnalul pentru fugă trebuia să fie ascultat imediat. Acela care se întâmpla să fie pe acoperișul casei nu trebuia să mai coboare în casă, nici chiar pentru a-și salva cele mai valoroase comori. Aceia care lucrau la câmp sau în vie nu trebuiau să piardă vremea cu întoarcerea nici măcar pentru haina dezbrăcată din cauza căldurii zilei. Nu trebuiau să ezite nici măcar un moment, ca să nu fie cuprinși de distrugerea generală. – *Tragedia veacurilor*, p. 25

Prorocii plânseseră apostazia lui Israel și nenorocirile teribile care le fuseseră partea din cauza păcatelor lor. Ieremia dorise ca ochii să-i fie un izvor de lacrimi, ca să-i plângă zi și noapte pe cei uciși ai fiicei poporului său, pentru turma Domnului, care era dusă în robie (Ieremia 9:1; 13:17). Cât de mare era atunci durerea Aceluia a cărui privire profetică cuprindea, nu ani, ci veacuri! El îl vedea pe îngerul pierzător cu sabia ridicată împotriva cetății care fusese multă vreme locuința lui Iehova. De pe culmea Muntelui Măslinilor, chiar din locul care mai târziu urma să fie ocupat de Titus și oastea sa, El privea peste vale la curțile și porticurile sfinte și, cu ochii întunecați de lacrimi, vedea într-o perspectivă groaznică zidurile înconjurată de oștile vrăjmașe. Auzea șirurile de armate mărșăluind la război. Auzea glasul mamelor și al copiilor strigând după pâine în cetatea asediată. Vedea Casa Sa sfântă și frumoasă, palatele și turnurile ei date flăcărilor și, în locul unde ele fuseseră odinioară, numai un morman de ruine fumegânde. – *Tragedia veacurilor*, p. 21

Putem ști că, dacă viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci când vom fi dați în judecată din cauza credinței noastre, Isus va fi cu noi. Când vom fi aduși în fața conducătorilor și a demnitarilor ca să răspundem pentru credința noastră, Duhul Domnului ne va lumina înțelegerea și vom putea da o mărturie spre slava lui Dumnezeu. Și, dacă va trebui să suferim de dragul lui Hristos, vom putea merge la închisoare, încrezându-ne în El, așa cum se încrede un copilăș în părinții lui. Acum este timpul să cultivăm credința în Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 357

Miercuri, 4 septembrie

„Un necaz așa de mare”

Timpul de strâmtorare cum nu a fost niciodată va veni curând asupra noastră și vom avea nevoie de o experiență pe care nu o avem acum și pe care mulți sunt prea indolenți pentru a o obține. Adesea se întâmplă că necazul este mai mare în mintea noastră când îl anticipăm decât în realitate; dar acest lucru nu este adevărat cu privire la criza care ne stă în față. Cea mai vie prezentare nu poate atinge dimensiunile chinului. ...

Mânia lui Satana crește pe măsură ce timpul lui se scurtează, iar lucrarea lui de amăgire și distrugere va atinge punctul culminant în timpul de strâmtorare. ... Satana va avea putere asupra celor care s-au supus controlului său și îi va cufunda pe locuitorii pământului în marea strâmtorare finală. Pe măsură ce îngerii lui Dumnezeu încetează să țină în frâu vânturile înverșunate ale pasiunii omenești, toate elementele de luptă vor fi eliberate. Întreaga lume va fi implicată într-o ruină mai îngrozitoare decât cea care a venit asupra Ierusalimului din vechime. – *Maranatha*, p. 275 (24 septembrie)

Pe măsură ce starea bisericii și a lumii îmi erau descoperite și priveam scenele îngrozitoare care se află chiar în fața noastră, am fost alarmată de priverile și, noapte de noapte, când toți cei din casă dormeau, eu scriam lucrurile care îmi erau date de Dumnezeu. Mi-au fost arătate ereziile care vor apărea, amăgirile care se vor răspândi, puterea făcătoare de minuni a lui Satana – hristoșii mincinoși care se vor ivi, care vor înșela o mare parte chiar din lumea religioasă și, dacă va fi cu putință, îi vor atrage chiar și pe cei aleși. – *Solii alese*, cartea 3, p. 114

De la distrugerea Ierusalimului, Hristos a trecut repede la un eveniment mai mare, ultima verigă din lanțul istoriei acestui pământ – venirea Fiului lui Dumnezeu în mărire și slavă. Între aceste două evenimente s-au

deschis privirii lui Hristos îndelungate secole de întuneric, secole care, pentru biserica Lui, sunt însemnate cu sânge, lacrimi și chinuri. Ucenicii nu erau pregătiți atunci să privească aceste scene și Isus a trecut peste ele, amintindu-le doar pe scurt. „Atunci va fi un necaz așa de mare”, a zis El, „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa, dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” O persecuție cum nu mai văzuse lumea niciodată trebuia să vină asupra urmașilor lui Hristos, iar ea urma să dureze mai mult de o mie de ani. Milioane și milioane de martori credincioși ai Lui aveau să fie uciși. Dacă Dumnezeu n-ar fi întins mâna să-l apere pe poporul Său, toți ar fi pierit. „Dar, din pricina celor aleși” a spus El, „zilele acelea vor fi scurtate.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 630

Joi, 5 septembrie

Venirea Fiului omului

„Unii farisei din norod au zis lui Isus: «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» Și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.»” O mare parte dintre cei care mărturisesc că Îl caută pe Hristos ar face, ca și fariseii care doreau tăcerea ucenicilor, să se înalțe, fără doar și poate, strigătele de: „Fanatism! Mesmerism! Mesmerism!” Iar ucenicii, care își vor întinde pe jos hainele și ramuri de palmier, vor fi văzuți ca unii care acționează ostentativ, fără judecată. Dumnezeu va avea însă un popor pe pământ care să nu fie atât de rece și mort, ci unul care să-L poată lăuda și slăvi. El va primi slavă de la unii oameni, iar dacă cei pe care i-a ales El, cei care păzesc poruncile Lui, vor tăcea, atunci pietrele vor striga. – *Scrieri timpurii*, p. 109

Hristos vine în curând pe norii cerului și trebuie să fim pregătiți să-L întâmpinăm, fără nicio pată, zbârcitură sau altceva de felul acesta. Acum trebuie să acceptăm invitația lui Hristos. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” ...

Puterea transformatoare a lui Dumnezeu trebuie să fie în inimile noastre. Trebuie să studiem viața lui Hristos și să imităm Modelul divin. Trebuie să medităm la desăvârșirea caracterului Său și să fim schimbați după chipul Său. Nimeni nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă voința lui nu este adusă în supunere față de voința lui Hristos.

Cerul este liber de orice păcat, de orice întinare și necurăție și, dacă vrem să trăim în atmosfera lui, dacă vrem să privim slava lui Hristos, trebuie să fim curați cu inima, desăvârșiți în caracter prin harul și neprihănirea Lui. – *Asemenea lui Hristos*, p. 22 (8 ianuarie)

Timpul exact al celei de-a doua veniri a lui Hristos nu este descoperit. Isus a spus că nimeni nu știe ziua și ceasul. Dar El a dat niște semne ale venirii Sale și a spus: „Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.” El le-a atras atenția la semnele venirii Sale, și le-a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” ... Întrucât nu cunoaștem ceasul venirii lui Hristos, trebuie să trăim „în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” în această lume prezentă, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. ...

Credințioșii Săi trebuie să-și păstreze caracterul specific de reprezentanți ai Săi. Fiecare dintre ei are o lucrare de făcut. Bogații ar trebui să-și aducă mijloacele, cei onorați influența, cei învățați înțelepciunea și săracii virtutea, dacă vor să fie lucrători eficienți cu Dumnezeu. Ei trebuie să aibă o relația strânsă cu Dumnezeu, ca să reflecte lumina slavei lui Dumnezeu care strălucește pe fața lui Isus Hristos. – *The Signs of the Times*, 24 iunie 1889

Vineri, 6 septembrie

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, capitolul „Distrușterea Ierusalimului”.

Prins și judecat

Sabat după-amiază, 7 septembrie

„Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” Iată cuvintele care exprimă atitudinea lui Dumnezeu față de un popor imoral și idolatru: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? ... Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!” Oare putea El să renunțe la poporul pentru care pregătise atâtea binecuvântări, oferindu-i-L chiar pe unicul Său Fiu ca reprezentare a chipului Său? Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Lui să fie jertfit pentru păcatele noastre. El Însuși a preluat rolul de judecător al Aceluia care era Purtătorul păcatului, lăsând deoparte prerogativele Sale iubitoare de Tată.

Aici este iubirea Sa care se recomandă singură neamului omenesc răzvrătit, în modalitatea cea mai uimitoare. Ce priveliște au putut să vadă îngerii! Ce speranță pentru oameni! „Pe când eram păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Cel drept a suferit în locul celui nelegiuit, El a purtat păcatele noastre în trupul Său răstignit pe lemn. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 245, 246

Isus nu a considerat cerul ca fiind un loc vrednic de dorit pentru El, atâtea vreme cât noi eram pierduți. El a părăsit curțile cerești pentru o viață plină de batjocuri și insulte și pentru o moarte de rușine. El, Cel bogat în comorile neprețuite ale cerului, a devenit sărac, pentru ca, prin sărăcia Sa, noi să putem fi bogați. Noi trebuie să mergem pe cărarea parcursă de El.

Cel care devine un copil al lui Dumnezeu ar trebui să înceapă să se privească pe sine ca pe o verigă în lanțul coborât pentru a mântui lumea, una cu Hristos în planul Său plin de îndurare, înaintând cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți.

Mulți consideră că vizitarea locurilor pe unde a umblat Isus cât a fost pe pământ este un privilegiu și, de asemenea, contemplarea lacului pe țărmul căruia Îi plăcea mult să dea învățătură, dealurile și văile asupra cărora se odihneau adesea privirile Sale. Însă n-avem nevoie să mergem la Nazaret, la Capernaum sau în Betania pentru a umbla pe urmele lui Isus. Vom găsi urmele pașilor Săi lângă patul bolnavului, în cocioabele sărăciei, pe străzile aglomerate ale marilor orașe și oriunde există inimi zdrobite care au nevoie de consolare. – *Divina vindecare*, p. 105

Trebuie să medităm cu minuțiozitate la viața lui Hristos și să o studiem mereu cu dorința de a înțelege motivul pentru care El a trebuit să vină. Putem să ne formăm păreri corecte doar cercetând Scripturile, așa cum ne-a poruncit Hristos, pentru că El spune: „Ele mărturisesc despre Mine.” Cercetând Cuvântul, putem afla valoarea ascultării, în contrast cu păcătoșenia neascultării. „După cum, prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 132 (28 aprilie)

Duminică, 8 septembrie

De neuitat

Ea [Maria] Îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Lui apropiată și, în iubirea și întristarea ei adâncă, dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale, cumpăraseră un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum, mulți spuneau că în curând El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie și era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus, apoi a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit.

Ea căutase să rămână neobservată și mișcările ei poate că nu ar fi fost luate în seamă, dar mirosul nardului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei tuturor celor de față. ...

Darul frumos mirositor, pe care Maria se gândise să-l împărtășe pe trupul mort al Mântuitorului, a fost turnat pe trupul Lui viu. La înmormântare, dulceața parfumului I-ar fi umplut numai mormântul; acum, Îi înveselea inima, asigurându-L de credința și iubirea ei. ... Și, când a pătruns în întunericul mării Lui încercări, El a luat cu Sine amintirea acelei fapte, o arvună din iubirea pe care urma să o aibă pentru veșnicie de la cei mântuiți ai Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 558–560

Satana îl înșelase pe Iuda și îl făcuse să creadă că era unul dintre ucenicii credincioși ai lui Hristos, dar inima lui fusese întotdeauna firească. Văzuse lucrările mărețe ale lui Isus, fusese cu El în lucrarea Sa și cedase înaintea mărturiilor copleșitoare care dovedeau că El era Mesia, dar Iuda era închis ca fire și lacom – îi plăceau banii. A protestat cu mânie împotriva folosirii mirului scump turnat asupra lui Isus. Maria Îl iubea pe Domnul ei. El îi iertase păcatele, care erau multe, și îl înviase din morți pe preaiubitul ei frate, iar ea simțea că nimic nu ar fi fost prea scump pentru a-I fi oferit lui Isus. Cu cât era mai scump mirul, cu atât își putea exprima mai bine recunoștința față de Mântuitorul ei, consacându-l Lui. Ca scuză pentru lăcomia lui, Iuda a susținut că mirul ar fi putut fi vândut, iar banii ar fi putut fi dați săracilor. Dar aceasta nu pentru că i-ar fi păsat câtuși de puțin de cei săraci, căci era egoist și adesea lua pentru propriul folos ceea ce îi era încredințat pentru a fi dat săracilor. Iuda nu fusese preocupat de confortul și nici măcar de nevoile lui Isus și, pentru a-și scuza lăcomia, el aducea adesea vorba despre săraci. Această faptă de dărnicie din partea Mariei era o muștrare tăioasă la adresa firii lui lacome. Calea a fost pregătită pentru ca ispita lui Satana să găsească o intrare nestingerită în inima lui Iuda. – *Scrieri timpurii*, p. 165

Iuda știa cât de mult își doreau [preoții și mai-marii iudeilor] să-L prindă pe Isus și s-a oferit să-L trădeze preoților celor mai de seamă și bătrânilor pentru câteva monede de argint. Iubirea de bani l-a făcut să accepte să-L dea pe Domnul lui în mâinile celor mai înverșunați dușmani ai Săi. Satana lucra direct prin Iuda și, în mijlocul scenei impresiionante a ultimei cine, trădătorul elabora planuri prin care să-și trădeze Stăpânul. – *Scrieri timpurii*, p. 166

Luni, 9 septembrie

Cina cea de taină

De asemenea, ei [israeliții] au fost îndrumați să țină sărbătoarea Paștelui ca o rânduială, astfel încât, atunci când copiii lor ar fi întrebat ce înseamnă o astfel de slujbă, să le povestească modul minunat în care Se îngrijise Domnul de ei în Egipt. Să le spună cum, în noaptea în care îngerul nimicitor îi nimicise pe întâii născuți ai egiptenilor, oameni și animale, a trecut peste casele lor și în casa niciunui dintre evrei, care aveau pus sângele mielului pe ușori nu a murit nimeni. Iar israeliții și-au plecat capetele și s-au închinat, recunoscători pentru acest monument remarcabil

dat pentru a păstra în mintea copiilor lor amintirea grijii lui Dumnezeu pentru poporul Său. ...

Paștele arăta înapoi, spre eliberarea copiilor lui Israel și, de asemenea, era un simbol, arătând înaintea spre Hristos, Mielul lui Dumnezeu, junghiat pentru răscumpărarea omului căzut. Sângele stropit pe stâlpii ușii prefigura sângele ispășitor al lui Hristos și, de asemenea, dependența continuă a omului păcătos de meritele celui sânge pentru a fi apărat de puterea lui Satana și, în final, pentru a fi mântuit. Hristos a mâncat cina de Paște împreună cu ucenicii Săi chiar înainte de răstignirea Sa și, în aceeași noapte, a instituit rânduiala Cinei Domnului, care să fie ținută pentru a comemora moartea Sa. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 223, 225

Când Domnul Hristos i-a avertizat pe ucenici, chiar în ajunul zilei în care avea să fie trădat, spunându-le: „În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire [în Mine]”, încrezător în sine, Petru a declarat: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea” (Marcu 14:27-29). Petru nu cunoștea pericolul în care se afla. Încrederea în sine l-a condus pe o cale greșită. El s-a considerat capabil să reziste ispitei, dar după numai câteva ore a venit încercarea și Petru l-a renegat pe Domnul său, blestemând și jurându-se.

Când cântatul cocoșului i-a amintit de cuvintele Domnului Hristos, surprins și șocat de ceea ce tocmai făcuse, Petru și-a întors capul și a privit spre Domnul său. În acel moment, Domnul Hristos a privit la el și, în privirea îndurerată a Domnului, în care erau împletite mila și iubirea, Petru s-a înțeles pe sine. El a ieșit și a plâns. Acea privire a lui Hristos i-a zdrobit inima. Petru a ajuns la un punct crucial al vieții și s-a pocăit amar de păcatul său. El a fost asemenea vameșului cuprins de remușcări și pocăință și, la fel ca vameșul, a găsit milă. Privirea Domnului Hristos l-a asigurat că este iertat. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 152

Isus i-a privit cu milă pe ucenici. Nu putea să-i scape de încercare, dar nu voia să-i lase nemângâiați. El i-a asigurat că va sfârâma lanțurile mormântului și că iubirea Sa pentru ei nu va slăbi. „După ce voi învia”, a spus El, „voi merge înaintea voastră în Galileea” (Matei 26:32). Chiar înainte de a se lepăda de El, ei au avut asigurarea că vor fi iertați. După moartea și învierea Sa, au știut că erau iertați și scumpi inimii lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 674

Marți, 10 septembrie

Ghetsimani

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul Se îndrepta încet spre Grădina Ghetsimani. Plină și clară, luna din timpul Paștelui strălucea pe un cer fără nori. Orașul corturilor de pelerini era cufundat în tăcere.

Până atunci, Domnul Hristos vorbise cu multă seriozitate ucenicilor Săi, instruindu-i, dar, pe măsură ce Se apropia de Ghetsimani, El devenea neobișnuit de tăcut. El mersese adesea în acest loc pentru meditație și rugăciune, dar niciodată cu o inimă atât de plină de tristețe ca în această noapte a ultimei Sale lupte. În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. ... Dar acum, avea simțământul că este despărțit de lumina prezenței lui Dumnezeu, care-L susținea. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. ... Simțind cât de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38 p.p.). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 685

În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpănă, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună al ceasului de criză, și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția din care a căzut Satana, a venit lângă Domnul Hristos. Îngerul a venit nu pentru a lua paharul din mâna Lui, ci pentru a-L întări, asigurându-L de iubirea Tatălui, ca să poată să-l bea. El a venit ca să-I dea putere Rugătorului divino-uman. El I-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre ființele care aveau să fie mântuite ca rezultat al suferințelor Lui. Îngerul L-a asigurat pe Isus că Tatăl Său este mai mare și mai puternic decât Satana și că moartea Sa va avea ca rezultat o totală înfrângere a celui rău, iar împărăția acestei lumi avea să fie dată sfinților Celui Preaînalt. Îngerul I-a spus că El va vedea rezultatul muncii sufletului Său și va fi mulțumit, căci o mulțime din neamul omenesc va fi mântuită, salvată pentru veșnicie. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 693

Nu putem să avem o credință slabă acum, nu putem să fim în siguranță dacă avem o atitudine leneșă, nepăsătoare, indolentă. Trebuie să fie folosit fiecare strop de aptitudine, o gândire ascuțită, calmă și profundă. Înțelepciunea niciunui om nu este suficientă pentru a alcătui planuri în timpul acesta. Puneți fiecare plan înaintea lui Dumnezeu, cu post și cu umilința sufletului față de Domnul Isus, și încredințați-I Domnului căile

voastre. Făgăduința sigură este că El va conduce pașii voștri. El este infinit în resurse. Sfântul lui Israel, care cheamă oștirile cerului pe nume și ține stelele cerului în poziția lor vă are în paza Lui pe fiecare dintre voi, individual. ...

Aș dori ca toți să-și poată da seama ce posibilități au, dar și la ce trebuie să se aștepte cei ce fac din Hristos ajutorul lor, Cel în care își pun toată încrederea lor. Acela a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu are întotdeauna un loc de scăpare. El poate să spună: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). – *Solii alese*, cartea 2, p. 364

Miercuri, 11 septembrie

Să lași totul și să fugi de Isus...

Ucenicii au fost înspăimântați când au văzut că Domnul Hristos îngăduie să fie prins și legat. Au fost jigniți de faptul că atât El, cât și ei aveau să sufere această umilință. Nu puteau înțelege purtarea Lui și L-au învinovățit pentru faptul că S-a supus gloatei. În teama și indignarea lor, Petru a propus să se salveze singuri. Urmând această sugestie, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56 u.p.). Dar Domnul Hristos prevăzuse această fugă a lor: „Iată”, a spus El, „că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur, dar nu sunt singur, căci Tatăl Meu este cu Mine” (Ioan 16,32). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 697

Isus a fost lăsat singur în mâinile gloatei criminale. O, ce triumf pentru Satana atunci! Și ce durere și tristețe pentru îngerii lui Dumnezeu! Multe grupe de îngeri, fiecare condusă de un înalt înger comandant, au fost trimise pentru a fi martore la această scenă. Ei trebuiau să înregistreze fiecare insultă și cruzime adusă asupra Fiului lui Dumnezeu și să noteze fiecare spasm de durere pe care Isus avea să-l sufere, căci fiecare dintre oamenii care s-au implicat în această scenă îngrozitoare o vor vedea odată, din nou, desfășurată înaintea lor. – *Scrieri timpurii*, p. 168

Așa cum marele-preot stropea sângele cald asupra tronului harului, în timp ce tămâia plăcut mirositoare se înalță la Dumnezeu, tot așa, când ne mărturisim păcatele și apelăm la eficiența sângelui ispășitor al Mântuitorului, rugăciunile noastre se înalță spre cer, împreună cu parfumul plăcut al meritelor caracterului Său. În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne aducem aminte fără încetare că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul și să-l mântuiască pe cel păcătos. Dumnezeu va

înlătura orice păcat mărturisit înaintea Lui cu o inimă smerită. Această credință este viața bisericii. După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, pentru ca toți cei mușcați de șerpii veninoși să privească la el și să trăiască, tot astfel Fiul Omului trebuie să fie înălțat, pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Dacă nu își dedică întreaga viață preocupării de a privi la Mântuitorul înălțat, primind prin credință meritele pe care este privilegiul lui să le ceară, șansa celui păcătos de a fi mântuit nu este mai mare decât șansa pe care a avut-o Petru de a merge pe apă, dacă nu și-ar fi păstrat cu fermitate privirile ațintite spre Domnul Isus. – *Mărturiile pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 92, 93

Joi, 12 septembrie

Cine ești Tu?

Petru L-a urmărit pe Domnul său după ce a fost trădat. Era nerăbdător să vadă ce se va face cu Isus. Dar când a fost acuzat că este unul dintre ucenicii Lui, teama pentru propria siguranță l-a împins să declare că nu Îl cunoștea pe acel om. Ucenicii erau cunoscuți pentru vocabularul lor curat, iar Petru, pentru a-i convinge pe acuzatorii lui că nu era unul dintre discipolii lui Hristos, a tăgăduit acuzația a treia oară, însoțind-o cu blesteme și jurăminte. Isus, care Se afla la o oarecare distanță de Petru, i-a aruncat acestuia o privire întristată și muștrătoare. Atunci și-a amintit ucenicul cuvintele pe care i le spusese Isus în camera de sus și, de asemenea, afirmația plină de zel pe care o făcuse chiar el: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” Îl tăgăduise pe Domnul său, chiar mai mult, cu blesteme și jurăminte, dar acea privire a lui Isus a topit inima lui Petru și l-a salvat. A plâns amar, s-a căit de marele său păcat și s-a convertit, iar apoi a fost pregătit să-i întărească pe frații lui. – *Scrieri timpurii*, p. 169

Isus a rămas blând și umil înaintea mulțimii înfuriate în timp ce Îl tratau în modul cel mai josnic. L-au scuipat în față – acea față de care vor dori să se ascundă într-o zi, acea față care va da lumină cetății lui Dumnezeu și va străluci mai puternic decât soarele. Hristos nu a aruncat nicio privire mânioasă asupra celor care-L chinuiau. I-au acoperit capul cu o haină veche, ca să nu vadă, Îl loveau în față și strigau: „Prorojește, cine Te-a lovit?” Printre îngeri era o mare neliniște. L-ar fi salvat într-o clipită, dar îngerii comandanți i-au oprit. – *Scrieri timpurii*, p. 170

Mă bucur într-adevăr că sentimentele noastre nu sunt o dovadă că nu suntem copii ai lui Dumnezeu. Vrajmașul te va ispiti să crezi că ai făcut lucruri care te-au despărțit de Dumnezeu și că El nu te mai iubește, dar Domnul nostru ne iubește încă și putem ști prin cuvintele pe care le-a consemnat doar pentru cazuri precum al tău. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). ...

Dumnezeu te iubește, iar scumpul Mântuitor, care S-a dat pe Sine Însuși pentru tine, nu te va alunga de la El pentru că ești ispitit și, în slăbiciunea ta, poate că ai fost biruit. El încă te iubește.

Petru s-a lepădat de Domnul său în ceasul încercării, dar Isus nu L-a părăsit pe bietul Său ucenic. Deși Petru s-a urât pe sine, Domnul l-a iubit și, după învierea Sa, l-a chemat pe nume și i-a trimis un mesaj de dragoste. O, ce Mântuitor bun, iubitor și plin de compasiune avem! El ne iubește deși greșim. – *That I May Know Him*, p. 285

Acum nu te îngrijora plecând din brațele scumpului Mântuitor, ci rămâi încrezător, cu credință. El te iubește; El are grijă de tine. El te binecuvântează și îți va da pacea și harul Lui. El îți spune: „Iertate îți sunt păcatele.” S-ar putea să fii deprimat din cauza unor infirmități corporale, dar asta nu este o dovadă că Domnul nu lucrează în favoarea ta în fiecare zi. El te va ierta și va face asta pe deplin. Adună în sufletul tău făgăduințele plăcute ale lui Dumnezeu. Isus este prietenul nostru constant și vrea să te încrezi în El. ...

Nu te mai uita la tine, ci privește la desăvârșirea lui Hristos! – *Letter 49*, 1896

Vineri, 13 septembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolul „Iuda”.

Judecat și răstignit

Sabat după-amiază, 14 septembrie

De îndată ce s-a făcut ziuă, Sinedriul s-a adunat din nou și Domnul Hristos a fost adus iarăși în sala de judecată. El declarase că este Fiul lui Dumnezeu, dar Sinedriul a transformat cuvintele Sale într-o acuzație împotriva Sa. Dar nu-L puteau condamna numai pe baza acestei declarații, pentru că mulți membri nu fuseseră prezenți la ședința din cursul nopții și nu auziseră cuvintele Sale. De asemenea, ei știau că tribunalul roman nu ar fi găsit în ele nimic vrednic de moarte. Dar, dacă ar fi auzit toți de pe buzele Sale repetarea acelor cuvinte, atunci obiectivul lor ar fi fost atins. Susținerea Domnului Isus că El este Mesia putea fi transformată într-o declarație de revoltă politică.

„Dacă ești Tu Hristosul”, au zis ei, „spune-ne.” Dar Domnul Hristos tăcea. Ei au continuat să-I pună întrebări. În cele din urmă, cu o voce tristă, El a răspuns: „Dacă vă voi spune, nu veți crede și, dacă vă voi întreba, nu Îmi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul”. Dar, ca să poată fi lăsați fără scuză, El a adăugat solemnă avertizare: „De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 714

Preoții și conducătorii au uitat demnitatea slujbei lor și și-au bătut joc de Fiul lui Dumnezeu, folosind epitete dezgustătoare. L-au luat în derâdere, reproșându-I cu dispreț nașterea Sa. Spuneau că îndrăzneala Sa de a Se proclama Mesia era suficientă pentru a merita moartea cea mai dezonorantă, cea mai rușinoasă. Oamenii cei mai stricați erau aceia care aruncau ocară cea mai infamă asupra Mântuitorului. O haină veche a fost aruncată peste capul Său și persecutorii L-au lovit peste față, spunând: „Hristoase, procește-ne – cine Te-a lovit?” Când haina a fost luată de pe capul Său, un păcătos înrăit L-a scuipat în față.

Îngerii lui Dumnezeu au înregistrat cu credincioșie orice privire insultătoare, orice cuvânt și orice act săvârșite împotriva iubitului lor Conducător. Într-o zi, oamenii aceștia stricați, care și-au bătut joc și au

scuipat fața calmă și palidă a Domnului Hristos, o vor privi în slava ei, strălucind mai tare decât soarele. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 715

Nelegiuirile oamenilor au fost puse asupra Domnului Hristos, în calitate de înlocuitor și garant, iar El a fost pus în rândul călcătorilor Legii, ca să-i poată răscumpăra de sub blestemul Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam din toate veacurile apăsa asupra inimii Sale, iar mânia lui Dumnezeu și manifestarea îngrozitoare a repulsiei Sale față de neleguire au umplut de spaimă sufletul Fiului Său. Faptul că Fața divină s-a întors de la Mântuitorul, în acest ceas al suferinței supreme, a străpuns inima Lui cu o durere pe care omul nu va putea să o înțeleagă niciodată pe deplin. – *Istoria mântuirii*, p. 225

Duminică, 15 septembrie

„Ești Tu împăratul iudeilor?”

Domnul Isus avea mulți simpatizanți printre cei aflați în jurul Său, iar faptul că nu răspundea nimic la numeroasele întrebări care I-au fost puse îi uimea pe cei din mulțime. În ciuda batjocurilor și a violenței gloatei, trăsăturile chipului Său nu arătau nicio expresie de încruntare sau îngrijorare. El era liniștit și plin de demnitate. Spectatorii Îl priveau cu uimire. Ei au comparat chipul Său desăvârșit, ferm și plin de demnitate cu înfățișarea acelor care stăteau pe scaunul de judecată împotriva Sa și și-au spus unul altuia că El arăta asemenea unui împărat mai mult decât oricare dintre conducătorii de acolo. Chipul Său nu purta niciunul dintre semnele unui răufăcător. Privirea Sa era blândă, senină, fără nicio expresie de intimidare, iar fruntea Sa era înaltă și largă. Fiecare trăsătură era puternic marcată de principiile bunăvoinței și ale nobleței. Răbdarea și îndurarea Sa erau atât de neobișnuite pentru un om, încât mulți au tremurat. Chiar și Irod și Pilat au fost foarte tulburați de purtarea Sa nobilă și divină. – *Istoria mântuirii*, p. 216

Încă de la început, Pilat a fost convins că Isus nu era un om obișnuit. El credea că Isus era un personaj extraordinar și că era într-un totul nevinovat de acuzațiile care se aduceau împotriva Lui. Îngerii care asistau la scena aceea au observat convingerile guvernatorului roman și, pentru a-l salva de implicarea în fapta îngrozitoare de a-L preda pe Hristos pentru a fi răstignit, un înger a fost trimis la soția lui Pilat, înștiințându-o printr-un vis că soțul ei era angajat în judecarea Fiului lui Dumnezeu și că Isus era un suferind nevinovat. Ea i-a trimis imediat un mesaj lui Pilat,

declarând că suferise mult din cauza lui Isus într-un vis și avertizându-l să nu aibă nimic de-a face cu acel Om sfânt. Solul și-a făcut loc în grabă prin mulțime și a pus scrisoarea în mâinile lui Pilat. Când a citit-o, Pilat a tremurat și s-a făcut palid la față, hotărându-se imediat să nu aibă nicio legătură cu uciderea Domnului Hristos. Dacă iudeii voiau să aibă sângele lui Isus, el nu își va exercita influența în favoarea lor, ci se va strădui să Îl elibereze. – *Istoria mântuirii*, p. 217

Isus nu a trăit pentru a-Și plăcea Sieși. S-a dat pe Sine ca jertfă vie și deplină pentru binele altora. ... Cei care Îl primesc pe Hristos vor renunța la tot ce este nepolitic, aspru și grosolan și vor manifesta frumusețea de caracter și bunătatea pe care le-a avut Isus, pentru că Hristos rămâne în inima lor prin credință. Hristos este lumina care strălucește în întuneric, iar urmașii Săi trebuie să fie și ei lumina lumii. ...

Hristos este modelul nostru, dar, dacă nu Îl privim, dacă nu contemplăm caracterul Lui, nu vom reflecta caracterul Său în viața noastră practică. El a fost blând și smerit cu inima. Nu a făcut niciodată o faptă neplăcută, nu a rostit niciodată un cuvânt grosolan. Domnul nu este mulțumit de căile noastre directe, dure și lipsite de compasiune față de ceilalți. ... Noi suntem în lume, dar nu din lume. Trebuie Îl reprezentăm pe Isus Hristos. După cum Domnul vieții și al slavei a venit în lumea noastră pentru a-L reprezenta pe Tatăl, tot așa trebuie să mergem și noi în lume pentru a-L reprezenta pe Isus. – *That I May Know Him*, p. 306

Luni, 16 septembrie

Plecăciune, împăratul iudeilor!

Satana și îngerii lui îl ispiteau pe Pilat și încercau să-l ducă la ruină. I-au sugerat că, dacă nu se va implica în condamnarea lui Isus, aveau s-o facă alții, că mulțimea înseta după sângele Lui și că, dacă nu-L va da să fie răstignit, își va pierde puterea și onorurile lumești și va fi denunțat ca unul care crede în acest impostor. De frică să nu-și piardă puterea și autoritatea, Pilat a consimțit la moartea lui Isus. Și, cu toate că a pus sângele lui Isus asupra acuzatorilor Lui și mulțimea a acceptat, strigând: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”, Pilat nu a fost curat – era vinovat de sângele lui Hristos. Pentru propriul interes egoist, pentru că tânjea să primească aprecierea din partea marilor oameni ai lumii, el trimisese un om nevinovat la moarte. Dacă și-ar fi urmat propriile convingeri, Pilat n-ar fi avut nimic de-a face cu condamnarea la moarte a lui Isus. – *Scieri timpurii*, p. 174

Sfârșit de oboseală și plin de răni, Domnul Hristos a fost luat și biciuit în fața mulțimii. „Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: «Plecăciune, împăratul iudeilor!» Și scuipau asupra Lui.” Din când în când, câte o mână nelegiuită smulgea trestia ce-I fusese așezată în mână și lovea cu ea coroana de spini de pe fruntea Sa, făcând ca spinii să se înfigă în tâmpilele Sale, iar sângele să se prelingă pe fața și pe barba Sa. ...

Satana era acela care conducea mulțimea cea crudă în comportarea ei abuzivă față de Mântuitorul. Satana urmărea cu tot dinadinsul să-L provoace, dacă era posibil, să Se răzbune sau să-L determine să facă o minune pentru a Se elibera singur, nimicind astfel planul de mântuire. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 734

Aceia care au luat în derâdere afirmația Sa că este Fiul lui Dumnezeu rămân acum fără cuvânt. Iată-l pe Irod cel îngâmfat, care și-a bătut joc de titlul Său regesc și le-a poruncit soldaților disprețuitori să-L încoroneze ca împărat.

Acolo sunt chiar oamenii aceia care, cu mâini nelegiuite, I-au pus pe umeri mantia de purpură, pe fruntea Sa sfântă coroana de spini și în mâinile Sale, care nu s-au împotrivit, un sceptru derizoriu, plecându-se înaintea Sa într-o batjocură hulitoare. Oamenii care L-au lovit și L-au scuipat pe Domnul vieții acum se întorc de la privirea Sa pătrunzătoare și caută să fugă de copleșitoarea slavă a prezenței Sale. Aceia care I-au bătut cuiele în mâini și în picioare, soldatul care I-a împuns coasta privesc aceste semne cu groază și cu remușcare. ...

... Și acum se înalță un strigăt de agonie, de moarte. Mai puternic decât strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!”, care a răsunat pe străzile Ierusalimului, se înalță strigătul groaznic, disperat: „El este Fiul lui Dumnezeu! El este adevăratul Mesia!” Ei caută să fugă din prezența Împăratului împăraților. Ei încearcă zadarnic să se ascundă în peșterile adânci ale pământului, prăbușite de furia naturii. – *Tragedia veacurilor*, p. 643

Marți, 17 septembrie

Răstignirea

Când au ajuns la locul de execuție, condamnații au fost legați de instrumentele de tortură. Deși cei doi tâlhari s-au zbatut în mâinile aceluia care îi întindeau pe cruce, Domnul Isus nu a opus nicio rezistență. Mama Sa privea într-o așteptare încordată și plină de agonie, sperând că El va face o minune pentru a Se salva. Ea a văzut mâinile Sale întinse pe cruce – acele mâini dragi, care împărțiseră întotdeauna binecuvântări și care fuseseră întinse de atâtea ori pentru a-i vindeca pe cei suferinzi. Iar acum, au fost aduse cuiele și ciocanul, și în timp ce piroanele străpungeau carnea moale, ținându-i mâinile și picioarele pe cruce, mama lui Hristos era pe punctul de a cădea lipsită de vlagă, iar ucenicii cu inima zdrobită au dus-o departe de scena aceea plină de cruzime.

Domnul Isus nu a rostit niciun murmur. Chipul Său a rămas palid și liniștit, dar picături mari de sudoare se aflau pe fruntea Lui. Nu era nicio mână miloasă care să ștergă roua morții de pe fața Sa, nici cuvinte de simpatie și credincioșie neclintită care să susțină inima Lui de om. Domnul a călcat singur în teacă și nu a fost nimeni alături de El. În timp ce soldații își îndeplineau lucrarea îngrozitoare, Domnul suporta agonia cea mai cumplită și Se ruga pentru vrăjmașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Această rugăciune a lui Hristos pentru dușmanii Lui îmbrățișa lumea întreagă, cuprinzând în ea cererea de iertare pentru orice păcătos, din orice vreme, până la sfârșitul timpului. – *Istoria mântuirii*, pp. 221, 222

În suferințele Domnului Hristos pe cruce, a fost împlinită profeția. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei însă pândesc și Mă privesc; își împart hainele Mele între ei și trag la sorti pentru cămașa Mea” (Psalmii 22:16-18). Profeția cu privire la hainele Sale a fost împlinită, fără să fie nevoie de sfatul sau intervenția prietenilor sau a vrăjmașilor Celui Crucificat. Hainele Sale au fost date soldaților care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărțeau între ei hainele Lui. Tunica Lui fusese țesută de-a-ntregul, fără cusătură, și ei au zis: „Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorti a cui să fie.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 746

Când a venit împlinirea vremii, ... Cel rânduit în sfatul ceresc a venit pe pământ ca Învățător. El nu era altul decât Creatorul lumii, Fiul Dumnezeului nemărginit. Dumnezeu, în bunătatea Lui cea mare, L-a dat lumii noastre și, pentru a împlini nevoile omenirii, El a luat asupra Lui natura omenească. Spre uimirea oștilor cerești, El a umblat pe acest pământ ca fiind Cuvântul Cel veșnic. Pregătit pe deplin, El a părăsit curțile cerești pentru a veni în lumea noastră stricată și întinată de păcat. În mod tainic, El S-a legat de natura umană. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Enorma bunătate, bunăvoința și dragostea lui Dumnezeu au constituit o surpriză pentru lume, un har ce putea fi simțit, care nu era doar spus prin vorbe. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 399

Miercuri, 18 septembrie

Părăsit de Dumnezeu

Toate chinurile suportate de Fiul lui Dumnezeu pe cruce, picăturile de sânge care curgeau de pe capul, mâinile și picioarele Sale, convulsiile de agonie care Îi străbăteau trupul și groaza de nedescris care Îi umplea sufletul din cauză că Tatăl Său Își întorsese fața de la El îi vorbesc omului spunându-i: Fiul lui Dumnezeu a fost de acord să îngăduie ca nelegiuirile acestea odioase să fie puse asupra Lui din dragoste pentru tine, El a biruit domnia morții și a deschis porțile Paradisului și ale vieții veșnice pentru tine. Acela care a liniștit valurile furioase prin cuvântul Său și a umblat pe marea înspumată, Acela care a făcut demonii să tremure și boala să fugă la atingerea Sa, care a înviat morții și a deschis ochii orbilor Se oferă ca jertfă supremă pe cruce, pentru om. El, purtătorul păcatelor, suportă pedeapsa juridică pentru fărădelege și Se face păcat pentru om. – *Istoria mântuirii*, p. 225

Sfășierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaiice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât la Cincizecime, a îndreptat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase cu propriul sânge pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi foleasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile-de-tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc. Cu toate acestea, ei nu știau nimic despre o astfel de schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt. – *Scrieri timpurii*, p. 259

Puterile cerești trebuie să se confrunte cu obstacole înainte ca planul lui Dumnezeu să fie împlinit la timpul său. ... Îngerii buni și îngerii răi sunt parte din planul lui Dumnezeu în împărăția Sa pământească. Scopul lui Dumnezeu este de a duce mai departe lucrarea Lui în pe calea cea bună, în moduri care vor fi spre slava Lui. Dar Satana încearcă mereu să contracareze planul lui Dumnezeu. Numai smerindu-se înaintea lui Dumnezeu, slujitorii Săi pot face să înainteze lucrarea Lui. Ei nu trebuie să depindă niciodată de propriile lor eforturi sau de fastul exterior pentru succes. ...

Ca popor, noi nu înțelegem așa cum ar trebui marele conflict care are loc între puterile nevăzute, lupta dintre îngerii buni și îngerii răi. ... Cuvântul scris este singura noastră siguranță. Trebuie să ne rugăm la fel ca Daniel, ca să fim păziți de puterile cerești. Ca duhuri slujitoare, îngerii sunt trimiși să slujească celor care vor fi moștenitori ai mântuirii. Rugați-vă, frații mei, rugați-vă așa cum nu v-ați rugat niciodată! Noi nu suntem pregătiți pentru venirea Domnului. Trebuie să lucrăm temeinic pentru eternitate! – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1173

Joi, 19 septembrie

Pus la odihnă

Chiar mort fiind, trupul lui Hristos era foarte prețios pentru ucenicii Săi. Ei doreau foarte mult să-I facă o înmormântare onorabilă, dar nu știau cum să facă lucrul acesta.

În aceste împrejurări deosebite, Iosif din Arimateea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești oameni erau membri ai Sinedriului și deci erau cunoscuți de Pilat. Amândoi erau oameni avuți și cu influență. Ei erau hotărâți ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă.

Iosif a mers plin de îndrăzneală la Pilat și i-a cerut trupul lui Isus. Pentru prima dată, Pilat a aflat că Isus era într-adevăr mort. Vești contradictorii ajunseseră la el cu privire la evenimentele ce au însoțit răstignirea, dar faptul că Hristos a murit îi fusese ascuns în mod intenționat. Pilat fusese avertizat de către preoți și conducători împotriva unei înșelăciuni din partea ucenicilor lui Hristos, în legătură cu trupul Său. Auzind cererea lui Iosif, el l-a chemat pe sutașul sub comanda căruia avuseseră loc evenimentele de la cruce și s-a încredințat că Isus a murit cu adevărat. De asemenea, sutașul i-a descris lui Pilat evenimentele petrecute la Golgota, confirmând mărturia lui Iosif. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 772, 773

Delicat și cu respect, ei [Iosif, Nicodim și Ioan] au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el, dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite și au așezat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsuflețit al iubitului lor Învățător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la cruce, cât și la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopții începeau să se lase, Maria Magdalena și celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 774

Dumnezeu nu împiedică uneltirile oamenilor răi, însă El face ca planurile lor să lucreze spre binele celor care, în încercări și lupte, și-au păstrat credința și loialitatea. ...

Aceste exemple [biblice] de statornicie omenească dau mărturie despre credincioșia făgăduințelor lui Dumnezeu, despre dăinuitoarea Sa prezență și despre harul Său susținător. Ele dau mărturie despre puterea credinței de a se împotrivi puterilor lumii. Lucrarea credinței este aceea de a te sprijini pe Dumnezeu în clipa cea mai întunecoasă, de a simți, că, oricât de dureros ai fi încercat și azvârlit încoace și încolo de furtună, Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinței poate privi dincolo de lucrurile vremelnice pentru a prețui cum se cuvine valoarea bogățiilor veșnice. – *Faptele apostolilor*, p. 574, 575

Vineri, 20 septembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolul „S-a isprăvit!”.

Domnul înviat

Sabat după-amiază, 21 septembrie

În grădină, Maria plângea în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiți de lacrimi, încât nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era atât de plină de durere, încât nu au crezut ce le-au spus îngerii și nici chiar cuvintele rostite de Hristos.

Câți oameni nu fac și astăzi ce au făcut acești ucenici! Câți nu fac să răsună din nou cuvintele de disperare ale Mariei: „Au luat pe Domnul... și nu știu unde L-au pus!” Cât de mulți sunt aceia cărora li s-ar putea spune cuvintele Mântuitorului: „Pentru ce plângi? Pe cine cauți?”! El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiți de lacrimi nu-L cunosc. El le vorbește, dar ei nu pricep.

Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui! „Mergeți repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat!” Îndemnați-i să nu privească la mormântul nou al lui Iosif, care a fost închis cu o piatră mare și pecetluit cu sigiliul roman. Hristos nu este acolo. Nu priviți la mormântul gol! Nu vă jeliți ca aceia care n-au nici nădejde, nici ajutor! Isus trăiește și, pentru că El trăiește, vom trăi și noi. Din inimi recunoscătoare, de pe buze atinse de un foc sacru, să se înalțe imnul de bucurie: Hristos a înviat! El trăiește ca să mijlocească pentru noi. Agățați-vă de nădejdea aceasta și ea va ține sufletul ca o ancoră sigură, încercată. Credeți și veți vedea slava lui Dumnezeu! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 794

Avem un Mântuitor viu. El nu se află în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat și S-a înălțat la cer pentru a fi înlocuitorul și garantul fiecărui suflet care crede. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). Cel păcătos este îndreptățit prin meritele Domnului Isus, iar acest lucru înseamnă că Dumnezeu recunoaște desăvârșirea răscumpărării plătite pentru om. Faptul că Domnul Hristos a fost ascultător până la

moarte, și încă moarte de cruce este o garanție că Tatăl îl acceptă pe păcătosul care se pocăiește. Prin urmare, să ne permitem noi să avem o experiență care oscilează între îndoială și credință, între credință și îndoială? Domnul Isus este garanția că Tatăl ne acceptă. Noi beneficiem de favoarea lui Dumnezeu nu datorită vreunui merit al nostru, ci datorită credinței noastre în „Domnul, Neprihănirea noastră”. – *Credința și faptele*, p. 107

Înainte noastră stau vremuri dificile, furtunoase. Pământul este corupt și corupția va crește. Dar noi putem să ne încredem pe deplin în Hristos. În ciuda violenței, a crimei, a faptului că oamenii își însușesc bani la care nu au dreptul, există un Dumnezeu care este Împăratul universului. Noi suntem copiii Lui, nu supușii sorții capricioase. Noi avem, da, și voi aveți, în timp ce citiți cuvintele de încurajare rostite de Hristos, făgăduințe sfinte care vor reînnoi izvoarele speranței. Vă puteți bucura într-un Mântuitor viu. El este Domnul nostru înviat. Făgăduințele Lui sunt pentru toți cei care Îl vor primi. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 91 (23 martie)

Duminică, 22 septembrie

Să ne bucurăm de înviere!

Femeile care Îl urmaseră cu umilință pe Hristos pe când trăia nu au vrut să-L părăsească până când nu L-au văzut așezat în mormânt, cu o piatră foarte grea așezată la intrare, pentru ca vrăjmașii Lui să fie împiedicați să-I ia trupul. Dar nu ar fi trebuit să se teamă, căci am văzut că oștirea îngerească veghea cu un interes nespus de mare asupra locului de odihnă al lui Isus, așteptând cu nerăbdare porunca de a se implica în eliberarea Împăratului slavei din temnița Sa.

Ucișagii lui Hristos se temeau că ar fi putut totuși să învie și să le scape. Din această cauză, i-au cerut lui Pilat o strajă pentru a păzi mormântul până a treia zi. Cererea le-a fost aprobată, iar piatra de la intrare a fost sigilată, pentru ca ucenicii Lui să nu-I fure trupul și să spună că înviase din morți. – *Scrieri timpurii*, pp. 180, 181

În timp ce lumina îngerilor strălucea în jur mai puternic decât soarele, toți soldații din straja romană au căzut ca morți la pământ. Unul dintre îngeri a apucat piatra cea mare, a rostogolit-o din fața ușii mormântului și s-a așezat pe ea. Celălalt a intrat în mormânt și a desfăcut ștergarul de pe capul lui Isus. Apoi, îngerul coborât din cer a strigat cu un glas care

a făcut ca pământul să se cutremure: „Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă! Vino afară!” Moartea nu mai putea să stăpânească peste El. Isus S-a ridicat din morți ca un învingător. Cu o teamă sfântă, marcată de solemnitate, oștirea îngerească privea această scenă. Și, când Isus a ieșit din mormânt, acei îngeri strălucitori I s-au închinat până la pământ și L-au întâmpinat cu cântece de triumf.

Îngerii lui Satana fuseseră siliți să fugă dinaintea luminii strălucitoare, pătrunzătoare, a îngerilor cerești și s-au plâns amarnic împăratului lor că li se luase cu violență prada din mâini și că Acela pe care-L urau atât de mult înviase din morți. ... În clipa în care Isus a ieșit din temniță ca un biruitor plin de măreție, Satana a știut că el însuși avea să moară după un timp și împărăția lui va trece în mâinile lui Hristos, Cel căruia Îi aparține de drept. – *Scrieri timpurii*, p. 182

Învierea lui Isus a fost o mostră a învierii finale a tuturor celor care dorm în El. Trupul înviat al Mântuitorului, înfățișarea Lui, felul în care vorbea, toate le erau familiare urmașilor Săi. La fel vor învia cei care dorm în Isus. Noi ne vom recunoaște prietenii, așa cum L-au recunoscut ucenicii pe Isus. Deși au fost deformați, bolnavi sau desfigurați în această viață muritoare, totuși, în trupul lor înviat și glorificat, identitatea lor individuală va fi perfect păstrată și vom recunoaște, în chipul strălucitor de lumina care strălucește de pe chipul lui Isus, trăsăturile celor pe care îi iubim. ...

Până la acel ceas de triumf, când va suna ultima trâmbiță și armata aceea uriașă va ieși spre biruința veșnică, fiecare sfânt adormit va fi ținut în siguranță și va fi păzit ca un giuvaier de preț, căci este cunoscut de Dumnezeu pe nume. – *That I May Know Him*, p. 362

Luni, 23 septembrie

Piatra era dată la o parte

Vrăjmașii ucenicilor nu puteau să nu fie convinși că Hristos înviase din morți. Dovada era prea clară pentru a mai fi pusă la îndoială. Cu toate acestea, ei și-au împietrit inimile și au refuzat să se căiască de fapta îngrozitoare pe care o săvârșiseră dându-L la moarte pe Isus. Mai-marilor iudeilor li se dăduse o dovadă categorică a faptului că apostolii vorbeau și lucrau sub inspirație divină, dar s-au împotrivit categoric soliei adevărului. Hristos nu a venit în felul în care ei se așteptaseră. Cu toate că uneori fuseseră convinși că El era Fiul lui Dumnezeu, totuși au înăbușit această convingere și L-au răstignit. În îndurarea Sa, Dumnezeu le-a dat și alte

dovezi și acum le era oferită o nouă ocazie de a se întoarce la El. El i-a trimis pe ucenici să le spună că ei L-au omorât pe Prințul vieții și, prin însăși această groaznică învinuire, El le-a făcut o nouă chemare la pocăință. Dar, simțindu-se în siguranță în propria îndreptățire, învățătorii iudei au refuzat să admită că bărbații care îi învinuiau de răstignirea lui Hristos vorbeau prin îndrumarea Duhului Sfânt. – *Faptele apostolilor*, p. 61

Unii [dintre credincioșii corinteni] merseseră atât de departe, încât tăgăduiseră doctrina învierii. Pavel a întâmpinat această erezie cu o mărturie foarte lămurită cu privire la dovada de netăgăduit a învierii lui Hristos. El a spus că Hristos, după ce a murit, „a înviat a treia zi, după Scripturi, și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți... mi s-a arătat și mie.”

Cu putere convingătoare, apostolul a prezentat marele adevăr cu privire la înviere. „Dacă nu este o înviere a morților”, argumenta el, „nici Hristos n-a înviat. Și, dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. ... Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” – *Faptele apostolilor*, pp. 319, 320

De partea cui suntem noi? Lumea L-a alungat pe Domnul Hristos, dar cerul L-a primit. Omul limitat L-a respins pe Prințul vieții, dar Dumnezeu, Conducătorul nostru Suprem, L-a primit în cer și L-a înălțat. Omul L-a încoronat cu o cunună de spini, dar Dumnezeu L-a încoronat cu coroana maiestății regale. Trebuie să ne gândim la toate acestea cu sinceritate. Vreți ca acest Om, Isus Hristos, să domnească peste voi sau îl vreți pe Baraba? Celui care respinge harul Său, moartea lui Hristos îi aduce mânia și judecățile lui Dumnezeu, neamestecate cu milă. Aceasta este mânia Mielului. Dar, pentru toți cei care-L primesc și cred în El, moartea lui Hristos înseamnă speranță și viață veșnică. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 139

Mărti, 24 septembrie

Femeile la mormânt

Maria [încă] nu auzise vestea cea bună. Ea s-a dus la Petru și Ioan cu solia tristă: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus.” Ucenicii s-au dus repede la mormânt și au descoperit că lucrurile erau așa cum le spusese Maria. Au văzut pânza și ștergarul, însă pe Domnul nu

L-au găsit. Dar tocmai acestea dovedeau că El înviase. Pânzele de înmormântare nu erau aruncate cu nepăsare, ci erau împăturite cu grijă, fiecare separat. Ioan „a văzut și a crezut”. El încă nu înțelesese textul care zicea că Hristos trebuia să învie dintre cei morți, dar acum și-a adus aminte de cuvintele Mântuitorului care prevestise învierea Sa. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 789

Maria fusese privită ca o mare păcătoasă, dar Isus cunoștea împrejurările care îi influențaseră viața. Ar fi putut stinge orice scânteie de nădejde din sufletul ei, dar n-a făcut așa. El a fost Acela care a ridicat-o din ruină și disperare. De șapte ori L-a auzit ea cum a certat demonii care îi stăpâniseră inima și mintea. Ea auzise strigătele Sale puternice către Tatăl pentru binele ei. Știa cât de dezgustător este păcatul pentru curăția Lui nepătată și, în puterea Lui, biruise.

În timp ce pentru ochiul omenesc cazul părea fără nădejde, Hristos a văzut în Maria capacitatea de a face binele. A văzut părțile bune ale caracterului ei. Prin planul de mântuire, se rânduseră omenirii mari posibilități și în Maria acestea aveau să fie realizate. Prin harul Său, ea a devenit partașă naturii divine. Aceea care fusese decăzută și a cărei minte fusese o locuință a demonilor ajunsese foarte aproape de Mântuitorul prin comuniune și slujire. Maria stătea la picioarele lui Isus și învăța de la El. Maria turnase pe capul Lui mirul de mare preț și Îi spălase picioarele cu lacrimile ei. Maria a stat alături de cruce și L-a urmat la mormânt. Maria a fost prima la mormânt, după înviere. Maria a fost prima care a dus vestea despre Mântuitorul înviat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 568

Hristos i-a dat bisericii o însărcinare sfântă. Fiecare membru trebuie să fie un canal prin care Dumnezeu poate împărtăși lumii comorile harului Său, bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. Mântuitorul dorește atât de mult ca slujitorii Săi să prezinte lumii Spiritul și caracterul Său. Nu există nimic de care lumea să aibă atâta nevoie ca de manifestarea prin oameni a iubirii Mântuitorului. Întreg cerul așteaptă bărbați și femei prin care Dumnezeu să poată descoperi puterea creștinismului.

Biserica este instrumentul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului, împuternicită de El să facă o lucrare deosebită și, dacă este loială față de El, ascultătoare de toate poruncile Lui, atunci înăuntrul ei va dăinui măreția harului divin. Dacă ea va fi credincioasă îndatoririlor ei, dacă Îl va cinsti pe Domnul Dumnezeu lui Israel, atunci nu există putere care să-i stea împotriva. – *Faptele apostolilor*, p. 600

Miercuri, 25 septembrie

Isus Se arată Mariei și altora

Deasupra mormântului strălucea o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe când zăboveau prin jurul mormântului, deodată [femeile] au văzut că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. Luase înfățișare de om ca să nu le sperie pe aceste prietene ale lui Isus. Dar asupra lui încă mai strălucea lumina slavei dumnezeiești și femeile s-au înspăimântat. S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-au oprit pașii. „Nu vă temeți”, le-a zis el, „căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum a zis. Veniți de vedeți locul unde a fost pus Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre morți.” ...

A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort! Ele își amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi extraordinară pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt „cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 788, 789

Cea dintâi lucrare a lui Hristos pe pământ, după învierea Sa, a fost aceea de a-i convinge pe ucenicii Lui de iubirea Sa nemicșorată și de grija Lui duioasă pentru ei. „... Duceți-vă și spuneți fraților Mei”, a zis El, să meargă în Galileea: acolo Mă vor vedea.” ...

Dar nici acum [ucenicii] nu se bucurau. Nu puteau să scape de îndoială și de tulburare. Chiar și atunci când femeile au declarat că L-au văzut pe Domnul, ucenicii nu voiau să creadă. Gândeau că ele au închipuit. ...

Ei repetau mereu cuvintele: „Noi nădăjduiam că El era Acela care va mântui pe Israel”. ... S-au adunat în odaia de sus, au închis și au zăvorât ușa, știind că soarta iubitelor lor Învățător putea să fie și a lor oricând.

Și tot acest timp ei s-ar fi putut bucura, știind că Mântuitorul înviase. În grădină, Maria plângea în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiți de lacrimi, încât nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era așa plină de durere, încât nu credeau vestea îngerului și nici cuvintele rostite chiar de Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 793, 794

Fiecare expresie de îndoială întărește necredința. Fiecare gând și cuvânt de speranță, curaj, lumină și iubire întăresc credința și întăresc

sufletul pentru a rezista întunericului moral care există în lume. Cei care vorbesc cu credință vor avea credință, iar cei care vorbesc despre descurajare vor avea descurajare. Privind, suntem schimbați. – *Letter 16*, 24 martie 1880, scrisoare adresată lui James White

Joi, 26 septembrie

„Duceți-vă în toată lumea!”

Isus încercase în mai multe rânduri să le dezvăluie ucenicilor Săi viitorul, însă ei au fost nepăsători și n-au cugetat la ce le spunea El. Din această cauză, moartea Lui a venit peste ei ca o surpriză; și, mai târziu, revizuiindu-și trecutul și văzând urmarea necredinței lor, s-au umplut de întristare. Când Hristos a fost răstignit, ei nu credeau că va învia. El spusese lămurit că avea să învie a treia zi, însă ei erau nedumeriți, neștiind ce voia să spună. Această lipsă de înțelegere i-a făcut ca, la moartea Lui, ei să ajungă într-o totală deznădejde. ... Dacă ar fi crezut cuvintele Mântuitorului, de câtă întristare ar fi fost ei cruțați!

Copleșiți de disperare, durere și deznădejde, ucenicii s-au întâlnit cu toții în camera de sus și au încuiat și zăvorât ușile. ... Aici li s-a arătat Mântuitorul după învierea Sa. – *Faptele apostolilor*, pp. 25, 26

Înainte de a Se înălța la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare. ... „Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii”, le-a spus El. ... „Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât și la neamuri – mai întâi la Israel și apoi tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Toți care cred trebuie să fie strânși într-o biserică.”

Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sârguință pentru suflete, adresând invitația harului. Nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuiau să meargă la oameni cu solia lor. – *Faptele apostolilor*, pp. 27, 28

După cum lumina soarelui este lumină, viață și binecuvântare pentru tot ce are viață, tot așa și creștinii ar trebui ca, prin faptele lor bune, prin veselia și curajul lor, să fie lumina lumii. Așa cum lumina soarelui alungă umbrele nopții și își revarsă gloria pe văi și dealuri, tot așa și creștinul va reflecta lumina Soarelui neprihănirii care strălucește asupra lui.

În fața vieții consacrate a adevăraților urmași ai lui Hristos, ignoranța, superstiția și întunericul vor dispărea așa cum se risipește întunericul nopții când răsare soarele. În același fel, ucenicii lui Isus vor merge în

locurile întunecate ale pământului, răspândind lumina adevărului până când calea celor aflați în întuneric va fi luminată de lumina adevărului. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 92 (24 martie)

Cu o perspectivă ca aceasta în fața noastră, cu o nădejde atât de glorioasă, cu o asemenea răscumpărare, câștigată de Hristos pentru noi cu prețul propriului Său sânge, oare am putea noi să tăcem? Nu-L vom lăuda noi pe Dumnezeu cu glas tare, așa cum au făcut ucenicii când Isus intra călare în Ierusalim? Nu este perspectiva noastră cu mult mai glorioasă decât a fost a lor? Atunci cine să îndrăznească să ne oprească să-I dăm slavă lui Dumnezeu, chiar cu glas tare, când avem o astfel de nădejde plină de nemurire, plină de slavă? Noi am pregustat puterile lumii care va veni și ne dorim mai mult. Întreaga mea făptură strigă după viul Dumnezeu și nu voi fi mulțumită până nu mă voi umple de toată plinătatea Sa. – *Scrieri timpurii*, p. 110

Vineri, 27 septembrie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 3, din capitolul 43, ultima parte „Privește dincolo de umbre”; *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Duceți-vă și învățați toate neamurile”.

IULIE

1. L. Iacov 1:4
2. M. 1 Petru 1:3
3. M. Coloseni 3:13
4. J. Exodul 23:25
5. V. Daniel 1:17
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:07, MS 21:17,
SM 21:29, DJ 21:11, AR 21:27

6. S. Maleahi 4:2
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:07, MS 21:16,
SM 21:28, DJ 21:11, AR 21:27

7. D. Leviticul 20:26
8. L. 2 Corinteni 6:18
9. M. Isaia 49:10
10. M. Efeseni 5:19
11. J. Isaia 53:4
12. V. 1 Împărați 19:8
s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:03, MS 21:13,
SM 21:24, DJ 21:08, AR 21:23

13. S. Psalmii 107:1
s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:02, MS 21:12,
SM 21:24, DJ 21:07, AR 21:22

14. D. Matei 28:19
15. L. Proverbele 4:23
16. M. Leviticul 20:24
17. M. Romani 14:6,7
18. J. Psalmii 1:3
19. V. Psalmii 5:8
s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 20:57, MS 21:07,
SM 21:18, DJ 21:02, AR 21:17

20. S. 1 Timotei 2:1
s. a. B 20:55, CT 20:44, IS 20:56, MS 21:06,
SM 21:17, DJ 21:01, AR 21:17

21. D. 1 Corinteni 3:17
22. L. Psalmii 32:7
23. M. Isaia 43:4
24. M. Efeseni 4:23,24
25. J. Psalmii 8:3,4
26. V. Psalmii 23:6
s. a. B 20:49, CT 20:36, IS 20:50, MS 21:00,
SM 21:11, DJ 20:56, AR 21:10

27. S. Iov 5:11
s. a. B 20:48, CT 20:35, IS 20:48, MS 20:58,
SM 21:09, DJ 20:54, AR 21:09

28. D. Psalmii 139:1
29. L. Psalmii 103:5
30. M. Galateni 6:2
31. M. Psalmii 56:3,4
1. J. Proverbele 15:30
2. V. Proverbele 15:1

AUGUST

s. a. B 20:41, CT 20:28, IS 20:40, MS 20:51,
SM 21:01, DJ 20:47, AR 21:01

3. S. Psalmii 37:24
s. a. B 20:39, CT 20:26, IS 20:39, MS 20:49,
SM 21:00, DJ 20:46, AR 21:00

4. D. Proverbele 24:5
5. L. Proverbele 2:20
6. M. Deuteronomul 8:6
7. M. Luca 12:24
8. J. Isaia 49:15
9. V. Proverbele 18:14
s. a. B 20:31, CT 20:18, IS 20:30, MS 20:40,
SM 20:50, DJ 20:38, AR 20:51

10. S. Proverbele 23:26
s. a. B 20:29, CT 20:17, IS 20:28, MS 20:39,
SM 20:49, DJ 20:36, AR 20:49

11. D. Exodul 15:26
12. L. Iacov 5:11
13. M. Psalmii 40:5
14. M. Matei 14:14
15. J. Isaia 49:16
16. V. 1 Ioan 1:7

s. a. B 20:20, CT 20:08, IS 20:18, MS 20:29,
SM 20:38, DJ 20:27, AR 20:40

17. S. Psalmii 23:1,2
s. a. B 20:19, CT 20:06, IS 20:16, MS 20:27,
SM 20:37, DJ 20:26, AR 20:38

18. D. 1 Corinteni 6:19
19. L. Matei 7:12
20. M. Psalmii 7:10
21. M. Proverbele 15:13
22. J. Matei 6:26
23. V. Isaia 50:4

s. a. B 20:09, CT 19:56, IS 20:06, MS 20:17,
SM 20:26, DJ 20:16, AR 20:27

24. S. Leviticul 18:4
s. a. B 20:07, CT 19:54, IS 20:04, MS 20:15,
SM 20:24, DJ 20:14, AR 20:26

25. D. Isaia 49:8
26. L. Psalmii 112:5
27. M. Iov 7:17
28. M. Psalmii 3:5
29. J. Isaia 40:29-31
30. V. Filipeni 3:21

s. a. B 19:57, CT 19:44, IS 19:52, MS 20:04,
SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:14

31. S. Iacov 1:17
s. a. B 19:55, CT 19:42, IS 19:50, MS 20:02,
SM 20:10, DJ 20:02, AR 20:13

SEPTEMBRIE

1. D. 1 Samuel 12:24
2. L. Coloseni 3:2
3. M. Isaia 64:8
4. M. Psalmii 36:9
5. J. Isaia 12:3
6. V. Proverbele 27:1
s. a. B 19:44, CT 19:32, IS 19:39, MS 19:50,
SM 19:58, DJ 19:51, AR 20:01

7. S. Proverbele 3:27
s. a. B 19:42, CT 19:30, IS 19:37, MS 19:48,
SM 19:56, DJ 19:49, AR 19:59

8. D. Isaia 46:3,4
9. L. Galateni 5:16
10. M. Psalmii 34:8
11. M. Deuteronomul 11:19
12. J. Proverbele 25:8
13. V. Efeseni 3:12
s. a. B 19:31, CT 19:19, IS 19:25, MS 19:36,
SM 19:44, DJ 19:38, AR 19:47

14. S. Romani 12:2
s. a. B 19:29, CT 19:17, IS 19:22, MS 19:34,
SM 19:42, DJ 19:36, AR 19:45

15. D. Iov 10:8
16. L. Efeseni 4:29
17. M. Isaia 35:3
18. M. Psalmii 63:5
19. J. Ezechiel 11:19
20. V. 2 Petru 1:19

s. a. B 19:18, CT 19:06, IS 19:10, MS 19:22,
SM 19:29, DJ 19:25, AR 19:33

21. S. Ioan 12:35
s. a. B 19:16, CT 19:04, IS 19:08, MS 19:20,
SM 19:27, DJ 19:23, AR 19:31

22. D. Ioan 14:27
23. L. Filipeni 4:12
24. M. Evrei 12:12,13
25. M. Marcu 8:22,23
26. J. Psalmii 84:6,7
27. V. 2 Corinteni 3:18
s. a. B 19:05, CT 18:53, IS 18:56, MS 19:08,
SM 19:15, DJ 19:12, AR 19:20

28. S. Iov 8:5,6
s. a. B 19:03, CT 18:51, IS 18:54, MS 19:06,
SM 19:13, DJ 19:10, AR 19:18

29. D. Isaia 58:7
30. L. Tit 3:14

Ne dorim să aflăm părerea cititorilor noștri, de aceea te invităm să ne lași opinia ta cu privire la această carte accesând QR code-ul sau link-ul de mai jos.

www.viatasisanatate.ro/opiniacititorului

